

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 87 / III Legislatura / Sisè període

Dijous, 20 de desembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 63

Quarta reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991 (Continuació.)

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 403, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 412, 418 i 419. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena 415 (p. 4283).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 404, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 411, 413 i 416 (p. 4284).

Esmena del G. p. Popular (núm. 405, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Mixt (núm. 406, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 407).

Esmena del G. Socialista (núm. 407, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Aleu (S), juntament amb les esmenes núms. 408, 410, 417 i 420 (p. 4287).

Torn a favor de les esmenes núms. 406 i 414: I. Sr. Ayguadé (M) (p. 4291).

Institut Català de la Vinya i el Vi*Esmena del G. Socialista* (núm. 408, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 407).*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 409, a la totalitat)*Retirada abans* (esmena núm. 403).Torn en contra de les esmenes núms. 403 a 409: *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 4293).*L'I. Sr. Aleu (S)* intervé per fer un aclariment i *l'I. Sr. Graells (CiU)* li respon (p. 4297).**Forestal Catalana, SA***Esmena del G. Socialista* (núm. 410, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 407).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 411, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 404).*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 412, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 403).**Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries***Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 413, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 404).*Esmena del G. Mixt* (núm. 414, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 407).*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 415, a la totalitat)*Retirada abans* (esmena núm. 403).**Agrícola Experimental, SA***Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 416, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 404).*Esmena del G. Socialista* (núm. 417, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 407).*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 418, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 403).**Promotora d'Exportacions Catalanes, SA***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 419, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 403).*Esmena del G. Socialista* (núm. 420, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 407).Torn en contra: *I. Sr. Guasch (CiU)* (p. 4297).Votació de les esmenes núms. 403 a 414 i 416 a 420: *rebutjades per 31 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 4298).**Departament de Treball***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 421, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)*, juntament amb l'esmena núm. 428 (p. 4298).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 422, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 427 (p. 4299).*Esmena del G. Mixt* (núm. 423, a la totalitat)*Donada per defensada.**Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 424, a la totalitat)*Donada per defensada.**Esmena del G. Socialista* (núm. 425, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Rañé (S)*, juntament amb l'esmena núm. 426 (p. 4301).**Institut de Promoció i Formació Cooperativa***Esmena del G. Socialista* (núm. 426, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 425).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 427, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 422).*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 421, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 421).Torn en contra de les esmenes núms. 421 a 427: *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 4302).Torn en contra de les esmenes núms. 426 a 428: *I. Sr. Castellnou (CiU)* (p. 4304).Votació de les esmenes núms. 421 a 428: *rebutjades per 25 vots a favor, 61 en contra i 1 abstenció* (p. 4305).**Departament de Justícia***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 429, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)*, juntament amb l'esmena núm. 433 (p. 4305).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 430, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 4306).

Esmena del G. Popular (núm. 431, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Socialista (núm. 432, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S)*, juntament amb l'esmena núm. 434 (p. 4307).

Centre d'Iniciatives per a la Reinserció

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 433, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 429).

Esmena del G. Socialista (núm. 434, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 432).

Torn en contra de les esmenes núms. 429 a 432: *I. Sra. Bruguera (CiU)* (p. 4310).

L'I. Sr. Oliart (S) intervé per contradiccions (p. 4312).

Torn en contra de les esmenes núms. 433 a 434: *I. Sr. Orriols (CiU)* (p. 4312).

Votació de les esmenes núms. 429 a 434: *rebutjades per 20 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 4313).

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i catorze minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i un minut.

Departament d'Indústria i Energia

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 435, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 436, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 439 (p. 4313).

Esmena del G. Mixt (núm. 437, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Socialista (núm. 438, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Olivé (S)*, juntament amb les esmenes núms. 440, 442 i 443 (p. 4315).

Torn en contra de les esmenes núms. 436 i 438: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4318).

Torn en contra de les esmenes núms. 439, 440, 442 i 443: *I. Sr. Sánchez i Llibre (CiU)* (p. 4320).

Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 439, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 436).

Esmena del G. Socialista (núm. 440, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 438).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 441, a la totalitat)

Donada per defensada.

Laboratori General d'Assaigs i Investigacions

Esmena del G. Socialista (núm. 442, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 438).

Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil

Esmena del G. Socialista (núm. 443, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 438).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 444, a la totalitat)

Donada per defensada.

Votació de les esmenes núms. 435 a 445: *rebutjades per 25 vots a favor, 56 en contra i 1 abstenció* (p. 4322).

Departament de Comerç, Consum i Turisme

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 445, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 446, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 451 (p. 4322).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 447, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Mixt (núm. 448, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Socialista (núm. 449, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Gibert (S)*, juntament amb l'esmena núm. 450 (p. 4323).

Torn en contra de les esmenes núms. 446 i 449: *I. Sra. Neras (CiU)* (p. 4325).

Institut Català del Consum

Esmena del G. Socialista (núm. 450, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 449).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 451, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 446).

Torn en contra de les esmenes núms. 450 i 451: *I. Sr. Coll i Majó (CiU) (p. 4326).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 452, a la totalitat)

Donada per defensada.

Votació de les esmenes núms. 445 a 452: *rebutjades per 23 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions (p. 4327).*

Departament de Benestar Social

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 453, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 458, 463 i 470 (p. 4327).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 454, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC), juntament amb les esmenes núms. 459, 466 i 467 (p. 4328).*

Esmena del G. Mixt (núm. 455, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 456, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Socialista (núm. 457, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Barenys (S), juntament amb l'esmena núm. 460 (p. 4331).*

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 458, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 453).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 459, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 454).

Esmena del G. Socialista (núm. 460, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 457).

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials-Generalitat

Esmena del G. Mixt (núm. 461, a la totalitat)

Donada per defensada.

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials-Seguretat Social

Esmena del G. Mixt (núm. 462, a la totalitat)

Donada per defensada.

Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 463, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 464, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Socialista (núm. 465, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S) (p. 4334).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 466, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 454).

Administració, Promoció i Gestió, S.A.

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 467, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 454).

Esmena del G. Socialista (núm. 468, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Mixt (núm. 469, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 470, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 453).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Padrós (CiU) (p. 4335).*

Votació de les esmenes núms. 453 a 470: *rebutjades per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4338).*

Votació de l'annex a l'article 31: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 4338).*

Votació de l'article 1, menys els apartats 1.c) i 6: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 4338).*

Votació de l'Exposició de Motius i del Títol de la Llei: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 4338).*

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Modificació Parcial dels Límits de la Zona Perifèrica de Protecció del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4338).*

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, a la totalitat)

L'I. Sr. Pueyo (ERC) n'anuncia la retirada (p. 4340).

Esmena del G. p. Popular (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P) (p. 4341).*

L'I. Sr. Escudé (CiU) intervé per al·lusions (p. 4342).

L'I. Sr. Curto (P) intervé per contradiccions (p. 4342).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 3, a la totalitat)

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 4342).

Esmena del G. Mixt (núm. 4, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 4343).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S) (p. 4343).

L'I. Sr. Graells (CiU) intervé per al·lusions (p. 4345).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 4345).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Moliner (CiU) (p. 4347).

Votació de l'esmena núm. 5: rebutjada per 20 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions (p. 4349).

Votació de l'esmena núm. 6: rebutjada per 20 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions (p. 4349).

Article Primer

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S), juntament amb les esmenes núms. 12, 14, 15 i 16 (p. 4349).

Esmena del G. Mixt (núm. 8, d'addició)

L'I. Sr. Vice-President Primer n'anuncia el decaïment (p. 4350).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Moliner (CiU) (p. 4350).

Votació de l'esmena núm. 6: rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions (p. 4350).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 4350).

Article Segon

Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S), juntament amb les esmenes núms. 11, 17 i 18. L'I. Sr. Madueño accepta una esmena transaccional a l'esmena núm. 9 (p. 4350).

L'I. Sr. Secretari Segon dóna lectura a l'esmena transaccional (p. 4351).

L'I. Sr. Madueño anuncia la retirada de l'esmena núm. 9 (p. 4351).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4351).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 4351).

Articles Tercer, Quart i Cinquè

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 4351).

Article Sisè

Votació de les esmenes núms. 15 i 16: rebutjades per 14 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions (p. 4352).

L'I. Sr. Madueño (S), intervé per demanar votació separada del primer paràgraf de l'Annex II (p. 4352).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 4352).

Votació del primer paràgraf de l'Annex II: aprovat per 57 vots a favor, 15 en contra i 5 abstencions (p. 4352).

Addició de noves disposicions

Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)

L'I. Sr. Madueño (S) la dóna per defensada i anuncia la retirada de l'esmena núm. 13 (p. 4352).

Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. Socialista (núm. 12, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. Socialista (núm. 13, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 10).

Votació de les esmenes núms. 10, 11 i 12: rebutjades per 15 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions (p. 4352).

Disposició Final

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Annex

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. Socialista (núm. 16, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).

Exposició de Motius*Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)**Debatuda abans (esmena núm. 9).**Votació: rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions (p. 4352).***Text del Dictamen***Votació: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 4352).***Títol de la Llei***Esmena del G. Socialista (núm. 18, de modificació)**Debatuda abans (esmena núm. 9).**Votació: rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions (p. 4352).***Text del Dictamen***Votació: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 4352).**Explicació de vot: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 4352).**La sessió se suspèn a dos quarts de deu de la nit i vuit minuts.*

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 63.4

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Projecte de Llei de Pressupostos
de la Generalitat de Catalunya
per al 1991 (Continuació.)**

Entrem ara en el debat de les esmenes a la totalitat a l'estat de despeses del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Tenim en primer lloc l'esmena 403, de l'Agrupació parlamentària del CDS. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, si vostè m'ho permet acumularia en aquesta intervenció la defensa d'aquesta esmena 403 al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la 412 a l'empresa Forestal Catalana, 418 a l'empresa Agrícola Experimental, i 419 a Promotora d'Exportacions Catalanes.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, la 412 no estava retirada?

El Sr. LATORRE: No. Havien estat retirades les corresponents a INCAVI i a l'IRTA.

El Sr. PRESIDENT: La de l'IRTA està retirada. Molt bé.

El Sr. LATORRE: Senyores diputades, senyors diputats, volem defensar una esmena a la totalitat del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i volem defensar-la, principalment, per la manca de visió de futur que continua tenint. Sembla que no ens adonem o que no volem adonar-nos que en agricultura –també en agricultura– ens trobem dins d'Europa i que Europa es troba dins el context mundial. Sembla que continuem sense adonar-nos de la urgent necessitat d'una reconversió real i radical de la nostra agricultura, i quan dic «radical» em refereixo a arribar a l'arrel dels problemes, i aquest pressupost, com anys enrere, no hi arriba; ni tan sols s'hi acosta.

Fa pocs dies vam poder veure com agricultors de casa nostra es manifestaven contra els acords que la Comunitat Econòmica Europea, dins el programa GATT, va firmar, i que representen una baixada dels preus de molts dels productes agrícoles.

Seria bo reflexionar una mica sobre l'angoixa que avui pateixen els nostres pagesos. Ells s'adonen de la impossibilitat de sobreviure en l'actual situació i de la necessitat d'un canvi, d'una adequació a la situació real, però no veuen una administració realment sensibilitzada per la seva angoixa existencial.

Avui ens plantejem aquí donar suport a uns pressupostos en els quals ni tan sols s'entreu la intenció de voler canviar l'actual situació. No podem ja continuar amb un Departament d'Agricultura que només existeix per mimetisme, perquè a tot arreu hi és, i per canalitzar subvencions de la Comunitat Econòmica Europea o del Govern central.

Hem de tenir un Departament actiu, que sigui l'artífex d'una reconversió real; necessitem plans concrets, molt més ben dotats, eficaços, que siguin capaços d'arribar a tots els afectats i aconseguixin canviar la situació problemàtica. Cal apropar l'Administració a la gent del camp; hem de donar més competències i recursos a les corporacions locals i posar més èmfasi en la informació formativa.

Any rere any ens trobem amb la mateixa estructura pressupostària, encara que aquest any pugem una mica pel damunt de la mitjana d'increment percentual dels pressupostos de la Generalitat, a causa, en part, de la inversió en la construcció del Centre Nacional d'Aqüicultura de Sant Carles de la Ràpita i del Centre de Formació Professional, que fa que el pressupost de la Direcció General de Pesca Marítima augmenti un 99% respecte al de l'any passat. No ens hem d'oblidar que estem parlant d'un sector en crisi que necessita una urgent reconversió. És, per tant, una dotació insuficient i mal repartida.

Senyores diputades, senyors diputats, tot i l'alegria que la meua intervenció comporta a algun il·lustre membre del Govern, no puc deixar de tenir una gran sensació d'impotència en veure com posem una estructura agrària que podria, amb l'adequada reorientació, enfrontar amb fortalesa el repte de la nova Europa. Amb aquest pressupost aconseguirem, possiblement, que alguns funcionaris del Departament puguin viure tranquil·lament un any més, mentre que els nostres pagesos intentaran sobreviure, també, un any més, preguntant-se què fan amb les seves terres i el seu bestiar l'any proper.

Dites totes aquestes consideracions generals, a mi m'agradaria fer ni que fos unes petites reflexions sobre la Direcció General del Medi Ambient. La crítica que fèiem als pressupostos de l'any passat, tant per al conjunt del Departament com per a la Direcció General del Medi Natural, continua essent en essència vàlida: s'agreuja la pèrdua de participació en el conjunt del pressupost d'aquesta Direcció General –no del Medi Ambient, sinó del Medi Natural–; així, mentre el pressupost del Departament s'incrementa d'un 14,2% –dos punts per sobre de l'augment dels pressupostos de l'Administració de la Generalitat–, la Direcció General del Medi Natural queda amb un pressupost pràcticament estancat, de 1.883 milions, que suposa un increment de tan sols el 0,08%. Això significa que hi ha hagut una pèrdua, en pessetes constants, exactament igual a la inflació: 8 punts. Bàsicament, això és degut a la reducció de les inversions de capital i, concretament, a la reducció dràstica en béns i terrenys naturals, que baixa de 290 milions a 14 milions. Se'ns podria argumentar que aquest descens es deu al fet que ja es va fer la compra necessària –important superfície de terreny natural per al Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà–, i que aquest any únicament ha calgut dedicar 14 milions a la compra d'una finca forestal. Per nosaltres ja seria molt discutible, amb la necessitat que existeix d'ampliació de la superfície d'espais naturals protegits, que no es continuessin invertint quantitats similars o superiors amb aquesta finalitat.

Ens dol, doncs, aquesta important pèrdua comparativa del pressupost d'aquesta Direcció General del Medi Natural, perquè significa que es continua tenint pel Govern una política devaluada respecte al medi ambient, fins que no es decideixin vostès, finalment, una vegada superades les picabaralles en curs, la promesa Agència del Medi Ambient. Que es dediquin, malgrat haver-hi hagut un augment significatiu –176 milions de

pessetes— per a la protecció del conjunt de parcs naturals i reserves, o 65 milions de pessetes per a la protecció d'espècies, és una mostra que aquest Govern resta encara lluny d'avaluar en la seva mesura justa el nostre medi natural, i això quan, un cop més, s'ha anunciat la imminent aprovació del PEIN.

Dèiem l'any passat, i no tenim més remei que repetir-ho enguany, que de ben poc serveix tenir una part important del nostre territori amb alguna fórmula especial de protecció, si no es fan les assignacions pressupostàries necessàries per fer efectiva aquesta protecció.

Fins quan patirem aquesta situació? És que haurem d'esperar que finalment es constitueixi aquesta anunciada Agència del Medi Ambient? Nosaltres continuem pensant que, a més a més d'aquesta necessària unificació de competències en matèria mediambiental, el que cal fer és elevar el sostre polític de les matèries mediambientals, i això no té més que una traducció, que és —i ho diem una vegada més— la constitució d'una conselleria de medi ambient.

Passarem molt breument a la defensa de les esmenes a la totalitat a aquestes tres petites empreses del Departament: Forestal Catalana, Agrícola Experimental i Promotora d'Exportacions Catalanes.

Forestal Catalana és una empresa pública, com saben les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, constituïda el març del 88 amb els objectius de producció i comercialització de planta i jonc destinada a repoblació forestal per col·laborar amb l'Administració en les tasques de repoblació i per dur a terme la repoblació forestal en terrenys particulars.

Tres mesos després de la seva constitució inicial, l'empresa es va fer càrrec de la gestió tècnica i econòmica dels planters forestals de la Generalitat. Enguany, vostès ens han presentat un pressupost que incrementa molt significativament el pressupost de l'any passat —un pressupost, en definitiva, de 1.328 milions de pessetes—, que en definitiva, doncs, té les mateixes mancances d'informació i de manca de respecte parlamentari que la pràctica totalitat dels pressupostos que s'han presentat a la consideració d'aquest Parlament. De 1.328 milions de pessetes que vostès pretenen recaptar com a ingressos o recursos d'aquesta empresa pública, preveuen vostès obtenir 1.200 milions de pessetes de treballs forestals sense cap tipus d'explicació. Sense cap tipus d'explicació. Explicació també absolutament mancada de criteris, projectes i programes pel que fa a l'execució d'obres i serveis, a la qual vostès pretenen dedicar un total de 1.038 milions de pessetes sense cap tipus d'explicació i detall.

Nosaltres creiem —ja ho dèiem l'any passat— que aquesta empresa és innecessària, que les tasques que duu a terme es poden fer des d'altres instàncies de l'Administració de la Generalitat, com podria ser la Direcció General de Política Forestal, i que el seu manteniment suposa el creixement descontrolat d'aquesta administració paral·lela de la Generalitat. En conseqüència, nosaltres demanem el retorn del pressupost d'aquesta empresa i la seva liquidació i dissolució. El mateix que demanarem respecte a Agrícola Experimental, una empresa creada el 87, una petitíssima empresa que té com a objectiu la gestió i l'aprofitament d'explotacions agràries, forestals i piscícoles, i que pocs objectius deu portar a terme quan el seu pressupost és de 13.280.000 pessetes. Vostès creen una empresa que té un pressupost d'un milió de pessetes al mes. Se li va assignar l'explotació de la fin-

ca Prats de Boldú, del municipi de la Fuliola del Penedès, i com hem dit anteriorment, nosaltres no creiem en la necessitat d'una empresa que, en definitiva, distreu del conjunt de la maquinària del mateix Departament uns recursos de 13 milions de pessetes sense cap tipus d'efectivitat pràctica. Sense cap tipus d'efectivitat pràctica, tampoc, el pressupost de Promotora d'Exportacions Catalanes, un pressupost de 58 milions de pessetes obtinguts en diverses partides de gestió i administració o comissions sobre vendes estimades i d'un ajut del COPCA i del qual no tenim cap tipus d'informació de les seves tasques i objectius. Amb aquesta informació, senyors del Govern, senyores diputades i senyors diputats, no podem donar suport a tot aquest conjunt de pressupostos que han sotmès a la nostra consideració.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té quatre esmenes a aquest Departament. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Defensaríem també totes conjuntament, i d'una vegada ho deixaríem resolt. En principi, dir que continuarem amb aquest ritual, ja que és ritual; no és ni un debat profund ni una anàlisi detallada de la situació dels diversos departaments, i la prova n'és l'interès que demostra aquesta Cambra, interès paral·lel al que demostra el mateix Govern de la Generalitat i concretament el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en els temes d'agricultura, ramaderia i pesca.

Precisament els motius de la nostra esmena a la totalitat són deguts a la completa insensibilitat del Govern i al total continuïsmen en actuacions anteriors en uns moments que són especialment difícils per a la pervivència del sector agrari al conjunt d'Europa i, lògicament, també dintre de Catalunya.

En efecte, quan s'acorda la reducció del 30% d'ajuts comunitaris al sector...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor.

El Sr. GIMENO: ...quan es planteja la liberalització del mercat mundial agrari en una clara actuació a favor de les multinacionals del comerç, i amb les repercussions que aquestes mesures poden comportar al sector primari, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca planteja uns pressupostos sense cap idea nova, allunyats de la realitat que haurien d'afrontar, inapropiats per a defensar els interessos de la majoria dels pagesos, ramaders i pescadors que encara viuen o intenten sobreviure del seu treball i, en tot cas, definidors d'una voluntat política que no podem compartir, la de fer una política d'aparador, amb quatre cursets, dues ajudes, uns quants camins asfaltats i una clara aposta per la transformació del sector, transformació que va menyspreant i destruint les tradicionals explotacions familiars agràries i afavorint la penetració i consolidació de les grans empreses al sector.

Tenim arguments diversos que avalen aquesta anàlisi. Un podria ser l'augment global del pressupost del Departament, que, tot i que puja lleugerament per sobre de l'increment del Govern, un 1,4%, no compensa, ni de molt, els 4,4 que es van perdre l'any passat —l'any passat va pujar bastant menys del que va pujar el conjunt dels Pressupostos del Govern— i que no reflecteix, en absolut, l'estat de crisi del sector i queda molt per sota d'altres departaments que, segons el Govern, deuen ser més prioritaris, com podria ser el Departament de Política Te-

rritorial i Obres Públiques, que puja un 16,7; el de Cultura, que puja un 17,8; el de Governació, que puja un 16,5; la Secretaria General d'Esports, que puja un 21, o la Conselleria de Comerç i Turisme, que puja quasi un 17%, que deuen ser més prioritaris o potser més rendibles electoralment.

Un altre argument seria la voluntat centralitzadora i persistent d'anteriors consellers que fins i tot s'accentua enguany, ja que el Gabinet del Conseller i Secretaria General continua controlant el 70% de la despesa, i que l'única Direcció General que augmenta el seu pes relatiu dintre del Departament és la de Pesca Marítima, que tot i pujar un 100% arriba a representar el 4% —el 4%— del Departament, i això gràcies a una única actuació puntual en el Centre Nacional d'Aqüicultura.

De l'anàlisi per capítols podem deduir que es manté un augment notable del personal, el 12,5%; hi ha una puja, entenem, exagerada de les despeses corrents, el 17,7%, el capítol d'inversions puja un 20% i, en canvi, les transferències, les transferències a ajuntaments i a consells comarcals, les transferències al sector privat i que haurien d'anar essencialment a les explotacions familiars agràries, solament pugen un 10%. Tot plegat ens fa la impressió que Catalunya és com una finca particular del Departament on es dedica la màxima atenció al que depèn directament del Departament en detriment de l'atenció a les explotacions familiars.

Cal destacar, en l'apartat del personal, la paradoxa important del concepte d'incentius al rendiment, que després del salt enorme que van fer l'any passat, superior al 200%, ara torna a augmentar-se, altra vegada, un 18%. Què es pensa fer amb aquests incentius al rendiment? Premiar l'eficàcia del personal del Departament o la docilitat.

La partida més substancial del Departament, les inversions destinades a béns d'ús general, amb quasi 2.700 milions, ha tingut un augment important, però el més lamentable és que continuem amb la mateixa tendència, de fer actuacions subsidiàries o substitutòries del Departament de Política Territorial i Obres Públiques; ens gastem, d'aquests 2.700, 920 milions en millora de camins, com si les deficiències en infraestructures i serveis a les zones rurals fossin un problema del sector agrari i no fos un problema global de desequilibri territorial i, per tant, a abordar conjuntament per tot el Govern.

Hem d'insistir una vegada més que la política de camins no és una política agrària, i sí que ho és, en canvi, promoure l'estalvi d'aigua en el reg, la utilització d'aigües residuals depurades o actuar en zones de concentració parcel·laria, i en totes aquestes partides hi ha hagut una reducció superior al 30% respecte al que hi havia l'any 90.

Continuen els importants desequilibris en el repartiment de les inversions comarcalitzades, i en donaré alguns exemples: al Berguedà es fan trenta-cinc actuacions específiques del Departament, amb un pressupost de 390 milions de pessetes; als Pallars se'n fan vint-i-tres, i s'hi destinen 354 milions. En canvi, al sud, a les terres de l'Ebre, no es pot dir el mateix: la Terra Alta, una comarca agrària i molt deprimida, té set actuacions, amb 164 milions de pessetes; però el Baix Ebre té una única actuació per un valor global de 2,5 milions de pessetes, i el Montsià queda bé estadísticament perquè es contemplen onze actuacions i 317 milions de pessetes; ara bé, podríem descomptar els més de 300, que són exclusivament per al Centre Nacional d'Aqüicultura, i veuríem què és el que queda per a la resta.

Igualment desequilibrades són aquestes actuacions quan ens referim a les inversions de la Direcció General del Medi Natural: destinen menys del 5% al conjunt de les comarques de la circumscripció de Tarragona; en total 51 milions de pessetes per a totes les actuacions del medi natural a deu comarques de Catalunya. En canvi, les comarques barcelonines en reben més del 13%, és a dir, més de dues vegades i mitja; solament el Ripollès en té assignat més del 5%, 58 milions de pessetes, i el Berguedà en té 82 milions; evidentment, no podríem dir que és una actuació equilibradora i interessada per igual en tota la problemàtica del medi natural i del medi rural en el conjunt de Catalunya.

Hi ha —des del nostre punt de vista, lògicament— una mínima atenció a tasques que haurien de ser prioritàries si hi hagués voluntat real de promoure la reconversió i la viabilitat de les explotacions familiars agràries: partides per al foment de l'associacionisme, de millora de la capacitat gerencial de les cooperatives, de modernització de les empreses, de formació dels pagesos, d'incorporació de joves a l'agricultura, de promoció de la transformació i comercialització dels productes dels mateixos productors; tot això que per a nosaltres haurien de ser aspectes fonamentals de la política agrària, tenen quantitats simbòliques en els pressupostos, no hi ha programades actuacions específiques pròpies del Departament que poguessin diferir del que és la política general europea o de l'Estat espanyol; en tot cas, l'únic que fem és ser simples transmissors dels ajuts del Ministerio i de la CEE, com si els nostres pagesos no tinguessin cap fet diferencial respecte a altres territoris. I el més trist és que quan proposem esmenes parcials concretes se'ns diu que no, argumentant, per exemple, que cursos de transformació industrial i artesanal de productes agraris ja se'n fa un a Tremp, i com que ja se'n fa un a Tremp ja no cal que se'n facin més —això, són respostes—; que promoció d'activitats agràries, quan diem que se n'haurien de fer més, diu: «és que es fan les que es fan, i ja està bé amb les que es fan, no cal que en promoguem més»; quan es demana o quan es diu que hi hauria d'haver més inversions destinades a algunes d'aquestes partides, diu: «és que es recullen les propostes que es presenten, i no hi ha més propostes»; és a dir, no hem d'estimular els pagesos perquè presentin propostes d'inversions, com que hi ha les que hi ha, ja està bé. En resum: immobilisme, estancament i actuació totalment subsidiària de Madrid.

L'atenció a la tasca sindical continua essent ridícula, tot i que hem augmentat un 32% —si som amants dels números, dels quals algú es vanagloria que ha pujat un 32% l'ajut als sindicats—, hem arribat a l'astronòmica xifra de 41 milions de pessetes per a fomentar les prestacions de serveis i execució de programes amb els sindicats. Hi ha algú que creu que amb aquesta quantitat, 41 milions de pessetes, es pot promoure una tasca descentralitzada i eficient de prestació de serveis per les organitzacions sindicals en el conjunt de comarques catalanes?

Menció a apart mereix l'anomenada encara Direcció General del Medi Natural. El nou augment que experimenta pot significar —o almenys és la nostra interpretació— l'acceptació amb mala gana que està condemnada a desaparèixer, dintre del Departament, si algun dia es crea l'Agència del Medi Ambient promesa del President del Govern. I polèmiques, no en falten, articles a la premsa, n'apareixen que corroboren això, i actuacions també, que hi ha una acceptació amb mala gana i un intent d'agarrar-se tot el que es pugui. L'altre dia parlàvem de la

proposta d'autonomia de gestió dels espais naturals, o parcs naturals gestionats pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; també podríem dir el mateix de la Llei que discutirem —suposo que aquesta tarda— d'Aiguestortes, del Parc Nacional d'Aiguestortes, on volen introduir una presència preeminent, una presència majoritària de membres del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en el patronat rector. En definitiva, la reducció aquesta o el 0% d'increment —no arriba al 0,1% d'increment— de la Direcció General del Medi Ambient demostra clarament la hipocresia d'un govern que parla de protegir la natura i preocupar-se per la degradació del territori, però que no hi destina recursos. Si hi hagués realment la voluntat, hi hauria notoris increments a les partides pressupostàries per a parcs naturals i reserves —que no hi ha—, per a la protecció de la fauna i de la flora autòctona —que no hi ha—, per a afavorir les comunitats rurals en àrees protegides, per a la lluita contra l'erosió, etcètera; i això, hi hauria els increments al marge de qui controlarà després aquestes partides, perquè l'important és la voluntat de fer i no qui és concretament, quin departament o quina direcció general ho fa. En canvi, sembla que el que es fa és voler mantenir els «xiringuitos» que ja hi ha muntats dintre del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, com són les reserves de caça o la nova, gran, lloable, magnífica i modèlica instal·lació de Torreferrusa, on es continuen invertint 25 milions aquest any per anar cuidant gossos, gats i altra fauna domèstica. Això sí que és un exemple de sensibilitat, de tendresa i de preocupació pel medi natural per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Exemples que demostrin aquesta insensibilitat els podríem tenir en algunes de les empreses o de les institucions que depenen del Departament; ahir vam parlar de l'Institut Català del Crèdit Agrari, no hi ha més diners perquè no hi ha més demandes d'inversions, previsiblement; però també podríem dir el mateix de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària —de l'IRTA—, que hauria de ser un instrument fonamental de la política de recerca, de cara a innovació tecnològica i a introduir noves varietats o noves espècies de conreu, i que té un increment del 12% del pressupost d'explotació, és a dir, de la despesa corrent, del qual el 80% és per a personal i, en canvi, solament té un 7,2% del pressupost de capital, la meitat, aproximadament, del que és l'increment dels Pressupostos Generals del Govern; i aquesta reducció tan escassa de les inversions resulta que encara és més reduïda quan veiem que als programes R+D sols es veu un increment del 5,5%, menys del que és l'increment d'inflació, la qual cosa vol dir que a aquests programes destinarem menys recursos reals dels que hi destinàvem o que hi ha una disminució del 20% a l'aportació al Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals —la recerca ecològica i les aplicacions forestals deuen ser encara menys prioritàries per part del Departament. Això és un fidel reflex del desinterès progressiu del Govern de la Generalitat, perquè hi ha un continuisme, una voluntat de mantenir les estructures creades, mantindrem el personal allà, però una altra cosa seria si parléssim de les finalitats dels programes de l'Institut: no hi ha noves actuacions i que molts continguts de l'actuació dels programes de l'IRTA no van tampoc dirigits a la millora de la producció agroalimentària, sinó a productes complementaris, com poden ser les plantes ornamentals, i orientades moltes vegades en territoris molt concrets, i no per al conjunt de Catalunya.

Podríem parlar també de la Forestal Catalana, amb una dificultat d'interpretar un pressupost on hi ha un augment notable dels recursos d'explotació —parlem de 850 milions de pessetes més—, i que hi ha, d'aquests 850 milions d'increment, 740 també d'increment, no en les despeses, no per a noves inversions, sinó simplement per a execució d'obres i serveis, sense cap més explicació; en canvi, el pressupost de capital, el pressupost d'inversions, puja únicament 35 milions, dels quals 20 provenen de crèdits —20 provenen de crèdits—, és a dir, demanem 20 milions de pessetes de crèdits, i, a les despeses, 17 milions d'aquests 35 són per a amortitzar els crèdits. Poc congruent, ens sembla, i gens clarificador. Una empresa amb 1.363 milions de pessetes de gestió, superior a moltes direccions generals, que té una pàgina de dades explicatives de la seva gestió.

L'Agrícola Experimental també és un altre exemple significatiu de l'interès i preocupació en l'experimentació del camp; és una empresa pública amb un pressupost de 13.280.000 pessetes semblant a una explotació familiar agrària, poc viable, ja que l'únic que planteja, o l'únic que es planteja aquí és un increment del 0,53% respecte al 1990, la qual cosa indica clarament la seva poca rendibilitat i les poques expectatives de supervivència si fos una empresa privada; entre altres coses, la venda de conreus industrials baixa d'1.750.000 a 1.000.000, i la venda de farratges, de 4 milions a 2.660.000; no valdria més tancar la barraca i estalviar-nos despeses?

En definitiva: suposo que no els convenceré perquè tot està dat i beneït, com podríem dir, no? I com que amb els meus arguments no els puc convèncer, els faré una proposta —si jo fos un membre de la majoria de Govern—, els faré la proposta dient: siguem coherents, no intentem mantenir aquests «xiringuitos» i aquestes barraques de qualsevol manera, no intentem allargar l'agonia dels pagesos i fem una proposta racional. El que proposo —i voldria que s'ho prenguessin seriosament— és: primer, crear una nova empresa pública que gestioni els boscos, les reserves de caça i els «xiringuitos» que es mantenen dins el Departament i que pugui garantir el manteniment dels privilegis de què avui frueixen molts dels funcionaris del Departament; segon, traspasar els parcs naturals a la futura agència de medi ambient i no fer més el ridícul, negociant —això sí— les condicions per tal que els funcionaris puguin treballar allà tranquil·lament, depenent de l'agència o depenent del Departament; adscriure els titulars actuals de les explotacions familiars agràries que encara sobreviuen com a beneficiaris del nostre benvolgut Departament de Benestar Social; és a dir: deixem que segueixin sobrevivint miserablement, adscrivim-los com a beneficiaris del Departament de Benestar Social i ens estalviem aquesta història d'allargar l'agonia; i incloure les actuals i les futures grans empreses agràries en el cens de la Direcció del Departament d'Indústria, per tal que es puguin acollir als beneficis que, d'una forma notòria, es donen per a Indústria i Energia. Evidentment, tot això vol dir que la conclusió final hauria de ser: dissoldre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i ho dic seriosament; crec que seria més racional amb la política que estem portant. Racionalitzaríem les despeses públiques; ens evitaríem moltes despeses inútils; ens estalviaríem llargues i a vegades penoses agonies de sectors pagesos, com pot ser el de la llet, el de la fruita seca, el de l'oli d'oliva, que els estan passant ben magres; reduiríem tensions socials ja que ens estalviaríem manifestacions, vagues, tallades de carreteres

i, en definitiva, ens evitariem debats poc productius com és aquest que estem fent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Socialista manté cinc esmenes a aquest Departament. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament totes les esmenes. M'hauria agradat poder tenir un debat específic sobre l'INCAVI, però donada la dinàmica de discussió pressupostària, doncs, defensaré conjuntament totes les esmenes.

Nosaltres, el Grup Socialista, hem presentat aquesta esmena de retorn perquè entenem que els pressupostos representen una política que no és el tot beneficiosa que podria ser per a Catalunya i, concretament, per als agricultors i ramaders i pescadors de Catalunya. És un debat repetit, és un debat que el fem any rere any però pensem que aquest debat val la pena dur-lo a terme per... (*Remor de veus.*) Passa alguna cosa? Pensem que és un debat que val la pena dur-lo a terme perquè potser és l'única ocasió que tenim de debatre sobre agricultura al Parlament i, per tant, tenir un diàleg entre els diferents grups de la Cambra sobre quina és la situació de l'agricultura i quina és la situació dels pressupostos. Jo entenc que aquests pressupostos poden fins i tot arribar a ser perjudicials per a l'agricultura i per això nosaltres mantenim aquesta esmena a la totalitat. Sé, sóc conscient que és..., de la inutilitat formal d'intentar convèncer els diputats de la majoria que votin aquesta esmena però, malgrat tot, pensem que és bo que la debatim i que la discutim.

L'Illustre Diputat que en nom de la majoria va contestar les esmenes en Comissió a l'estat de la despesa, jo crec que va definir el punt més important de les diferències que hi pot haver respecte a aquest pressupost. L'Illustre Diputat deia que el Grup de la majoria sustentava i la Conselleria volia tenir una política agrària pròpia, i fins aquí ho compartim; és a dir, és totalment legítim que Catalunya tingui una política agrària pròpia. El que passa és que..., on diferim és que el Grup de la majoria, i el que reflecteixen els pressupostos, centren que la política agrària sigui pròpia únicament i exclusivament en el fet que sigui diferent de la gran política agrària comuna de la Comunitat Econòmica Europea i diferent de la política del Ministeri. I nosaltres entenem que, donats els recursos escassos que hi ha dedicats als pressupostos d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la propietat de la nostra agricultura ha de ser la prioritització a complementar les actuacions de la Comunitat Econòmica Europea i les actuacions que fa el Ministeri. Mirin, nosaltres trobaríem totalment legítima aquesta versió del que és una política pròpia en agricultura si damunt de la taula tinguéssim una discussió d'uns pressupostos de 30.000 o 35.000 milions de pessetes; en aquestes condicions nosaltres pensaríem que es pot fer una política agrària pròpia prescindint de tot el que fan altres administracions. Però avui, l'any passat, aquest any, l'any 1990, acabaran d'arribar a l'agricultura i ramaderia i pesca de Catalunya més de 25.000 milions de pessetes provinents de fons comunitaris i provinents de fons ministerials. Els 6.000 milions -6.100 milions, perquè a vegades, si arrodoneixes, quan surt el Diputat de la majoria et corregeix-, 6.100 milions que sumen els Capítols VI i VII dels pressupostos d'Agricultura, Ramaderia i Pesca són, des del nostre punt de vista, del tot insuficients per dur endavant aquesta política. Això va acom-

panyat amb una lamentació continuada del Grup de la majoria i del Govern que l'assumpció de competències per part de la Comunitat Econòmica Europea va acompanyada d'una laminació de competències per part..., respecte de la Comunitat Autònoma catalana. Bé, la setmana passada a tots se'ns va omplir la boca parlant de la grandesa d'Europa i del bo que és la construcció d'Europa. Llavors, jo veig una contradicció entre aquesta alegria per a la construcció d'Europa i el lament continuat en la laminació de competències que això representa. Evidentment, la Comunitat Econòmica Europea és bo que prengui decisions i les decisions les predrà prenent competències als estats, a les comunitats autònomes i als municipis, i això, des del nostre punt de vista, és bo. És bo que es faci així.

Miri, jo els posaré dos exemples, que ja els vam dir l'any passat i els repetiré aquest any, del que és una bona política agrària per a Catalunya: una és que al Pressupost del 1990, el de l'any passat, el d'aquest any, el que discutíem l'any passat, va aparèixer per primera vegada -aquest any-, per primera vegada, una partida dedicada a suplementar les subvencions a la subscripció de pòlisses de les primes de les assegurances contra els riscos climatològics dels agricultors, i completa així una actuació del Ministeri. La partida 10.02.771.01, dotada, l'any passat, amb 316 milions de pessetes, va permetre que el Departament d'Agricultura publicés el Decret 347/89, del DOGC del 24 de gener del 90, que fixa unes ajudes del 25% del cost efectiu pagat per l'agricultor, que representa, doncs, entre un 8 i un 12% del cost de la pòlissa, ja que el Ministeri en paga entre el 50 i el 60%. Això, hem hagut d'esperar al Pressupost de l'any 90, i no ens val que se'ns expliqués que el funcionament del sistema d'assegurances no era tot el bo que seria desitjable. Des del nostre punt de vista una actuació de Govern..., quan una cosa no funciona bé, es tracta d'incidir-hi per tal que es millori, d'intentar que aquest sistema funcioni si és que es creu, per part de la Conselleria, que el sistema d'assegurances agràries és un sistema bo per assegurar les rendes agràries; si és que es creu això el que s'ha de fer és millorar-lo. Es va haver d'afrontar les pedregades del 89 a Lleida sense resposta per part del Govern de Convergència i Unió perquè aparegués aquesta partida. Avui hi és, i des d'avui aquesta ja no és una política del Ministeri, és una política del Departament d'Agricultura de la Generalitat i nosaltres ens n'alegrem i els felicitem que sigui així.

De la mateixa manera vam felicitar la Conselleria per l'aparició de la partida 10.03.783.02, al Pressupost del 90, amb una dotació de 210 milions, per al sanejament ramader, fruit d'un conveni amb el Ministeri, un conveni del Ministeri amb totes les comunitats autònomes per tal de fer el sanejament ramader en tres anys.

Això ha permès al Govern treure l'Ordre de 19 de setembre de 1990, i incrementa notòriament les indemnitzacions per al sacrifici del bestiar malalt amb caràcter retroactiu des del 15 de gener. I també pensem que és bo. I, malgrat que la primera partida de la qual he parlat només ha tingut un increment de l'1%, ens n'alegrem que hi continuï i ens n'alegrem molt que aquesta tingui un increment del 24%. Però ja no trobem cap més posició d'aquest tipus on la complementarietat de la Conselleria tiri endavant polítiques de la Comunitat Econòmica Europea, no les trobarem ni en les ajudes a la renda ni en ajudes estructurals.

Començaré parlant de les ajudes a la renda. Aquest any de 1990 Catalunya, els agricultors i els ramaders de Catalunya, hauran rebut al voltant de 500 milions —no hi arriba— en ajudes a les rendes agràries de les zones amb limitacions, zones de muntanya, zones desfavorides i zones amb limitacions específiques. No són unes ajudes quantioses particularment, però van a unes economies pobres, van a unes economies amb molta limitació i que agraeixen que aquesta quantitat els arribi. I, a més a més, van a unes persones que compleixen un paper territorial, que viuen en unes zones que, altrament, corren el perill de quedar-se buides, corren el perill de deshabitar-se. I, per això, nosaltres pensem que la Generalitat hauria d'entrar en aquesta dinàmica.

Bé, als pressupostos de 1991 hi ha la partida 781.01, de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, amb 29.300.000 pessetes. Quan després anem al pressupost per programes veiem que d'aquesta quantitat només 7 milions estan destinats a indemnitzacions compensatòries de muntanya; concretament, 3 al Berguedà, 2 al Solsonès i 2 a la Garrotxa. I les altres zones? Que no són de Déu? Que no els en toca? No els toca res als de la Vall d'Aran, ni als del Pallars, ni als de l'Alt Urgell, ni als de les Garrigues? Ni als de cap de les altres zones desfavorides, no els toca cap tipus de subvenció? Mirin, aquesta complementarietat l'any 1989 la feien ja un seguit de comunitats autònomes de l'Estat; la feia Astúries, la feia Canàries, la feia Cantàbria, la feia Castella-Lleó, la feia Castella-la Manxa, la feia Galícia, la feia Madrid, la feia Múrcia i la feia el País Basc en diferents quantitats i en diferents aportacions. Però és una actuació política prou important, prou important com perquè des de la Conselleria es prenguéss amb seriositat i amb rigor aquest tema, de manera que no tornés a produir-se el cas, diguem-ne pintoresc, que aparegui al *Diari Oficial de la Generalitat* el municipi Tossa de Mar com a municipi de muntanya, o de manera que no s'enviés al Ministeri la petició perquè sigui declarada zona de muntanya el municipi de Santa Bàrbara, al Montsià. Saben les senyores diputades i els senyors diputats com els diuen als veïns del Montsià els de Santa Bàrbara? «planeros», perquè és el municipi que està en el Pla. Això no prestigi, precisament, la política de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres entenem que vostès hi haurien d'entrar, en aquesta política i haurien de suplementar-la, com a mínim, amb un 50% les ajudes que arriben de la Comunitat Econòmica Europea. Tampoc considerem suficient la col·laboració en les ajudes estructurals, ni en els reglaments de millora de l'eficiència de les explotacions agràries, ni en les ajudes a l'agroindústria.

El Reial Decret 808/87 regula l'aplicació per a l'Estat espanyol del Reglament 797/85, de la Comunitat Econòmica Europea, per al conjunt de l'Estat espanyol, i fixa també unes ajudes estatals no comunitàries i facilita, en la Disposició Addicional Primera, que les comunitats autònomes col·laborin i facin la seva política en aquesta tasca.

L'Estat, dintre de les seves possibilitats, posa uns mínims, garanteix uns mínims, i deixa per a les comunitats autònomes que complementin aquesta quantitat. La Generalitat ho ha fet: la publicació del Decret 43/89 s'acull a la Disposició Addicional citada —sense citar-la al Decret, per descomptat— i fixa unes prioritats i uns pressupostos; s'auxilia fins al 5% del pressupost aprovat per a la inversió en foment i reconversió de regadius, informatització i automatització, i hivernacles i conreus prote-

gits, i s'amplia la consideració d'agricultors joves dels 35 als 40 anys als agricultors que tenen les explotacions a les zones agrícoles desfavorides —jo vull entendre que les zones agrícoles desfavorides s'entén totes les zones que tenen algun tipus de limitació.

El nivell de voluntat política de complementar les actuacions de l'Estat i de la comunitat és de 50 milions a la partida 10.03.771.01, i el seu desglossament als programes es fa de manera que es dediquen 10 milions per a la introducció de l'ús de la informàtica a l'empresa, 5 per a hivernacles, 25 per a la millora dels sistemes de reg, 5 per a completar el Reglament 3.808, i 2 milions i mig per a ajuts als joves de 36 a 40 anys de les zones desfavorides. Repeteixo: 2 milions i mig per a completar les ajudes dels agricultors de 36 a 40 anys a les zones desfavorides.

Realment, aquesta és la voluntat política, el nivell de voluntat política que surt als pressupostos d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de completar les ajudes estructurals en la millora de l'eficiència de les explotacions agràries. I sincerament, encara que se'ls ompli la boca de crítica quan parlen del Reial Decret 808, pensem que el nivell que vostès hi posen és escàs i insuficient.

I del turisme rural? Suposo que totes les senyores diputades i els senyors diputats sabran que aquesta és una activitat que s'ha dut a terme en altres països, fins i tot en altres comunitats autònomes, i que també la Generalitat ha fet les seves virgueries (*rialles*). Això representa un increment de les rendes d'una gent que viu —com li agrada molt bé dir al Diputat senyor Ganyet— tots els dimarts, tots els dimecres i tots els dijous a zones de muntanya o zones desfavorides, a zones dures de Catalunya, i garanteixen la seva continuïtat al territori, perquè representa una diversificació d'ingressos prou important que no s'ha de menysprear. Doncs, bé, els pressupostos tenen la dotació de 10 milions a les partides 760.02, 770.02 i 780.02; sumades les tres, representen 10 milions, per descomptat, de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament. Aquesta quantitat, des del nostre punt de vista, és insuficient, de la mateixa manera que és insuficient avui la campanya que es fa.

Mirin, jo ahir vaig fer una intervenció i la resposta del portaveu de Convergència i Unió va ser de titllar l'esmena que feia demanant un Pla d'actuació per a un seguit de comarques del sud de Lleida i de l'oest de Lleida i Tarragona, que me la van titllar d'una esmena «egoista i insolidària». Home!, això sap greu, però a mi em va preocupar molt més —i això ho puc comprendre, quan el portaveu porta un munt d'hores discutint esmenes treu els arguments que són necessaris—, però em preocupa la cara que va fer el totpoderós, l'omnipotent Conseller d'Economia, i em preocupa la cara que van fer alguns diputats de la majoria com si hagués trobat la paraula clau: «Ara hem trobat la solució, direm que els socialistes són insolidaris i són egoistes», i això em va doldre; em va doldre perquè jo sóc de Margalef. Saben quantes famílies han marxat de Margalef, aquest any? Doncs, han marxat tres famílies. I a la Bisbal de Falset n'han marxat quatre. I el diputat Vendrell és de Bellaguarda. Quantes n'han marxat, de Bellaguarda? I quantes treballen fora? I això pot ser irrecuperable. I el Diputat Guasch és de les Garrigues, i em pot ratificar que el que estic dient és veritat.

I cal una actuació important, cal una actuació de xoc, però és que a més a més quan en boca dels diputats de la majoria hem

sentit quantitat de vegades que els diners que es cobren a Catalunya no es reverteixen a Catalunya, parlar en aquest cas, que nosaltres defensem una inversió a unes comarques que ho necessiten realment, d'insolidaritat em sembla, senzillament, fora de lloc. No vull ser més dur, però em sembla fora de lloc. I crec que la nostra petició, aquesta i la de la muntanya, eren totalment justificades, i l'actuació hauria de ser seriosa, i no frívola. I em deia el Conseller Laporte pels passadissos: «Jo et faig una escola a Falset!». Sí, senyor, és clar que sí; i es fa la presa de Margalef; i es fa el reg de les Garrigues; sí, senyor, s'hi fan coses; si això no ho neguem, però cal una actuació de xoc, cal una actuació valenta, i això és el que nosaltres defensàvem sense demanar un duro. Comencem a planificar, comencem a donar esperança a aquella gent, i això ahir, millor dit, abans-d'ahir, des dels rengles de la majoria es va negar, i personalment em sap greu per la dignitat i per la força que pot tenir aquest Parlament: a mi em sap greu. Perquè realment vaig veure cares d'insolidaritat en els rengles de la majoria i em va preocupar, perquè el que nosaltres demanàvem no era cap disbarat.

I continuaré. Mirin, si fos bo allò que va dir un Conseller fa pocs dies que «qui paga, mana», la Conselleria d'Agricultura no mana res; és a dir, ha de manar la Comunitat Europea i el Ministeri, que són els qui posen els diners. Per desgràcia no compartim el criteri aquest de «qui paga, mana»..., per sort no compartim el criteri de «qui paga, mana» i, per tant, entenem que les decisions les ha de prendre la Conselleria.

Un altre aspecte paradigmàtic i contradictori en l'actuació del Govern és el nul interès que demostra pel sector dels fruits secs, i concretament de l'avellana. La setmana passada, en el debat per Europa, el Conseller, des d'aquesta tribuna, va acusar el Govern de l'Estat d'haver negociat malament l'ingrés de l'Estat a la Comunitat Econòmica Europea per no haver tingut en compte el tractat preferencial que la Comunitat Econòmica Europea tenia amb Turquia i amb els Estats Units. Miri, senyor Conseller, nosaltres a aquestes frivoltats del Conseller Miró ja hi estàvem acostumats, li he de dir així; sincerament, no pensem que vostè hagi de caure —i estem convençuts que amb un diàleg podrem arribar a acords— i, per tant, jo li donaré la versió que nosaltres en tenim, però entenem que això no és així.

Nosaltres, en aquests moments, que hi ha unes discussions del GATT —no uns acords, com ha dit algú des d'aquesta tribuna, sinó unes discussions del GATT— que incidiran definitivament en aquests temes, entrar en recuperar unes barreres aranzelàries em sembla que no soluciona res. Nosaltres estem convençuts, i a més a més vostè ho ha dit, que només amb barreres aranzelàries no s'arreglarà; vostè fins i tot va ser més atrevit, més agosarat; va dir: «Seria bo que entrés Turquia a la Comunitat Econòmica Europea». És una qüestió discutible que s'escapa als meus coneixements, però quan he rebut la seva explicació veig que són uns arguments sòlids els que vostè diu. Seria bo que Turquia entrés per a solucionar el tema de l'avellana. Jo reconec la solidesa dels seus arguments, però llavors, quan després de dir això..., pujar aquí a la tribuna i dir: «Doncs, l'avellana, que no sé què, que no sé quantos...», escolti'm!, no té res a veure una cosa amb l'altra.

Dues coses més vull dir. Dues coses més vull dir sobre la crisi de l'avellana: una és que no es pot separar la crisi de tot el sector dels fruits secs de la valoració dòlar/pesseta. El gran preu dels fruits secs, i concretament de l'avellana, ha estat vinculat

al gran preu del dòlar. Només que avui parléssim d'un dòlar valorat en 150 pessetes —i va arribar a 160 i a 175—, avui estaríem parlant d'uns preus de l'avellana de 450-475 pessetes/quilo de gra. Però això no és així, i l'evolució del dòlar és la que és, i la del mercat és la que és.

I també els vull dir una altra cosa. El Govern de l'Estat i molts dels entesos en agricultura preveien un bon futur per als fruits secs després de l'entrada al Mercat Comú. El Govern de la Generalitat també, i va fer campanya perquè s'adeqüessin les plantacions de fruits secs. Jo els vull fer una cita, una cita del Conseller Miró, que va comparèixer, a petició pròpia, davant la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i els llegiré la cita textual. El dia 22 de novembre de 1985 deia el Conseller: «Encara que no es disposa d'una organització comuna del mercat és, així mateix, necessari tenir molt en compte els fruits secs, concretament l'avellaner i l'ametlla, i altres noves varietats, varietats noves en el sentit de la seva producció a escala important, donades les bones perspectives que presenta l'exportació d'aquests productes a Europa», *Diari de Sessions del Parlament*, sèrie C, número 65, pàgina 867, línies de la 31 a la 36. Els dono aquesta referència gairebé com si fos de les Sagrades Escripures, perquè ja l'he donat bastants vegades, però crec que val la pena que ho llegissin.

Anem a veure: si en aquells moments tots consideràvem —tots— que els fruits secs eren dels conreus que tenien més perspectives a l'entrada al Mercat Comú, si eren els moments que els fruits secs anaven a uns preus més alts, vostès creuen que algú hauria dirigit els seus esforços a defensar els fruits secs, quan tothom preveia que eren un dels conreus privilegiats? Doncs no ho va ser, i a més a més vull dir-los una altra cosa: el Grup de Minoria Catalana —llavors era Minoria Catalana— va votar favorablement el tractat d'adhesió a la Comunitat Econòmica Europea. Després l'evolució ha estat la que ha estat, i els preus han anat com han anat, i la relació dòlar/pesseta ha anat com ha anat, però almenys el Govern de l'Estat s'ha preocupat de promoure i aconseguir la modificació del Reglament de la Comunitat Econòmica 1.035, del 72, amb l'aprovació, el 20 de març, del Reglament 789/89, pel qual les organitzacions de productors agràries de fruits secs podran rebre —algunes han rebut ja— unes ajudes prou importants. En aquestes ajudes l'Estat hi participa amb un 18% de les subvencions per als plans de millora i per als fons de rotació.

Els vull recordar que el diputat que va defensar això dintre la ponència al Parlament Europeu era socialista, i que dintre del Comitè Econòmic i Social ho va defensar també un socialista.

Realment, nosaltres no hem sabut veure als pressupostos de la Generalitat ni una partida pressupostària per al sector dels fruits secs. Bé és veritat que s'ha fet la denominació d'origen «Avellana de Reus», que considerem que és una mesura que pot anar bé; honestament els he de dir que hi creuen més altra gent que jo personalment —jo sóc bastant escèptic—, però hi ha altra gent que hi creu i, per tant, accepto que és una actuació.

Un altre aspecte sorprenent és el de la seva actuació en indústries agroalimentàries. Jo crec que no cal explicar a les senyores diputades i als senyors diputats la importància que tenen a Catalunya les indústries agroalimentàries: és un sector que incideix en molts llocs de treball, i també sobre l'agricultura i la ramaderia, a qui compra les matèries primeres. Aquest sector ha sofert una forta sotragada amb l'entrada a la Comunitat Econò-

mica Europea, i dic «sotragada» no en el sentit que hagi tingut problemes, sinó en el sentit que ha estat un revulsiu molt fort, que pot representar —si s'aprofita— una consolidació i expansió del sector, ja que les condicions noves en què s'haurà de desenvolupar estan obertes, i serà necessària la seva expansió. Per aconseguir aquest objectiu, seran necessàries, moltes vegades, fortes inversions; així ho han vist la Comunitat Econòmica Europea i el Ministeri, i les indústries agroalimentàries han rebut milers de milions de subvenció.

Jo convido totes les diputades i tots els diputats que mirin, llegeixin detingudament el capítol VII de la Direcció General de Promoció i Indústries Agroalimentàries i que vegin que no hi ha cap dotació pressupostària —repeteix, cap dotació pressupostària— per a subvencionar les indústries agroalimentàries, encara que de tant en tant el President de la Generalitat en va a inaugurar alguna de les que han pagat altres Administracions.

Hi ha sortit el tema de la llet. Mirin, jo no sé si són una, dues o tres, però hi ha mocions d'aquest Parlament, hi ha mocions d'aquest Parlament que aproven la construcció del Laboratori Interprofessional Lleter. Sembla que no es fa, sembla que, finalment, no es fa! Explicació —i he de reconèixer que aquí puc estar equivocat—, però l'explicació real sembla que és que les indústries no volen que es faci, però és que si no es fa serà sempre un cau de problemes per la desconfiança que en els sectors productors té l'anàlisi que es fa als laboratoris privats. Jo crec que s'ha de ser valent i s'ha de fer.

Un altre aspecte abandonat pel Govern de Convergència i Unió és el de la política forestal. Es va consensuar una llei forestal amb la qual vam estar esperançats. Nosaltres pensàvem que el seu desenvolupament seria beneficiós per al conjunt del sector. El desenvolupament normatiu s'ha produït, en part, i hem de reconèixer —no ens dolen rendes— que, malgrat les pressions que sabem que ha rebut la Conselleria de part de determinats sectors, el desenvolupament cal considerar-lo globalment positiu, sobretot el que fa referència a la unitat mínima forestal. Aprofitem per dir-ho públicament: estem contents de la unitat mínima forestal que vostès han posat, però, pressupostàriament, no hi ha cap..., no està contemplada la Llei Forestal. I això és frustrant. En els pressupostos de la Direcció General del Medi Natural hi ha una partida per al Centre de la Propietat Forestal, la 623.01, dotada amb 1.000 pessetes —1.000 pessetes—, i n'hi ha tres per al Fons Forestal de Catalunya, la 668.01, la 763.01 i la 787.01, totes i cadascuna d'elles dotades amb 1.000 pessetes: total, 3.000 pessetes. Jo crec que si es coneix la Llei Forestal i es veuen aquestes dotacions pressupostàries ja no cal comentar res més; només diem, senyors de la majoria, que ens permetem dubtar de la voluntat de fer una política forestal per part del Govern.

I quant a la seva política de parcs, altres diputats i en altres temes ja n'han parlat més a bastament del que jo ho faré; però aquí la qüestió també és clara: o es té voluntat de fer una política de parcs o no es té voluntat de fer-la. Jo els convido a tots que llegeixin el programa, dintre el pressupost per programes —que la Conselleria d'Agricultura és de les que ho fa amb més claredat—, el programa 04.02.01, de «Parcs naturals i altres espais protegits». Sumin: el parc d'Aiguestortes i Sant Maurici té una dotació per a inversions de 15.300.000 i es subvencionarà la zona d'influència amb 15.800.000 pessetes. No vull dir cap més xifra..., sí, una sí, una sí: és que hi ha una dotació per a

compra d'automòbils per a parcs naturals, dotada amb 100 pessetes, 100! Bé, si volen comprar una sabata necessitaran uns quants anys. Però és que el Govern no té voluntat mediambiental, almenys des del nostre punt de vista, ni en els pressupostos ni fora del pressupostos. Hi ha un tema candent, que ens fa mal i que és possible que algun dia entri en vies de solució i sabem que hi ha converses i, per tant, n'estem contents que, finalment, es pugui arreglar, que és el tema de la construcció de la presa de Vallforners; presa construïda dintre de la zona de protecció del Parc Natural del Montseny, i malgrat els diferents advertiments que ha rebut la Conselleria s'ha tirat endavant, i hi continua invertint, i és un tema que es pot arreglar.

Jo crec que també tinc l'obligació de parlar-los del banc de terres; aquest és un tema vell, històric, clàssic, no sé quantes..., arcaic, no sé quants objectius té. El tema del banc de terres jo el recupero aquí donat l'anunci que es va fer en la discussió de Pressupostos de 1989, el Diputat que parlava en nom de la majoria deia que l'any 89 veuríem alguna figura legislativa, que segurament no es diria «banc de terres» però que regularia això; estem esperançats, fins avui no n'hi ha.

I jo quasi, finalment, volia incidir en un tema que ja han tocat altres diputats, però que crec que tinc l'obligació de tocar-lo també. Quina missió de futur tenen aquests pressupostos? Des del nostre punt de vista aquests pressupostos estan fets, mimèticament, per continuar l'actuació d'altres anys. Des del nostre punt de vista haurien de ser més agosarats, haurien de ser més atrevits. Mirin, fa uns dies va sortir publicat en un diari de la premsa catalana un article titulat *La fàbrica agrícola* i escrit per un funcionari —o un contractat, no ho sé— de l'IRTA, on feia una reflexió sobre l'agricultura catalana. Realment, des del meu punt de vista, aquell article no podia estar escrit a la baliga-balaga, sinó que estava escrit després de molta reflexió i de molt pensar, i parlava dels problemes que té avui, no ja l'agricultura catalana en general, sinó l'agricultura típicament mediterrània; només cal anar a Mercabarna i veure que ens mengem els rave, les pastanagues i els enciams importats d'Holanda; i això no pot ser. És a dir, cal fer alguna cosa perquè, almenys, els productes mediterranis ens els mengem fets aquí. I l'autor de l'article era molt valent, era molt valent i deia que, segurament, la solució passaria per un capital aliè a l'agricultura, i segurament això representaria la marginació de les persones que, tradicionalment, han treballat el camp. Des del nostre punt de vista aquí cal que la Generalitat actuï.

Jo volia fer una última reflexió sobre el GATT, la passo per alt, no la faig i respecte a les empreses no repetiria més que coses que han dit altres. En qualsevol cas, respecte a les empreses vull dir que són un apèndix de la política general i per això els fem l'esmena a la totalitat.

Però sí que vull dir una cosa de l'INCAVI, amb la benevolència del President. Mirin, a mi m'hauria d'explicar algú com pot ser que a la Terra Alta es ven la idea de fer denominació d'origen «Catalunya», perquè el vi de la Terra Alta entri en el cava; com en el Penedès..., ai!, en la Conca, es ven la idea de fer la denominació d'origen «Conca-Penedès», i com al Penedès es demana el cava «Penedès». M'agradaria que m'ho expliqués algú, perquè són unes posicions totalment contradictòries i preocupants, perquè no condueixen a res.

Em temo que hauré fracassat en el meu intent, però tinc l'obligació de demanar-los que votin favorablement l'esmena

de retorn als pressupostos i les empreses de la Generalitat i a l'Institut Català de la Vinya i el Vi.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. El senyor Ayguadé té alguna esmena, oi? Alguna que figurava com del PCC, que sembla que és del senyor Ayguadé. Doncs, té la paraula. En té dues, no? (Pausa.) 406 i 414.

El Sr. AYGUADÉ: Ah!, exacte. Senyor President, senyores, senyors diputats. Pujo en aquesta tribuna, una vegada més, per defensar una esmena a la totalitat, en nom del Grup Mixt, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I pujo en aquesta tribuna convençut que els arguments que s'esgrimeixen una i altra vegada estan segurament condemnats al fracàs, però sempre amb la illusió i l'esperança que quedi un racó en ses senyories perquè algun dia alguns d'aquells grans que es llancen puguin granar i donar els seus fruits. Em repetiré en moltes coses.

Permetin-me que els digui que el Departament d'Agricultura és un departament —o hauria de ser un departament— extraordinàriament important per al Govern de la Generalitat. Els productes alimentaris són uns productes estratègics i ho repeteixo: recordin només el que va succeir a la vaga del transport, quan només durant uns dies no es van proveir els mercats catalans: hi havia pànic. Imaginin-se, doncs, que abandonem els nostres pagesos i quedem en mans de multinacionals o d'altres països pel que fa al subministrament de productes estratègics i de primera necessitat. Catalunya, amb una gran ciutat de més de 3 milions d'habitants quant a la seva rodalia, no es pot permetre no tenir d'una forma estratègica completats els productes agraris.

Però després hi han una segona i una tercera qüestions: Catalunya és un país desequilibrat, sempre ho hem dit, des dels temps que es lluitava per recuperar la llibertat dèiem que a Catalunya hi havia territoris despoblats, territoris que calia reequilibrar, i això es deia com una necessitat prioritària. El mateix President de la Generalitat ha repetit constantment que una Catalunya amb unes grans ciutats i la resta despoblada no era una Catalunya que li fes peça.

I un tercer argument d'intel·ligència política i econòmica: els pagesos catalans són, com els pagesos de tot l'Estat espanyol i d'altres llocs, uns grans consumidors. Si els pagesos no van bé, no van bé els petits industrials ni els comerciants de més del 70% de Catalunya; comerciants, industrials, pagesos, botiguers, professionals que els voten, que els fan guanyar o que els fan perdre eleccions. Ciutadans que mereixen ser atesos i respectats no solament per ells mateixos, sinó també per al futur del nostre país. No dedicar l'interès polític mitjançant les ordres i els decrets que la Conselleria d'Agricultura i tot el Govern ha de fer, mitjançant la publicació en el DOGC i adequar els pressupostos d'agricultura correctament i ben dotats significa deixar en perill una bona part de Catalunya.

Si no m'han entès els tres primers arguments els en diré un quart: aquells que vulguin guanyar unes eleccions amb el sistema actual d'eleccions han vigilar una mica més el territori, perquè si no passarà el que passa ja a Castella, i el que s'està plantejant en altres parts del territori, amb el naixement de nous partits que, per desgràcia, no tenen ideologia. I ho dic amb tota claredat: amb el naixement de partits agraristes, ruralistes, que no serien gens bons per al nostre país, perquè no tenen ideologia. Serien, simplement, partits que l'únic argument que els

bastaria seria salvar-se, salvar-se els seus components! Però també, senyores i senyors diputats, quan milers i milers de ciutadans es veuen totalment abandonats és lògic i respectable que busquin, com a última «agarradera», aquesta solució. És respectable i lògic, i és lògic que cada dia més es tornin a sentir crítics, que no s'haurien de sentir a Catalunya, com el de «Visca la terra» i «Mori el mal Govern». O que se sentin crítics quan el President de la Generalitat dona una volta pel territori de Catalunya, quan se li llancen pedres, quan un ministre o un director general no poden inaugurar certes fires del territori de Catalunya, perquè es poden trobar que el President de la Generalitat pugui anar a la Mina, al Besòs o a l'Hospitalet i no pugui anar, per exemple, en alguns dels pobles del nostre país. De la mateixa manera que avui el Ministre d'Agricultura hi ha d'anar d'incògnit, en algunes fires, com hi ha d'anar d'incògnit; i els directors generals reben ous i pedres. I si la situació es continua accentuant quan se'n tingui el pap ple, el pap rebenta, i els puc assegurar que ja hi ha poques dècimes de mil·límetre perquè aquest pap rebenti.

Vostès poden omplir-se la boca de promeses; aquells que governen ho han fet. Promeses electorals en les campanyes electorals i amb els programes de govern; promeses en els debats d'investidura, promeses davant d'accions d'emergència, quan es produeixen catàstrofes, però són paraules, paraules i paraules. Només cal repassar el programa de Govern del Partit dels Socialistes de Catalunya o del PSOE l'any 1982 o el conjunt de promeses del President de la Generalitat, mitjançant els programes electorals, o en aquesta tribuna en els debats d'investidura per veure que s'ha enganyat, miserablement, el conjunt de la pagesia de Catalunya. Jo, desgraciadament, en una bona part també tinc la meua responsabilitat; no la defujo, no la defujo i crec..., i entenc, perfectament, que la situació agroalimentària no depèn de Catalunya. Desgraciadament, aquesta nació, aquest autogovern, aquest país, aquest Estatut, aquest Parlament estan, en aquests temes, a la complementarietat del que es decideix en despatxos importants d'algunes multinacionals mundials; en el que es decideix a la ronda europea del GATT o en la ronda d'Uruguai; el que es decidirà ja no a Brussel·les, sinó que es decidirà, segurament, a Suïssa, dintre de poc temps, i que després la Comunitat haurà de complementar, i que el Ministeri haurà de complementar. Però amb l'actual estructura del Ministeri d'Agricultura, laminat pels altres ministeris, més preocupat per no barallar-se amb els altres ministres, defensant a qui hauria de defensar, defensant la racionalitat i la modernització per potser mantenir-se eternament com a ministre, es donen situacions, senyores i senyors diputats, com aquesta. La Comunitat Econòmica Europea, en el Reglament 797, que a Espanya es concreta amb el Decret 808, dona amb ajudes d'inversions per a una explotació familiar pagesa, a qualsevulla país de la Comunitat Econòmica Europea, 60.000 pessetes per unitat de treball i 120.000 pessetes per explotació. Perdó, ecus. En pessetes són: 9.300.000 pessetes per unitat de treball i 18.700.000 per explotació. A Espanya, des del Ministeri d'Agricultura, són 6.000.000 de pessetes, un 33,33% menys, i per a explotació només 10.000.000 de pessetes, un 46% menys; per tant, ens deixa en una mala situació respecte als pagesos europeus.

Subvencions màximes a Espanya i a la Comunitat Econòmica Europea... Tot això ho dic, i em perdonaran la molèstia, per-

què durant ja fa un temps que estic dient una mica el missatge sense donar les xifres; permetin-me que amb xifres potser se'n convengin, que el que dic no m'ho invento, sinó que són realitats. Zones desfavorides i de muntanya: segons la Comunitat Econòmica Europea, a qualsevulla país, per a béns immobles, 8,5 milions de pessetes; per a altres inversions, 5.665.000 pessetes; a Espanya, per aquest Reial Decret tan magnífic que ajuda la modernització dels pagesos, 4.050.000 pessetes per a béns immobles, 52% menys, i 3.037.000 pessetes, un 46% menys, per a altres inversions. A la resta d'altres zones, les diferències són del 54% o del 46% respecte a béns immobles o altres inversions.

La prima per a incorporació de joves a l'explotació familiar pagesa, mentre la Comunitat Econòmica Europea és d'1.557.000 pessetes, a Espanya és de 934.000 pessetes, un 40% menys, i aquesta és una voluntat política del Govern de l'Estat respecte a la modernització, i salvar la situació de la pagesia espanyola i, per tant, catalana.

Podríem dir altres greuges comparatius. A la Comunitat Econòmica Europea es considera un pagès jove als 40 anys i, per tant, subjecte a tots els beneficis que deia abans; a Espanya, 35. Edat per a acollir-se al cessament d'activitat, Reglament 1.096: a la Comunitat Econòmica Europea, 55 anys; per acció del Ministeri d'Agricultura, 60 anys a Espanya. Prima de cessament d'activitat: 467.000 pessetes, mentre que a Espanya, 450.000, 17.000 pessetes menys. Jubilació anticipada: a la Comunitat, regulada; a Espanya no s'aplica. Prima d'ajut a les rendes, Reglament 768: a la Comunitat, regulada; a Espanya no s'aplica. Crèdit agrari a la Comunitat: 4-7%, segons els països —hi ha països que fins i tot el 3%—, a Espanya el 15% més avall. A un pagès, per a una ajuda de 10 milions de pessetes, el Banc del Crèdit Agrícola li demana avall per un valor de 100 milions de pessetes. Indemnització compensatòria de muntanya: 15.980 pessetes a la Comunitat; 7.000 pessetes a Espanya.

Bé, aparquem les xifres —n'hi ha moltes més—, aparquem les xifres, però aquesta és la voluntat política del Govern de l'Estat. Però quina és la voluntat de la majoria de les comunitats autònomes? Cada comunitat autònoma busca dels seus pressupostos, o d'allí on pot, polítiques complementàries per esmenar aquesta disbaixa, per esmenar aquest desastre i abandó que des del Ministeri d'Agricultura es realitza de tots els pagesos espanyols; una disbaixa, senyores i senyors diputats, que arriba a l'extrem d'abandonar fins i tot principis democràtics: no hi ha interlocutors pagesos; no hi ha interlocutors pagesos per aconseguir que la part social pugui, senyores i senyors diputats, defensar els seus arguments.

Només aquesta setmana passada —i ho vull dir amb tota claredat: el que estic dient ja no és el meu discurs, és el discurs, al cap i a la fi, del meu sindicat, i que quedi clar que no parlo ja a títol personal, sinó que parlo a un títol una mica més ampli—, fa pocs dies hi havia una reunió entre el Ministeri d'Agricultura i els diferents sindicats: no s'hi va presentar ASAJA, un sindicat d'una tendència més o menys conservadora, per diferents raons, però sí que hi havia la Coordinadora de Agricultores y Ganaderos, per tant, a la qual pertany la Unió de Pagesos. El representant del Ministeri va dir que no hi havia reunió, perquè allí hi havia tècnics i no pagesos. Saben quant se li deu al representant de la Unió de Pagesos, a la COAG, en viatges per poder anar a Madrid a defensar-se, de la seva butxaca, perquè el sindi-

cat està en una situació financera —com tots els sindicats espanyols— realment lamentable? 800.000 pessetes de viatge a un pagès. I quan s'envia als tècnics, que al cap i a la fi són els que poden discutir, se'ls diu: «No volem discutir amb vosaltres, perquè vosaltres no sou representants». No hi ha interlocutors; fa deu anys que hi ha els mateixos representants de les Cambres Agràries; no s'han fet eleccions; no hi ha manera de saber com es poden repartir els diners... 13, perdó..., moltes gràcies, senyor Gimeno. Què passaria als ajuntaments? Què passaria a qualsevulla lloc que no hi hagués eleccions, en aquesta qüestió?

La Generalitat de Catalunya reparteix els diners per igual i mentre que a la Comunitat Econòmica Europea hi ha un 80%, aproximat d'afiliació als sindicats, aquí, a Catalunya, hi ha un 16, un 17, un 15% d'afiliació, i pràcticament en un sindicat, perquè no s'afavoreix des de les administracions que hi hagi una bona sindicació.

Permetin que els digui que les comunitats autònomes intenten salvaguardar aquesta disbaixa. Miri, a Santander, a Cantàbria, la comunitat autònoma de Cantàbria —per posar un exemple— va destinar l'any passat dels seus pressupostos —cosa que vostès no han fet— 800 milions de pessetes per subvencionar als pagesos la compra de farratge per alimentar el seu bestiar boví. En aquests moments són 500 milions de pessetes, són 10 pessetes per quilo de farratge per al pagès. Jo els pregunto: els pagesos de la muntanya, quan han tingut problemes de sequera, han tingut alguna ajuda similar per part de la Generalitat de Catalunya? No.

Terol, per posar un altre exemple. La Diputació de Terol dona una subvenció de 9 punts, al crèdit del 14%, o sigui són crèdits del 5%, per fer granges d'engreix, quan realment està indicat que no se'n facin més. Però és que, a més a més, tant a Andalusia, com a Navarra, com a Aragó, per exemple, es passa per alt que no siguin considerades aquestes explotacions de modernització i se'ls deixi acollir a tots els plans de modernització, com si fossin granges d'un altre tipus i no d'engreix.

Mentre la comunitat autònoma, per exemple, de Castella-la Manxa subvenciona dels seus propis pressupostos tota la producció de formatge i la cria del bestiar oví, fins al punt que és 6.000 pessetes més rendible a la comunitat de Castella-la Manxa que a Catalunya la cria de bestiar oví, i a Ossa, amb l'agroturisme, i a Andalusia amb les peonades i amb els treballadors, i a València amb tot un seguit de qüestions. Senyores i senyors diputats, els pagesos catalans, per la disbaixa del Ministeri, per la rutina i per la disbaixa del Consell Executiu de la Generalitat, pateixen en aquests moments, un greuge comparatiu considerable.

Jo he dit en moltes ocasions que cal, com a mínim, fer tota una sèrie de coses: per exemple, conèixer exactament què és el que succeeix a la Comunitat Econòmica Europa amb agricultura, que avui no es coneix. Per exemple, per què no es crea a la Conselleria d'Agricultura una comissió que, juntament amb diputats de cada grup parlamentari de la Comissió d'Agricultura, viatgin com han fet tots els països de la Comunitat Econòmica Europea amb Espanya i coneguin quines són les solucions que s'estan donant en aquests països de la Comunitat, que són bones idees, i no ja per copiar-les, sinó per adequar-les a les realitats catalanes, i no les posem en pràctica en sis o vuit mesos? Quant ens pot costar això? 100 milions? 150 milions de pessetes? Però coneixeríem exactament com, senyores i senyors di-

putats, els bretons, a França, els holandesos, i altres sectors de produccions subvencionen, trencant totes les normes de la Comunitat —ja no parlo dels italians!— diferents sectors de producció; de la mateixa manera que caldria conèixer a Espanya quines són les línies d'ajut que les comunitats autònomes donen als pagesos per mantenir aquest sector estratègic.

Per exemple —i acabo, senyores i senyors diputats, perquè m'he allargat moltíssim—, per exemple, jo deia l'altre dia que aquests plans de modernització, de què abans parlava de la Comunitat Econòmica Europea, que el Ministeri d'Agricultura hi destina una quantitat de diners, que ara pretén que les comunitats autònomes dels seus propis pressupostos completin, la qual cosa..., diria que el Ministeri hauria de completar els de la comunitat, i la comunitat autònoma hauria de fer la seva política —per això hi ha competències exclusives en matèria d'agricultura. Si aquests crèdits que un pagès per modernitzar la seva explotació tarda —crèdits i subvencions— dos, tres anys en rebre'ls, per què no es firma un conveni de la Conselleria d'Agricultura als pagesos, amb l'ICA, per exemple, per avançar aquests diners? Expedient aprovat per la Conselleria, expedient que se li avancen aquests diners —i no esperar que Madrid i la Comunitat, etcètera, decideixin, al cap de dos, o tres anys, o dos anys i mig, o quan li doni la gana de pressupostar—; pagar per modernitzar aquella explotació, perquè retardem la modernització i l'adequació dels pagesos catalans tres anys. Per què no busquem un nou Decret, senyores i senyors diputats, des de l'acció de govern, que en comptes de, que sempre es diu: «més diners per fer noves coses»... Si jo deixo diners a una cooperativa, a un pagès, per fer la pilota més grossa, per fer-lo més endeutat, més treballador dels bancs, més pobre...! Per què no fem un decret de la Generalitat de Catalunya que realment el que ajudi no és a no fer més obra, o a comprar més maquinària, o a fer la pilota més grossa? Per què no fem un decret que també inclogui les ajudes per al sanejament de les explotacions familiars agràries? O si això són molts diners, per què no a aquelles cooperatives? I si encara això són molts diners, per què no a les cooperatives mitjanes o petites, que tinguin un àmbit català i que estan, com a mínim, a les zones d'ordenació d'explotacions? Perquè no se les ajuda quan se'ls dona crèdits al 16%, encara que hi hagi una bona subvenció a pagar en pocs anys; no se'ls ajuda per fer nova obra, se'ls ajuda quan se'ls doni diners realment per sanejar, perquè en aquests moments se'ls menja la càrrega financera, se'ls menja —i ho torno a repetir— perquè són: primer, pagesos de tercera a l'hora de rebre de la Comunitat Econòmica Europea i pagesos de primera a l'hora de pagar; perquè són, per dir-ho d'alguna manera, persones que estan treballant d'una forma assalariada i molt barata per a les grans multinacionals o per als bancs.

I no vull acabar sense dir una cosa: des de la Conselleria d'Agricultura es va moltes vegades a Madrid, i a mi em recorda una mica una situació que a mi m'han explicat sempre a casa d'una persona ja molt gran, que sempre amenaçava els seus fills: «Si no em doneu això, em tiraré al mar», un d'aquí a Barcelona, «em tiraré al mar», i va arribar un dia que el fill, tan cansat —ja sabien que no ho faria—, li va dir: «Tingui, aquí té el ral i vagi-se'n; agafi el metro o el tramvia», no sé què hi havia llavors, «i vagi-se'n al mar i tiri's al mar.» I ell deia: «Amb un ral no en tinc prou, necessito dos rals.» Diu: «Dos rals, no, que només val un ral.» Diu: «Oh, anar i tornar.» Doncs, és clar, vos-

tès fan exactament el mateix: vostès aixequen la mà, amenaçant a Madrid que volen, que volen, que volen, que vostès plantejaran amb força realment l'autogovern, plantejaran amb força realment l'autofinançament, plantejaran amb força la defensa dels interessos catalans, en aquest cas els dels pagesos, però després, senyores i senyors diputats, em dona la sensació que se'ls veu la ceba, perquè a Madrid tot sembla que sigui una boda anunciada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ayguadé. Torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS: Molt Honorable President, jo faré la rèplica a les esmenes al Departament d'Agricultura, que són la 403, 4, 5, 6 i 7, i a l'INCAVI, la 408 i la 409. Pel que respecta a les esmenes a Forestal Catalana, IRTA, Agrícola Experimental i Promotora d'Exportacions Catalana, ho farà l'Illustre Diputat Francesc Guasch.

Molt bé, dit això, jo abans de replicar als il·lustres diputats que m'han precedit, permeteu-me unes reflexions per situar aquests pressupostos dins del seu propi context.

Faré, en primer lloc, una primera reflexió, i és que, evidentment, i com tots els il·lustres senyors diputats sabem, pràcticament tota la gestió en matèria d'agricultura es durà a terme a Catalunya pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Segona reflexió: tots els il·lustres diputats saben també que tota aquesta despesa té un doble finançament. El DARP, amb 15.100 milions de pessetes, el MAPA i la Comunitat Econòmica Europea, segons pressupostos per programes, s'estima en 33.900 milions de pessetes, el que fa un total de 49.000 milions de pessetes.

Nosaltres, aquí, es parla de milions i moltes vegades no estimem o no relativitzem l'abast que tenen totes aquestes magnituds agràries. Als pressupostos totals, que són de 49.000 milions de pessetes, si hi restem els que considero que aniran a Medi Natural, que estimo en 6.000 milions de pessetes —com després en parlaré—, resulta un import de 43.000 milions de pessetes. Si nosaltres tenim en compte que el producte brut agrari català és de 180.000 milions de pessetes, els pressupostos del DARP representen el 24% del producte brut agrari català. A mi em sembla que aquesta és una magnitud important.

I els il·lustres diputats saben també que, amb càrrec al capítol 1 dels pressupostos del Departament d'Agricultura que estem discutint, es paguen els més de 650 enginyers i els més de 1.650 professionals que treballen en el Departament i que portaran a terme tota aquesta tasca, uns en escoles de capacitació, altres en laboratoris, en experiències o en investigació, altres en la gestió i vigilància d'espais protegits i, els més, en contacte amb els pagesos per millorar la infraestructura de les explotacions agràries, la seva producció i la seva comercialització.

Arribat aquest punt, voldria fer un petit parèntesi per dir que el total dels pressupostos del DARP, MAPA, Comunitat Econòmica Europea, que estimem en 49.000 milions de pessetes, en el capítol 1, «Remuneracions de personal», que portarà la gestió de tots aquests pressupostos, és un total de 5.999 milions de pessetes, és a dir, representa, el que costaria tota aquesta gestió, el 12,2% de la inversió que farà el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en tots aquests pressupostos que, per una part, són propis del Departament, que són del MAPA i que són de la Comunitat Econòmica Europea.

Doncs bé, la quasi totalitat d'esmenes a les partides pressupostàries, discutides ja en Comissió, contemplaven la baixa del capítol 1, «Remuneracions de personal»: Iniciativa per Catalunya, una baixa de 379 milions de pessetes a remuneracions de personal; PSC, 1.123 milions; total, 1.500 milions de pessetes. I això suposava una baixa del 25% en remuneracions de personal. Tot i que crec que Iniciativa per Catalunya i el PSC, aquestes baixes que proposaven, les feien més perquè s'havia de fer en algun lloc que perquè fossin acceptades o volgudes, això no és bo, perquè algú ho pot entendre malament, pot haver-hi assalariats que tenen bones remuneracions —però aquest no és el cas dels professionals del Departament d'Agricultura—, i això no és bo perquè aquestes frivolitats poden ferir aquells que no solament treballen com cal, sinó que ho fan amb l'eficàcia que comporta la professionalització de la feina i amb la vocació de servir bé.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup creu que la qualitat de l'Administració agrària depèn, depèn en bona part, de la qualitat i la motivació dels enginyers i dels professionals del Departament que ho duren a terme.

Tercera reflexió: si bé aquests pressupostos asseguruen un bon suport i finançament per a la modernització de l'empresa agrària, al nostre entendre, s'equivoca el que pensa que aquests, per ells mateixos, faran que les rendes o el benestar del sector agrari siguin el que tots desitgem, perquè això continuarà també depenent, principalment, de l'evolució dels preus dels productes agraris en relació amb l'IPC. Aquí es constata una evidència: tots estem d'acord que les rendes dels pagesos no són les que desitjaríem; amb el que no estem d'acord, il·lustres diputats, és quina és la malaltia i quin és el remei que s'hi ha d'emprar perquè això no sigui així. Mirin: el 1985, del 1985 al gener del 1990, l'índex deflactor de l'IPC va ser d'1,395; l'índex deflactor dels preus pagats als pagesos, en aquests tres anys, va ser d'1,175. Què vol dir això? Vol dir que als pagesos que se'ls donava 100 pessetes fa tan sols tres anys, ara només se'ls en donen 84,1. Aquest és un dels problemes principals que té el sector agrari: no manquen inversions per fer granges, no manquen inversions per fer regadius —i tots vostès ho saben. Nosaltres estem parlant d'uns pressupostos que suposen el 25% del producte brut agrari català, no és qualsevol cosa això, no és aquest el problema, senyors diputats. Dependrà també de quin sigui el comerç agrari de la Comunitat Econòmica Europea amb tercers països, comportarà l'expansió o regressió de la nostra agricultura. I, en aquest sentit, vull dir que potser sigui molt bo per a la nostra comunitat que la nostra balança comercial agrària amb tercers països sigui negativa, any rere any —de l'ordre de 23.000 ECU, milions d'ECU—, quelcom així com el 12% del producte interior brut agrari de tota la Comunitat, és a dir, és un poc més que la producció agrària total espanyola, que s'estima en 11,9%, del total de tota la Comunitat. I, si això pot ser bo, que la balança comercial agrària dels dotze països de la Comunitat Econòmica sigui negativa en un 12%, evidentment això no és bo per a la pagesia. I dependrà també de les negociacions que hi hagi amb el GATT, i continuarà depenent del tractament i de les seqüeles de la nostra integració a la Comunitat Econòmica Europea.

Si analitzem el sector dels cereals, per exemple, que és el conreu més important de l'Espanya seca, i com sigui que aquí, a Espanya, hi plou el que hi plou, tots vostès saben que els ren-

diments dels cereals en el secà nostre són una tercera part dels rendiments mitjans que té la Comunitat Econòmica Europea. És evident que aquest sector, quan entra a la Comunitat Econòmica Europea, sense cap mesura cautelar, nosaltres l'aboquem a una situació prou difícil.

Si analitzem el sector lleter, tot i que Espanya tenia un grau d'autoabastament inferior al 75%, en ple procés de selecció, està en inferioritat, evidentment, de condicions, a l'entrada en el Mercat Comú, i tampoc s'estableixen mesures cautelars per a aquest sector, i passa així el que passa.

I, si analitzem la fruita dolça, per què, per què es limiten les exportacions de la fruita dolça espanyola, i nosaltres aquí veiem la presència de peres i pomes del Brasil i de l'Argentina? I, si parlem del que ha significat la nostra integració respecte als fruits secs, senyor Aleu, joestic segur que quan es van fer les negociacions —i ho dic amb tot respecte— el Ministeri d'Agricultura devia ignorar els tractats preferencials que, en aquest sentit, hi havia amb Califòrnia i hi havia amb Turquia, però, evidentment, aquest és un error greu del Ministeri d'Agricultura, senyor Aleu, i el lògic és que els errors, qui els ha de solucionar és aquell que els comet. No s'hi val, senyor Aleu, que aquesta mancança que hi va haver en la negociació per part del Ministeri d'Agricultura, d'alguna manera ens vulgui involucrar al Departament d'Agricultura, que prou coses ha fet, a part de subvencionar les APA, a part de mirar de treure la denominació d'origen i a part d'ajudar els conreus. Però aquí, evidentment, qui ha creat el problema i ha generat el problema dels fruits secs ha estat el Ministeri d'Agricultura.

És evident que avui el sector agrari català té una bona cobertura en formació professional —hi havia tres escoles de capacita-ció agrària, l'any 1980; el 1990, n'hi ha vuit—, en laboratoris i en camps experimentals i en suport econòmic, per a millorar la infraestructura de les explotacions agràries i per millorar la producció i comercialització d'aquest sector.

El que realment manca és una cobertura adequada i fer una política de preus com cal, i això, evidentment, està en mans de qui està i no pas del Departament d'Agricultura.

Dit tot això, senyor President, voldria fer un recordatori del que ha estat l'evolució dels pressupostos del DARP aquests darrers anys: el 1984 es va començar amb 4.256 milions de pessetes; el 1986, any en què nosaltres entrem a la Comunitat Econòmica Europea, és de 6.524, i aquest any, 1991, 15.101 milions de pessetes. És a dir, en aquests tres anys, tot i que hi ha hagut aquest suport, aquestes inversions del MAPA i de la Comunitat Econòmica Europea, que abans no hi eren, es dobla.

Dit això, parlem de la conservació de la natura i parlem del medi natural, i parlem dels pressupostos que aquesta Direcció té. Mirin, si nosaltres analitzem els pressupostos del Medi Natural, de la Direcció General del Medi Natural, allí només, nosaltres hi veurem operacions de capital, perquè el pagament de personal —capítols 1, 2, 3 i 4— està carregat a Secretaria General. Aleshores, hi ha un programa, en el pressupost per programes, que és el 04, a què s'ha fet referència, sota el títol de «Conservació de la natura», el pressupost del Departament en aquest programa per a conservació de la natura, de despeses corrents, s'estima en 2.082 milions de pessetes; despeses de capital, 1.233 milions de pessetes. Això fa un total de 3.315 milions de pessetes. I el conveni amb l'ICONA representa 555 milions de pessetes més. En total, són 3.870 milions de pessetes que

contempla aquest programa de conservació de la natura. Amb càrrec al programa «Foment de la producció forestal», hi hauríem de sumar 250 milions més. Amb càrrec a la Comunitat Econòmica Europea, la partida 772, «Foment producció forestal i conservació del bosc», 199 milions de pessetes més. I això puja un total de 4.320 milions de pessetes. I aquí encara ens faltarien totes aquelles accions que van dirigides a les explotacions forestals amb càrrec al que s'ha dit abans, el 797, el Decret 808.

Però siguem objectius, siguem objectius i aleshores hi ha una manera d'objectivar la política forestal que nosaltres fem, si és correcta o és incorrecta. I em referiré als incendis forestals, i relativitzem: Catalunya té un 10% de la superfície forestal de tot l'Estat espanyol. L'any 1987, a Espanya, es cremen 48.000 hectàrees de bosc; a Catalunya, se'n cremen 1.212. Relativitzant, a Catalunya es crema un 25% d'hectàrees de les que es crema a Espanya —relativitzant—, és a dir, es crema quatre vegades més de superfície arbrada a la resta d'Espanya que aquí, a Catalunya. L'any 1988 és del 24%, és a dir, la resta d'Espanya, quatre vegades més. I l'any 1989 es cremen a Espanya 152.000 hectàrees, i a Catalunya, 12.977; això vol dir que a Espanya es crema 12,5 vegades més de bosc.

Parlem també, per exemple, de la Llei Forestal, que ha estat un bon instrument, que l'hem fet entre tots, d'acord; però sapiguem també, i recordem també que el Govern del PSOE a Madrid, després de dotze esborranys, després de fer dotze esborranys de llei forestal, finalment es decideix per no presentar-la al Parlament, i estan actuant amb la llei franquista, encara, de l'any 56.

Parc Nacional d'Aigüestortes, estany de Sant Maurici i zona d'influència, senyor Aleu. Senyor Aleu, jo, de veritat que li tinc un gran respecte, m'ha agradat el to que ha emprat en el debat —n'estic satisfet, d'això—; lamento, lamento que no s'hagi estudiat bé els pressupostos. (*Remor de veus.*) Vostè ha dit..., miri, vostè ha dit que a la zona d'influència són 15 milions de pessetes, són 15 milions de pessetes, el que s'inverteix, i, al parc natural, 15 milions més —això són paraules seves.

Bé, la veritat és que el Parc Nacional d'Aigüestortes i la seva d'influència... Capítol I, de personal sols: són 31 milions de pessetes; capítol II, «Béns corrents i Serveis»: són 9 milions de pessetes; capítol VI, «Inversions» —inversions directes—: 181 milions de pessetes, 64 finançats pel DARF, 116 finançats per ICONA. Subvencions: 28 milions de pessetes. Als parcs nacionals, al meu entendre, s'hi han de fer obres d'hidrologia, per lluitar contra l'erosió, per restaurar terrenys malmesos, per a la construcció de dics de contenció de torrents. I per això es fa manteniment d'estructures i ecosistemes; les inversions que es fan aquest any, previstes: «aconduïment del barranc Solau, aconduïment del barranc Peguera, estabilització de la conca del riu Valarties, estudi i defensa contra les allaus a l'accés a Beret, estabilització dels barrancs de la Fontfreda i del riu Nere... Aquestes són inversions que es faran: defensa contra les allaus a l'accés Beret-Montgarri, canalització del barranc, baixada i defensa dels marges, construcció del dic del barranc de baixada a Senet, construcció del dic del barranc del bosc d'Erill-la-vall, restauració de la capçalera del barranc Boí-Taüll...» Escoltin, senyors, al Parc Nacional d'Aigüestortes no són 15 milions de pessetes, el que s'hi invertirà: són 189 milions de pessetes!

Però el que és important, el que és important també, és una bona gestió, una bona vigilància, uns bons serveis sanitaris,

perquè si no es fa així passa el que passa, senyor Madueño, passa el que passa. Aquesta és una revista en què hi ha una senyora exuberant a la portada, i un pot pensar que a dins continuen senyores exuberants, però a la pàgina, a doble pàgina, a tot color, pàgina 93... (*Remor de veus.*) No hi ha vigilància, aquí: «Cazorla se muere». «Cazorla se muere», espai natural de Cazorla. I aleshores continua la revista dient: «La epidemia de sarna que desde 1985 está exterminando a las cabras hispánicas del parque natural de Cazorla (Jaén) se extiende a muflones, ciervos, gamos, ante la pasividad de las autoridades de la Junta Rectora del mismo. Este desastre ecológico se suma a la extinción hace tres años, por envenenamiento, de la única pareja de quebrantahuesos que quedaba en la zona, a la muerte masiva de patos i de 20.000 aves de otras especies hace dos años en el Coto de Doñana (Huelva), por lo que dos altos cargos de la Junta de Andalucía han sido procesados, y al rebrote por tercer año consecutivo de la peste equina. Acerca de este último problema, la Junta de Andalucía ya ha reconocido la posibilidad de incompetencia de sus equipos técnicos.»

Jo, l'únic que volia dir amb això no és tant criticar com es puguin portar la resta de parcs nacionals, perquè em sembla que no és aquesta la línia que hem de portar des d'aquest Parlament...

El Sr. PRESIDENT: Silenci...

El Sr. GRAELLS: Jo, l'únic que volia dir amb això és dir que estimo, en els grups socialistes, cert menyspreu a una cosa que nosaltres entenem que és molt important en els parcs nacionals, que és la vigilància i la gestió. És a dir, no solament són les inversions.

Bé, transformació... (*Remor de veus.*) No, perquè a l'altra hi surt vostè, senyor Obiols. (*Rialles.*) Que la cabra que està morta, sí, suposo...

Bé. En matèria de regadius, nosaltres aquí a Catalunya, tots ho sabem, hi ha la pluviometria que hi ha, i aleshores allà on no arriba l'aigua dels rius només s'hi pot trobar pobresa i misèria. És evident que una de les accions més importants que nosaltres podem fer és la transformació de secà en regs i les millores de regs. I això, senyor Latorre, nosaltres aquest any, la partida del Departament d'Agricultura l'hem incrementat en un 27,8%, les inversions del mateix Departament d'Agricultura. L'any passat era de 815 milions de pessetes i ara és de 1.045 milions de pessetes; no l'hem disminuït, aquesta partida. Després, a això hi hauríem de sumar també inversions que vénen del MAPE i de la Comunitat Econòmica Europea, que la inversió total serà de l'ordre de 1.618 milions de pessetes, que nosaltres considerem, doncs, bastant important. Com sigui que en això tampoc no s'ha fet més èmfasi ni se n'ha parlat, doncs, continuaré...

Aspecte camins: l'aspecte camins, el que deia el senyor Gimeno... Home, la infraestructura de camins és important, i els camins rurals tradicionalment sempre, en fi, han anat a càrrec del Departament d'Agricultura, sempre; però és que ha estat aquí a Catalunya i ha estat arreu. I aleshores, és important que es facin aquests camins i que siguin asfaltats, i és important que s'hi inverteixin 1.330 milions de pessetes, sobretot, en fi, la importància que tenen aquests camins és..., i la noten, i la veuen, i la viuen aquells senyors que estan a muntanya.

De la sanitat vegetal i animal. El senyor Aleu, en aquest cas, ha felicitat i ha estat d'acord amb la política que porta el Departament; així, jo, més o menys ho he entès, i aleshores aquí, en

aquest sentit, jo voldria destacar com a coses que el Departament d'Agricultura, evidentment, fa bé: l'eradicació de la pesta porquina... Tots, tots, tots els ramaders de Catalunya saben el que això ha representat, per a ells, i ha estat tot un èxit. I, després, també, els controls rigorosos que el Departament d'Agricultura ha fet per controlar la pesta equina, evidentment, això potser permetrà que aquí, en fi, nosaltres, a les nostres olimpíades puguem fer aquest tipus de competició. Voldria parlar d'altres coses, dels èxits que hi ha i de la tasca que està fent en sanitat vegetal, però com que vostès no hi han emfasitzat més, ho passaré.

Senyor Gimeno: escoles de capacitació, cursets. Miri, escoles de capacitació agrària: Catalunya, a l'any 80, tres: Alfarràs, Amposta i Reus. Tres. Ara, actualment, hi ha: evidentment, Alfarràs, Amposta, Borges Blanques, Alt Urgell, Santa Coloma de Farners, Tàrraga, Vallfogona, Balaguer i Reus.

Centres de capacitació agrària: Figueres, Gadesa, Lleida, Manresa, Solsonès i Tremp. No hi ha cap comunitat autònoma que tingui aquesta cobertura: no n'hi ha cap, no n'hi ha cap a la resta de l'Estat espanyol.

Experiències agràries: nosaltres, des del..., hi ha 599 camps d'assaig, 298 empreses pilots que hi col·laboren. Per a divulgació tècnica, cursets —que és el que em deia, cursets—: en el trienni 88-89-90. Cursets de tecnologies: 500 —500 cursets per a 7.719 alumnes. Jornades tècniques: 334 per a 5.804 alumnes. Visites: 194 per a 4.433 alumnes. Reunions: 1.714 per a 37.520 alumnes. Estic parlant d'un trienni. I amb uns resultats que són 55.476. Si estimem nosaltres la població agrària activa, són 100.000; el 50% ha passat per cursets aquest trienni, almenys que m'enganyi el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. No diguem que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no fa els cursets adients, perquè no és veritat, no és cert.

Del foment i modernització de l'empresa agrària i pesquera se n'ha parlat molt, perquè aquí és d'on vénen les línies del 808; n'ha parlat l'Il·lustre Diputat Pere Ayguadé. I aleshores, jo he entès... Amb l'Il·lustre Diputat Pere Ayguadé, al qual jo guardo un bon respecte i tinc una gran estima, cal dir de pas, nosaltres ens trobem amb un problema, i és que els tècnics del Departament fan les visites, les inspeccions i els expedients. Per què no ho pot tramitar i aprovar el DARP? Per què ho hem de portar a Madrid? Per què no ho podem fer nosaltres, això? Si, a més, en els pressupostos aliens són quantitats quantificades! Per què ens ha de passar, per què ens ha de passar —i aquí veuran la gràfica— que aquesta és el nombre de sol·licituds presentades, aquesta és el nombre de sol·licituds trameses, i aquesta és el nombre de sol·licituds aprovades per Madrid. Per què, ja que fem la gestió nosaltres, ja no podem aprovar aquests mateixos expedients? Per què hem de fer perdre tant de temps als pagesos? Per què?

Bé, l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno ha parlat dels sindicats... Escolti, els sindicats ho ha dit vostè, un 32% més, i ara intentaré contestar les preguntes aquestes més puntuals, o aquestes reflexions que feia, més puntuals. Els sindicats pagesos, aquest any, incrementen el 32%: 41 milions de pessetes; l'any 83 eren 5. Però és que els sindicats pagesos —i els il·lustres diputats ho saben— no és el més important, tot i que aquí el Departament d'Agricultura hi assigni quantitats molt significatives; no és l'important, això. L'important és escoltar-se'ls, que és el que fa el Conseller. És que no es queixen, els sindicats,

que el Ministre senyor Romero no els rep mai, que no els fa cas? Això és l'important. L'important és escoltar-se'ls. Però si el senyor Romero ni els escolta ni els dona res!

També —no s'ha dit, però es va dir en Comissió, i és important, aquesta partida—: «Publicitat i propaganda». «Escoltin, vostès es gasten molts milions de pessetes, el Departament d'Agricultura, en publicitat i propaganda...!» Doncs, bé, sàpiguen que la publicitat i la propaganda del Departament d'Agricultura és per alertar respecte al risc d'incendis a l'estiu o per a publicitat dels nostres productes de qualitat, o per a divulgació de línies d'ajut.

Ha parlat també, el senyor Gimeno, de la comptabilitat de l'empresa, comptabilitat de l'empresa, l'empresa que en vulgui portar, durant quatre anys se li donen 90.000 pessetes, a 150.000 pessetes de subvenció, l'empresa que la vulgui portar. És una quantitat important, i un estímul important.

Foment d'integració de joves a l'agricultura i al cooperativisme. Al cooperativisme hi ha un 50% a fons perdut, si és de nova creació, i per a l'agricultura, d'un 35 a un 40%, tot i que tenia raó l'Il·lustre Diputat Ayguadé que aleshores els límits que es posen aquí per explotació són molt més baixos que els límits que posa la resta de la Comunitat Econòmica Europea, i aquí, sens dubte, en fi, hi ha aquesta mentalitat restringida que té el Ministeri d'Agricultura.

Ajuts complementaris al 808? Nosaltres ho hem dit: nosaltres creiem que la directiva 797, que la desenvolupa el 808, qui en té la responsabilitat de finançar el 808 és el Ministeri de Madrid i la Comunitat Econòmica Europea, que per això hi estan, que per això és el Ministeri d'Agricultura, no el Departament d'Agricultura. Com nosaltres hem de dirigir els nostres pressupostos a pal·liar les mancances de vostès? No, nosaltres el que hem de dir a vostès és que compleixin, i el senyor Aleu ens diu: «Com que nosaltres no complim, vinguin vostès i posin els diners que nosaltres no posem». No s'hi val, això, no s'hi val.

Millora de capacitat gerencial. Escolti, la cooperativa es fixa un gerent: 800.000 pessetes el primer any, 600.000 pessetes el segon, 400.000 pessetes el tercer... Gran mancança, aquí. A més de gerents no en fan falta, avui, a les cooperatives. El problema, potser, és un altre: si s'informa bé, el problema potser és un altre: no és de mancança de gerents a les cooperatives.

El mateix tenim en ajuts per a adequació d'edificis de turisme rural. Escolti'm, per a adequació d'edificis, adequació d'espais d'acampada, instal·lacions de venda de productes..., hi ha unes subvencions del 40%. (*Remor de veus.*) Molta. I si a sobre és agricultor, més.

El senyor Aleu m'ha parlat aquí, com a exemple, d'una proposta del Departament d'Agricultura que demanava a Santa Bàrbara que fos zona protegida. Això anava així, senyor Aleu, això anava així. Els que fixen quins pobles són de muntanya, quins són desfavorits i quins tenen limitacions específiques és el Ministeri; jo m'he lamentat sempre que, com pot ser que Àger, que Algerri, que Castelló de Farfanya i les Avellanes no hi estiguin inclosos. Com pot ser que el Ministeri d'Agricultura no inclogui aquests pobles de la Noguera seca? Com pot ser, això? No em vingui amb anècdotes de Santa Bàrbara! Per favor, senyor Aleu.

Després les famílies que marxen. Vostè sap per què marxen les famílies. Les famílies marxen perquè des de fa vuit anys dels seus productes no en donen una «perra», senyor Aleu; no

marxen perquè del Departament d'Agricultura tinguin un finançament: perquè no els donen una «perra». I els productes agraris són una cosa que es pot mil·limetrar. Es pot mil·limetrar; altra producció fins els preus no, però els productes agraris es poden mil·limetrar. Si un senyor vol que les pomes valguin 40 pessetes, valdran 40 pessetes i si es vol que en valguin 25, 25. Marxen per això, senyor Aleu.

Bé, jo per acabar volia dir que, Honorable Conseller, el nostre Grup creu que aquests pressupostos són acceptables tot i que, senyor Conseller, hauríem agraït que aquest interès que vostè, repetidament, ha demostrat en iniciar la concentració parcel·laria en zones de grans transformacions de secà en regadiu, s'hauria reflectit encara amb una miqueta més d'intensitat en aquests pressupostos.

Jo amb tot no voldria acabar, si m'ho permet el senyor President, amb una pregunta que va deixar a l'aire l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé fa uns dies quan deia: «Els agricultors el que demanen —els agricultors—..., i és cert, els agricultors el que demanen és: «Senyors, digueu-nos què hem de fer per guanyar-nos la vida: hem de fer tomàquets?, hem de fer pomes?» Tristament, tristament —i tots vostès ho saben—, aquesta contesta no està a les nostres mans, ni del tot en el mateix Ministeri, ni avui per avui, perquè dependrà de la dinàmica que es porti a les conversacions amb el GATT; dependrà també de la dinàmica que es porti en les negociacions amb els països de l'Est, que són veritables potències agrícoles. Solament, solament una política comunitària justa, una política comunitària com cal, una política comunitària solidària podria donar aquesta contesta. Els pagesos estan desesperats, estan desesperats en el sentit que avui el que fa pomes no sap si nosaltres després amb els països de l'Est, els convenis que hi puguin haver entre ells i el comerç que hi pugui haver entre ells, aquí hi hagi excedents de pomes. I recordo una cosa que per a mi és importantíssima: ahir..., balança comercial agrària; dotze països de la Comunitat Europea, balança comercial: negativa amb un 12%. Perquè podria ser negativa en un 3 o en un 7 o podria ser positiva. Doncs, molt dependrà d'això el futur de l'agricultura catalana, que, evidentment, no està a les nostres mans.

I per acabar respecte a l'Institut Català de la Vinya i del Vi, senyor Aleu, sobre les denominacions aquestes de què ha parlat, això s'està estudiant i veurem, en fi, què és el que en sortirà.

Molt Honorable President, moltes gràcies; senyores i senyors diputats, moltes gràcies. És evident que nosaltres votarem en contra de totes aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Graells. El senyor Guasch... (*L'I. Sr. Aleu demana per parlar.*) Sí, per què demana la paraula?

El Sr. ALEU: Demano la paraula perquè entenc que el senyor Graells ha dit que unes xifres que havia donat jo no eren veritat i s'ha permès el luxe de dir que no havia llegit els pressupostos i jo voldria donar la meua versió.

El Sr. PRESIDENT: Li ha dit que no ho havia llegit bé. No és que no l'hagi llegit, ha dit que no ho havia llegit bé.

El Sr. ALEU: En qualsevol cas, ha dit que una xifra que jo havia donat no era exacta. Demano...

El Sr. PRESIDENT: Rectifiqui aquesta xifra.

El Sr. ALEU: Exactament només aquesta xifra i aquest concepte. Jo em ratifico que a les pàgines 309 —vaja!—, 309 i 310, del pressupost per programes apareixen únicament i exclusiva-

ment les quantitats que jo he dit referides al Parc Nacional d'Aigüestortes; les quantitats que jo he dit, ni una pesseta més. Les que el senyor —i aquestes són les que corresponen al Pressupost de la Generalitat—, les que el senyor Graells ha afegit hi són, al pressupost per programes, però són a la pàgina 315 i 316, i a dalt hi posa «Finançament aliè». I el finançament aliè vol dir que ho paga el Ministeri d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Sí que havia llegit els pressupostos i dubto de la bona voluntat al donar aquesta versió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda feta la rectificació. (*L'I. Sr. Graells demana per parlar.*) Sí, no entrin en una guerra de xifres, vull dir...

El Sr. GRAELLS: A la intervenció que he fet, d'inversions, corresponien una part als pressupostos de l'ICONA i una altra part, en tota aquella relació, les del mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I que això era el que significava el muntant d'inversions de 181 milions de pessetes.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Graells.

El Sr. ALEU: Senyor President, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. ALEU: Per al·lusions, quan el senyor Graells ha manifestat que responia a una pregunta que l'altre dia, en el debat de la Comunitat Econòmica Europea, havia llençat en aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT: No, no hi ha al·lusions, no, de cap manera. Vostè ho sap perfectament perquè coneix el Reglament, eh? Ha estat citat, no ha estat alludit. Deixi parlar al senyor Guasch, que té coses molt importants a dir en un temps mínim, que és el que farà, segur. Gràcies, senyor Guasch; té la paraula. (*Pausa.*)

El Sr. ALEU: Senyor President, només..., que conec bé el Reglament i no contradiré la seva decisió, perquè aquesta és la potestat del President, però el Parlament de Catalunya té aprovat el contrari del que ha dit el senyor Graells. Hi ha una resolució aprovada i presentada en aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: No té la paraula, senyor... Segueixi, senyor Guasch, o comenci.

El Sr. GUASCH: Gràcies, senyor President. Bé, jo pujo a la tribuna per defensar les empreses..., la Forestal Catalana, l'Agrícola Experimental, la Promotora d'Exportacions i també l'IRTA. En aquestes empreses, senyor President, hi ha onze esmenes, el que reglamentàriament suposaria que tinc 110 minuts. De totes maneres no estaré pas aquest temps, ni de bon tros, perquè alguna circumstància ha fet que els il·lustres defensors de les esmenes no fessin massa referència a les esmenes. Penso que solament Iniciativa per Catalunya, a través del seu portaveu Gimeno, i l'Agrupació del CDS, a través del senyor Latorre, han fet referència a les esmenes sense que els altres, motivats potser per la defensa a tot el Pressupost de la Generalitat, no hi hagin volgut fer referència.

De totes maneres, el senyor Gimeno potser..., el senyor Latorre, perdó, potser ha donat una mica la pauta quan ha dit que eren petits apèndixs del Departament, que eren empreses que tenien una importància molt relativa o molt pobre. Jo no sé si serà així, penso que no, penso que no i ho intentaré demostrar amb aquests pocs trets que donaré sobre aquestes empreses.

El senyor Gimeno diu, per exemple, que no es té cura, no s'investiga, no es fa recerca sobre la millora de la producció

agrícola i sí que se'n fa sobre conreus complementaris i es refereix a la floricultura, a la planta ornamental. Jo no sé si és complementari, senyor Gimeno; la realitat és que el Maresme viu bastant bé gràcies a l'experiment que s'ha fet al laboratori de Cabrils, sobre la planta «complementària» que vostè en diu, per tant, penso que és prou interessant.

L'IRTA, a més a més, senyor Aleu, està portant a terme programes d'arboricultura, de cereals, de protecció dels vegetals, és a dir, alguna cosa s'està fent. Per tant, això pressuposa la necessitat d'un pressupost, d'un pressupost, que sigui suficient per portar a terme el desenvolupament de l'IRTA, i això s'està aconseguint. Vostè sap que l'IRTA està treballant en diversos centres, fent diferents investigacions –no li faré relació dels programes que porta a terme–, però que, tant a Cabrils, com a Reus, com a Lleida, està portant a terme una experimentació que per al camp és necessària i és important, ja que fins ara, llamentosament, la pagesia havia d'estar suportant la investigació, la recerca al seu càrrec. En algunes coses avui, sortosament, ja no és així, gràcies a la creació de l'IRTA.

Deia el senyor Latorre que la Forestal Catalana ha tingut un augment de pressupost substancial i que aquest pressupost era conseqüència de l'augment en contractes..., es preveia uns augments de contractes amb l'Administració, i això és cert. Però això, senyor Latorre, jo voldria dir-li només en dos trets que és conseqüència de l'experiència realitzada aquests passats anys. Aquest últim any –imagino que vostè ja ho sap però deixi'm dir-ho perquè se n'assabenti la Cambra– la Forestal Catalana ha estat realitzant noranta-set obres, vuitanta-set corresponen al Departament i altres a ajuntaments o... Això, aquestes obres és..., indiscutiblement, produeixen uns diners i aquests diners és l'increment que es produeix i, per tant, és suficient el desenvolupament d'aquesta empresa.

Pel que fa referència a Agrícola Experimental, tant el senyor Gimeno com el senyor Latorre han dit que era una empresa petita, amb un pressupost de 13 milions que gairebé no sofria augment en el pressupost d'aquest any i que, per tant, el més bo seria la seva desaparició. Bé, jo voldria dir-los que aquesta empresa està dedicada, exclusivament i pràcticament a una finca, propietat de la Generalitat, que és Prats de Boldú. Allí s'està realitzant tota una experimentació sobre cereals i sobre una granja d'oví. Avui dia aquesta granja –cosa que cap dels dos hi ha fet referència– té un ramat amb quatre-centes ovelles a les quals n'hi ha..., s'està experimentant amb una petita raça d'ovelles a fi de treure'n tot el fruit possible. A més a més, jo voldria portar a la Cambra que aquesta empresa, realment, té un pressupost petit, però és conseqüència, entre altres coses, que les eines que usa per a l'explotació agrària són eines que no són comprades, sinó que són, d'alguna manera, llogades, i a la qual poden accedir la gent, la pagesia de la vora per veure el seu funcionament i la posterior adquisició. A més a més serveix per a pràctiques de les escoles properes a la finca.

I, per últim, voldria parlar de la Promotora d'Exportacions. Senyor Latorre, jo penso que la Promotora d'Exportacions té realment ben marcats els seus objectius; objectius que fins ara a Catalunya no existien. No existien perquè, d'alguna manera, no era possible tenir-los a l'abast. Nosaltres tenim una indústria més aviat petita, si vol mitjana, sobretot en el que fa referència al camp, i difícilment aquesta gent podien obrir mercats nous a l'exterior, podien exportar. I aquesta és la feina de Promotora

Exportadora, i aquesta és la feina que fa amb uns objectius ben marcats. Si vostè no els té, ja els hi faré arribar; penso que no val la pena allargar-me més per dir-los aquí a la Cambra. Però sí que aquestes són les qüestions que fan en quatre trets essencials: organització i promocions de fires, actuacions prèvies, informació i selecció de mercats, estudis de mercats, campanyes de promoció i exportació quan s'escau. Últimament..., i el pressupost d'aquesta empresa puja, com vostès hauran pogut observar, substancialment, perquè s'ha obert i s'ha adequat al despatx de París que, juntament amb el de Barcelona, estan portant aquest ajut a les nostres empreses d'exportació.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, sense voler allargar-me més, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guasch.

Procedirem a la votació de les esmenes a l'estat de despeses del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Es passa ara al debat de les esmenes a la totalitat del Departament de Treball.

L'Agrupació Parlamentària del CDS manté dues esmenes, la 421 i la 428. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre. (*Remor de veus.*) Silenci! Silenci!

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, insistentment hem vingut repetint en aquest Parlament que tot pressupost és la plasmació numèrica d'una determinada voluntat política i, en conseqüència, aquest també ho és. Aquest pressupost del Departament de Treball, que puja a 9.350 milions de pessetes, enfront dels 8.575 de l'any passat, és senzillament la plasmació numèrica de la total mancança d'una política definida, coherent, adequada i eficaç d'aquest Departament.

De la seva anàlisi es dedueix tant la petita importància que aquesta Conselleria té per a l'actual Govern de la Generalitat, com que la seva existència la interpreta el Govern com una simple eina administrativa i burocràtica de la política d'altres departaments. Un bon exemple d'això que acabo de dir és que les despeses de personal pugen a 2.876 milions de pessetes, la qual cosa representa al voltant del 30% de les despeses totals del Departament.

Seria fàcil concloure que els temes laborals i els temes sindicals no motiven l'actual Consell Executiu, per la qual cosa es limita a instrumentalitzar-los per a objectius aliens a qüestions pròpies del món laboral i del món sindical. És la plasmació, en definitiva, d'una política clarament conservadora.

L'estructura pressupostària d'aquesta Conselleria per al 91 és molt semblant, proporcionalment, en cadascun dels seus grups, a la del pressupost del 90, per la qual cosa, senyores diputades, senyors diputats, m'estalviaré de moltes de les consideracions que ja varem exposar en el debat de l'any passat.

Em permetran, però, quatre mots sobre l'apartat de subvencions o transferències corrents, que representen 4.624 milions de pessetes, pràcticament la meitat del pressupost del Departament. El conjunt d'aquestes subvencions, 320 milions de pesse-

tes, es dediquen a les corporacions locals, 3.046 a empreses privades, i 1.211 a famílies i institucions sense finalitat de lucre. De la primera de les tres partides esmentades –320 milions de pessetes destinades a les corporacions locals–, 210 van a parar als ajuntaments i 110 als consells comarcals, la qual cosa suposa una disminució de 40 milions de pessetes respecte a la consignació de l'any passat. Constatació, una vegada més, de l'important paper que l'actual Consell Executiu assigna a les diverses corporacions locals de Catalunya.

Dels 3.046 milions de pessetes destinats a empreses privades, 1.400 es dediquen a programes de formació en col·laboració amb el Fons Social Europeu, quantitat exactament igual a la consignada l'any passat; 850 a accions de xoc, exactament igual a la consignació del 90, i 200 milions –100 milions menys que l'any passat–, destinacions típiques de l'obscurantisme que presideix la política de subvencions del Govern de la Generalitat. Cap tipus de detall, cap tipus d'explicació, senyor Conseller.

Finalment, 1.211 milions de pessetes –19 menys que l'any passat– es destinen a famílies i institucions sense finalitat de lucre, dels quals 200 –és a dir, 50 menys que l'any passat– es canalitzen a través de la Direcció General d'Ocupació per a programes d'ocupació i 851 a través de la Direcció General de la Seguretat Social, dels quals 800 –la mateixa consignació de l'any passat– corresponen al pla pilot interdepartamental d'implantació de la renda mínima d'inserció social.

Segons el mapa de la pobresa elaborat per la mateixa Generalitat, si prenem per mesura de la pobresa la definició que a aquest concepte assigna la Comunitat Europea, que considera com a pobres totes aquelles persones que perceben uns ingressos inferiors la meitat de la renda per càpita del país on viuen, a Catalunya hi ha al voltant de 379.000 famílies –al voltant d'1.300.000 persones– que són pobres. Això, naturalment, prenent com a mesura aquesta que acabo de dir. Dins d'aquest col·lectiu de pobres hi ha encara unes 5.000 persones –i això són dades de la Fundació Família i Benestar Social– que ja són a l'últim graó de la pobresa, que no tenen ni recursos per sobreviure i que hauran de ser objectes d'ajut molt prioritàriament. Doncs, bé, amb aquesta partida del Departament, que no és la total, vostès podrien arribar a 7.000 o a 8.000 d'aquests pobres. A 7.000 o a 8.000 que siguin capaçs de superar els entrebancs burocràtics que comporta la concessió d'aquesta renda d'inserció social i que vostès saben que han estat en l'últim exercici en un percentatge molt i molt baix.

Per tot això, per la inexistència d'una política global en el Departament de Treball, perquè aquest Departament de Treball és simplement instrument de la política d'altres departaments, perquè principis com el foment de llocs de treball o de l'estabilitat de la feina –i estem convençuts, i ho diem de veritat, que el titular d'aquest Departament seria el primer interessat a substituir-los per uns altres que fossin capaçs d'assolir una més gran comprensió i consideració pels interlocutors socials, en definitiva, tota la societat catalana–, és pel que demanem el retorn del pressupost del Departament de Treball.

Completant l'altra esmena que, si vostè m'ho permet, senyor President, passaria a defensar, la corresponent a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, es tracta d'un institut més d'aquesta petita numèricament, pel que fa als seus pressupostos, però ja gran pel que fa al nombre de les seves institu-

cions, d'aquesta mena de nova administració paral·lela de l'Administració de la Generalitat, que té un pressupost de 47 milions de pessetes, pràcticament igual que l'any passat, distribuït en 13,2 milions de pessetes per a despeses de personal, 19,3 milions per a despeses de béns corrents i serveis i 14,5 per a subvencions a institucions sense finalitat de lucre. Tot això, una vegada més, sense cap tipus de detall. És a dir, un institut que utilitza més de la meitat del seu ridícul pressupost en despeses diverses i subvencions. És un institut que en la seva estructura actual no serveix –almenys de moment– per a la finalitat per a la qual va ser creat i, per tant, el seu pressupost s'ha de retornar al Consell Executiu.

Per tot això, senyores diputades, senyors diputats, demanem el retorn al Govern dels pressupostos del Departament de Treball i de l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperativa.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també té dues esmenes a aquest Departament, la 422 i la 427. Per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIÀ: Gràcies, senyor President. També les acumularia.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. FABIÀ: Senyores, senyors diputats, any rere any, des del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya pugem a aquesta tribuna per defensar una esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Treball, amb una queixa constant: la poca importància que el Govern de Convergència i Unió presta al món del treball; a dir que aquesta Conselleria és secularment una de les pitjors tractades econòmicament de totes les que conformen el Govern de la Generalitat; a fer palès l'abandó que pateixen els treballadors de Catalunya per la banda d'aquest Govern. Una vegada més hem de dir que la Conselleria de Treball és una de les dues més castigades a l'hora de dotar-les econòmicament. De nou ens trobem que la Conselleria de Treball perd pes específic sobre el total del pressupost de la Generalitat. L'any 1989 representava un 1,49% sobre el total del pressupost; l'any 1990, un 0,9% i l'any 1991 representarà un 0,8% del total del pressupost.

Per altra banda, de nou l'increment de la despesa de Treball creix per sota de l'increment del pressupost: Treball creix un 9%, el pressupost creix un 12,5%.

Per tant, de nou hem de repetir la mateixa queixa, que més que una queixa és ja l'exigència de més i millor dotació econòmica a aquesta Conselleria. D'aquest pressupost, el 42,29% es gasta en els capítols I i II, és a dir, en personal i compra de béns i serveis. El capítol I s'incrementa en un 12%, per sobre de l'increment de la Conselleria; de nou s'incrementarà la plantilla de la Conselleria de Treball? L'exercici anterior, el capítol I representava un increment del 27,28% sobre 1989; cada any s'incrementa la plantilla, o s'incrementa el capítol I d'una Conselleria que cada any perd pes específic sobre el total del que gasta el Govern. L'any passat els deia que potser és una manera *sui generis* de lluitar contra l'atur; en aquest exercici de nou es produeix el mateix fenomen i de nou expressem el nostre desconsort.

El capítol II experimenta un increment del 17,7% sobre 1990, i un 60% sobre 1989; la partida més important torna a ser –també com a l'exercici anterior– «Materials, subministraments

i altres». El continuisme és tan absolut que hom pensa que tenim o que tenen vostès una matriu i que cada any repeteixen i repeteixen els mateixos criteris, i aquí els vull dir que no val dir allò de: «Som coherents i repetim els mateixos criteris», perquè s'entén que l'acció de govern és per incidir en una realitat, en una realitat social que any rere any canvia, i el mercat de treball canvia any rere any. Els pressupostos de Treball de la Generalitat són, com els deia, una matriu que es repeteix i es repeteix.

Queda, doncs, el 57,71%, uns 5.396 milions de pessetes, dels quals 4.624 es destinen al capítol IV, és a dir, a transferències corrents, i 689 i mig milions al capítol VI, és a dir, inversions reals. El capítol IV representa un increment del 2,7 sobre 1990 i un 39,5% sobre 1989; el capítol VI representa un 16,8% sobre 1990 i un decrement del 0,66 sobre 1989. Què significa, des del nostre parer, aquest pressupost? Significa que són uns pressupostos socialment inacceptables. Significa, també des del nostre punt de vista, que és necessari incrementar la inversió, que s'ha de produir un fort increment de les despeses en formació professional, a fi de paliar els actuals dèficits i deficiències.

L'escassa atenció que dedica el Govern de la Generalitat a la formació professional —malgrat les reiterades manifestacions del Conseller Alavedra, assenyalant-la com una de les prioritats per aconseguir millora a la situació de l'economia en el marc internacional— contrasta amb la creixent importància que la Formació Professional mereix en els àmbits de les comunitats europees.

Pel que fa a les orientacions que nosaltres li donaríem, assenyalaríem les següents: prioritització dels plans de formació per a determinats col·lectius i territoris en què la incidència de l'atur és més greu; plans sectorials de xoc per atendre els sectors en procés de transformació o reconversió interna; iniciar un programa experimental de la Generalitat de Catalunya per a la Formació Permanent, reciclatge per a treballadors en actiu, en hores de treball, amb aportació econòmica mixta de les empreses i de l'Administració. Aquí vull dir-li al senyor Sesmió, que crec que jo em vaig explicar molt malament a la Comissió, que penso que no va entendre, segurament perquè jo em vaig explicar molt malament, què volia dir el que nosaltres proposàvem aquí: nosaltres proposàvem endegar un programa experimental per a una formació de treballadors en el mateix àmbit on estan treballant. Vostès saben que la innovació tecnològica porta que cada vegada més ràpid els treballadors necessitin una formació constant, i consideràvem que era bo que mitjançant pressupostos públics, i també pressupostos de l'empresa, arribessin a fer uns programes de formació amb treballadors dintre les mateixes empreses. I això no vol dir... Vostè em va contestar, senyor Sesmió, alguna cosa així com que era una contradicció des del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que ens queixàvem alguna vegada de la privatització dels pressupostos, proposar una esmena d'aquest caire. Jo vull dir-li, senyor Sesmió, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya no és un grup sectari i que, en absolut, quan creiem que hi ha una proposta en la qual les empreses han de ser ajudades per posar-se al dia, per crear millors condicions de competitivitat en el marc de l'economia internacional, som els primers a demanar programes com aquest, que seria un programa experimental, en definitiva un programa pilot.

Coordinació de les diferents instàncies de la Generalitat competents en matèria de formació, amb participació dels agents econòmics i socials en la seva programació: aquesta

manca de dotació pressupostària, la de tota la Conselleria, impedeix, també des del nostre punt de vista, abordar de manera seriosa el tema de la seguretat i higiene en el treball. S'ha produït una congelació global del pressupost en aquesta matèria, la qual cosa impedeix complir els compromisos assolits entre el Govern i els sindicats UGT i Comissions Obreres. Això estimo que és extremament greu, sobretot si considerem que Catalunya és capdavantera en sinistralitat laboral. Tanmateix, considerem necessari augmentar recursos per al Consell de Treball, a fi que aquest organisme disposi dels instruments adients per assolir un paper més actiu, d'acord amb les seves finalitats.

Insistim en la necessitat de la creació i dotació dels mitjans necessaris per al Consell Econòmic i Social, especialment ara que ja està creat a nivell estatal. Malgrat les reticències del Grup de la majoria per crear aquest organisme, seria bo que entenguéssim que la democràcia real no és possible si no es dota de mitjans la democràcia participativa i no ens limitem, tan sols, a la democràcia representativa, que nosaltres assumim i respectem, però pensem que és necessari que la societat civil participi també en l'elaboració de les normes; en aquest tema, com a òrgan consultiu de les normes que en el tema de treball hauria de dictar la Conselleria de Treball. Penso que vam perdre una oportunitat històrica, però penso que ara seria important no quedar-nos enrere.

Arribat aquest punt, hem de dir que saludem l'acceptació del Grup de Convergència i Unió de l'esmena del nostre Grup per dotar econòmicament el Tribunal d'Arbitratge, pactat entre els sindicats i la patronal. El nostre Grup està convençut que en reprendre una institució que va funcionar en el món del treball en temps republicans s'aconseguiran unes millors i més àgils relacions i solucions als contenciosos entre els treballadors i els patrons.

Podríem continuar insistint en la necessitat de crear més places a les residències de temps lliure, a dotar econòmicament les guarderies laborals, a subvencionar més generosament els sindicats; en definitiva, a demanar una veritable acció política en l'àmbit del treball.

Vull fer aquí un petit esment a l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperativa, no repetiré paraules que ja ha dit l'il·lustre senyor Latorre, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, però aquesta és una mostra, una prova del que els deia abans, de la continuïtat en els pressupostos de treball. L'any passat, i aquest any hi ha una dotació pressupostària de 47 milions de pessetes; avui, aquest any, ara, les cooperatives, les empreses de treball social, estan patint greus problemes financers deguts als canvis que hi ha hagut amb la política econòmica, pel tema del refredament de l'economia. Aquestes empreses de treball social són empreses que tenen un valor afegit molt petit, perquè no s'han aconseguit o no han aconseguit, en sectors que siguin intensius amb capital i amb valors afegits molt alts no n'hi ha —cooperatives i societats anònimes laborals—, aquestes es donen en sectors intensius amb mà d'obra i, com els deia, amb un valor afegit molt petit, que únicament i exclusivament tenen com a finalitat mantenir el propi lloc de treball i mantenir la seva creació de riquesa, no fonamentalment fer grans beneficis. I en aquests moments, com els deia, donada la conjuntura econòmica que tenim en aquest país, estan patint greus problemes financers, que amb aquest pressupost..., que vostès no han tingut en compte aquest canvi de la política econòmica a nivell de l'Estat i que fan i de-

cideixen exactament la mateixa dotació financera que altres anys.

Si ho comparem amb un Institut, l'Institut d'Estudis Mediterranis -286 milions de pessetes-, això em fa reafirmar el que els deia al principi, que és la poca valoració que el Govern de la Generalitat fa en el món del treball.

Per tot això, i en aquest sentit, presentem esmena a la totalitat, i demanem el seu vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Correspon ara al Grup Socialista defensar les seves esmenes; són dues: la 425 i la 426. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, un cop més hem de pujar a defensar una esmena a la totalitat de retorn del Departament de Treball i de l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives i haurem de sostenir aquestes esmenes basant-nos fonamentalment en criteris que no són nous per a aquesta Cambra, sinó que, dissortadament, els anem repetint any rere any, i permeten fer quasi el que fa dos dies feia un company del nostre Grup, que és aprofitar per contestar algunes de les coses que fa cinc o sis mesos es deien.

I evitant ja que se'ns digui que aquest és un Departament que amb un pressupost molt petit aconsegueix grans millores, haurem de dir que la veritat és que vostès -si és veritat que es creuen això, suposo que repetidament, perquè cada vegada que ha tingut alguna evolució favorable l'atur a Catalunya hi ha hagut un diari que els ha tret un indicatiu de color verd, un semàfor verd, i al final suposo que s'ho hauran començat a creure, que és la seva gestió la que fa baixar o pujar l'atur-, doncs, crec que vostès amb aquest pressupost, si realment li haguéssim de judicar aquests resultats, vostès, senyors del Departament de Treball, no farien gestió: farien miracles, perquè si amb tants pocs diners aconsegueixen tan bons resultats, això no és gestió, són miracles.

Dissortadament, aquest Parlament no entén de miracles, sinó de pressupostos i de gestió, i potser hauríem de discutir... Ja, senyor President? Oh, s'ha encès el llum... No entén de miracles, sinó de gestió.

Aquest és un pressupost que té el costum d'estar molt ben situat, és el segon pressupost per la cua, en creixement. Només l'acompanya en aquest *farolillo rojo* el Conseller d'Economia i Finances, que suposo que per poder tenir autoritat moral se n'ha reservat l'últim lloc i poder dir-los als altres consellers que han de retallar o no han de retallar, però no entenem que el Departament de Treball any rere any hagi de formar part d'aquesta cua dels creixements.

Ja en una altra reunió li vaig oferir, o li vam oferir, els serveis d'organitzacions dedicaques a la reivindicació -sindicats- per si tenia algun problema dintre el Consell Executiu veure si així fèiem entre tots una mica de força i aconseguíem d'una vegada per totes que el Departament de Treball... Vostè m'ho va rebutjar, perquè va dir que seria pitjor el remei que la malaltia. Bé, creiem que si no és bo el reforçament dels sindicats, si més no convindria que el Consell Executiu prengués seriosament la idea que el Departament de Treball ha de modificar de manera substancial els seus pressupostos per poder dur endavant una tasca seriosa per resoldre els problemes de l'economia i del món del treball.

Creiem que aquest pressupost està descompensat, té dissortadament la mateixa estructura, i diria encara una mica pitjor, agreujada en alguns temes que tenia l'any anterior, i així trobem que amb un creixement del 9%, el capítol I creix un 12%. Això no seria massa greu si no fos que el creixement més important d'aquesta partida no es troba en el creixement de plantilles, que podria ser -a major gestió convé incrementar les plantilles, etcètera-, sinó que el creixement més important, del 46%, el té la partida d'incentius, incentius de repartiment graciable -que no graciós.

El capítol II, «Compra de béns i serveis», creix tradicionalment també més que el conjunt del pressupost: creix un 18%, i a més a més tampoc creix amb partides que podrien justificar que estan dirigides fonamentalment a incrementar o agilitar la gestió. Seguim mantenint creixements importants en partides bastant allunyades de la gestió.

El capítol IV, que com s'ha dit aquí anteriorment és el que vostès utilitzen per fer política, és el 50% del pressupost, capítol de transferències, només creix un 3%; és a dir, el que vostès consideren que és l'instrument de fer política des del Departament de Treball creix només un 3%, i a més a més també ho fa d'una manera que si hi hagués el Conseller Macià Alavedra diria: «No em diguin que sóc privatitzador». No ho direm, però resulta que les transferències a empreses privades creixen un 7%; a corporacions locals, administracions, baixen un 11%, i a entitats sense ànim de lucre baixen un 2%. Bé, vol dir..., només els números diuen que hi ha més transferències al sector privat. És una dada, cadascú que en tregui les conclusions que estimi oportunes, i partim també -i no volem repetir els números que ha fet el senyor Latorre-, dir que les transferències a empreses privades no tenen ni la grandària ni la dimensió, ni de bon tros, que les que es transfereixen a entitats sense ànim de lucre o a corporacions; estem parlant de relacions de 2 a 1, o de 3 a 1.

El capítol d'inversions podria ser un capítol bo. Amb el seu creixement ja creix un 17%; però també ens trobem que la seva estructura i el seu repartiment no és el més adient. El capítol VI, d'inversions, creix un 17%, però la partida de «compra de béns immobles o d'edificis» baixa un 1%, mentre que en el capítol II la partida de «lloguers» creixia un 37%. Si el Departament té necessitats de locals sembla lògic que els recursos que es posen per pagar lloguers haurien d'anar a la partida d'inversions en edificis, però no: es manté una política de lloguers mentre es fa descendre una partida d'inversions en compra d'edificis; el que sí que puja és la compra de taules, cadires, cotxes i ordinadors.

Aquestes serien algunes raons... Sí, la veritat és que és petit, però creix substancialment, i un cotxe més, doncs, sembla que és un cotxe més. No he dit cap altra cosa que no sigui la veritat.

Aquestes serien raons de tipus econòmic, però hi ha raons de tipus polític que ens fan també rebutjar el pressupost del Departament. No és de rebut que es produeixi una congelació dels recursos orientats als temes d'ocupació i formació; fan créixer només un 2% tota la Direcció General d'Ocupació, i la fan créixer en el pitjor moment. Hi ha dos reptes importants: el primer, comença a créixer l'atur a Catalunya; el segon, ens estem acostant cada vegada més a la fita del 92, i és més necessari que mai modernitzar el teixit industrial. Des d'aquesta perspectiva, una política de congelació de pressupostos no té cap raó de ser, i parlo de congelació en termes homogenis, perquè no vull fer

demagogia fàcil i dir: «El que s'han gastat han estat 4.000 o 5.000 milions, i ara només en pressuposten 1.400». En van pressupostar 1.400 i ara en pressuposten 1.400. No faig els números dels 5.000 als 1.400, encara que em diguin que després els 1.400 seran una partida ampliable. Quan discutim com es liquida el pressupost discutirem si ha crescut o no, però la voluntat política que reflecteixen aquests pressupostos és de congelació d'aquestes partides. L'única cosa nova són 80 milions per a un programa experimental, que no diuen que volen experimentar. Han obert un nou calaix de sastre que ningú coneix què té a dintre, i quan li vam proposar, en el debat en Comissió, algunes experiències per endegar, se'ns van rebutjar totes. Li vam plantejar que amb aquests recursos posessin i endeguessin un programa de pla de foment de l'autoocupació, qüestió que ja vam plantejar l'any passat i se'ns va dir: «Aquest any no ho tenim estudiat, però no us preocupeu, que l'any que ve ho mirarem amb molt de *carinyo*». Es veu que encara s'està a la nevera, refredant-se, aquest tema, perquè no reix de cap de les maneres.

Des d'aquesta perspectiva, creiem que no és de rebut aquest plantejament sobre els temes dels recursos i orientació d'ocupació i formació. Manté una dotació insuficient per al programa de seguretat i higiene; es produeix una reducció de les inversions pressupostades en el tema de seguretat i higiene i una congelació de les transferències en aquest programa. Passem, en inversions, de 180 a 174 milions, i es mantenen els 50 milions, i això quan tots els indicadors tornen a dir que segueix sent un problema molt important, i el President no es cansa mai de repetir que aquest és un dels seus objectius polítics. Els objectius polítics, una de dues, o es resolen demanant miracles, o ho fan mitjançant el pressupost, i la veritat és que a hores d'ara congelant el pressupost no es poden fer miracles.

Hi ha una altra qüestió que ens hem trobat: hi ha un element, que vostès continuen fent una dotació insuficient per als programes referits a afavorir el protagonisme dels agents socials. El President, en la reunió que va tenir amb Foment, Comissions i UGT, va plantejar que donaria suport a la posada en marxa del Tribunal Laboral de Mediació i Arbitratge. Això va fer admetre una esmena plantejada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè aquesta esmena obria només la partida, de 1.000 pessetes. Nosaltres vam acceptar, si més no, això com un mal menor, però vostès van rebutjar una proposta nostra que deia que, com a mínim, dotessin això amb 30 milions. Hem de treure la conclusió que, dissortadament, la voluntat política del President només té un reflex de 1.000 pessetes en el pressupost. Ens sembla que, des del seu Grup, estan fent un favor molt minso al President en valorar la seva voluntat política en 1.000 pessetes.

A més a més, aquest Departament es caracteritza..., o aquest pressupost es caracteritza per una absència de la voluntat política de potenciar l'economia social. La Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals creix un 4%. No compensa, igual com succeeix amb la Direcció General d'Ocupació, ni l'erosió monetària de l'IPC. I, a més a més, es neguen repetidament a posar en marxa aquest pla de foment de l'autoocupació. D'altra banda, no es pot trobar a la memòria cap criteri orientatiu per a la gestió de l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa. I tot això es fa, a més a més, sense el consens dels agents socials, dels representants del sector.

Per últim, ens hem trobat que vostès mantenen la partida de 800 milions per al programa de la renda mínima d'inserció, amb un afegitó força important —i ho hem de reconèixer—: la declaren una partida ampliable. La raó és la següent: com que no hem sabut com gastar aquest any, posem una partida ampliable per a l'any que ve. No hem sabut gastar-la, entre altres coses, perquè el Decret de l'1 de juliol preveia la creació de comissions locals on haurien de participar els ajuntaments, i, a hores d'ara, si no estic mal informat —els últims dies no he seguit el DOGC— no ha sortit encara, i la comissió de seguiment, la comissió de seguiment que havia d'haver estat constituïda per afavorir la participació d'ajuntaments i sindicats que van participar en la creació d'aquest tema, tampoc ha estat constituïda. En tot cas, si ha estat constituïda en els últims dies, només seria per dir que l'any 90 es va fer, però es va fer fora de temps i sense poder donar participació. Per tant, la partida ampliable, que podria ser una solució de futur i que era una reivindicació dels sindicats quan estaven negociant aquest tema, resulta que s'anuncia, no per al futur, sinó que es diu: «Ho posem aquest any, però l'any que ve ja posarem partida fixa», i es fa, dissortadament, per una incapacitat en la gestió d'un programa que ja vam dir que tenia problemes greus de burocràcia. Des d'aquesta perspectiva creiem que s'ha de retornar aquest pressupost del Departament de Treball.

En el que es refereix a l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa haurem de repetir quelcom que ja han dit altres companys, i quelcom que també vam explicar l'any anterior: aquest és un pressupost que any rere any té una quantitat, una assignació minsa, que cada any s'acosta més a la relació d'1 a 1, 1 a 1 en el sentit que, per gestionar 14,5 milions té un pressupost de 13 milions en capítol I —ja aviat gestionarem tant com el que costa el personal, i aviat aconseguirem d'invertir aquest tema— i que dissortadament —i això és el més important, més que els aspectes econòmics—, no treballa mai amb criteris de col·laboració i consens amb els interlocutors naturals de l'Institut, que és el moviment cooperatiu. Fa més una tasca de competència als representants del sector que no pas de col·laboració.

I creiem que, des d'aquesta perspectiva, fóra bo que es canviessin les tornes i que es comencés a fer de l'Institut un veritable organisme, no de repartiment de petites subvencions, sinó de col·laboració en una tasca important en el desenvolupament del moviment cooperatiu. Des d'aquesta perspectiva, entenem que també aquest pressupost hauria de ser retornat i, en conseqüència, demanem que la majoria repensi els seus plantejaments i amb les possibilitats que té emprengui una altra acció diferent a la que porta en aquests temes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rafié. Per a un torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sesmielo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President. Em permetran d'iniciar la meua intervenció consumint un torn en contra de les esmenes presentades —a part d'anunciar que les que corresponen a l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperativa les farà el meu company Castellnou, el senyor Castellnou—, recordi un vell company, que compartíem la feina en una època de la nostra vida, en la qual teníem com a missió introduir una xapa —que llavors era nova en el mercat—, que era galvanitzada pel procediment *sendzimir*, i jo veia que ell venia més xapa que jo —jo anava amb totes les dades tècniques— i un dia el vaig acom-

panyar, vejam quina era la seva tècnica per poder vendre més xapa que jo, i anàvem rere els arquitectes, i a les empreses, i els deia: «Escoltin, el que té de bo aquesta xapa és que és boníssima», i ho deia amb tanta convicció que, realment aconseguia, doncs, molts èxits. A mi m'agradaria tenir el suficient poder de convicció per poder-los dir a vostès això: «És que el pressupost, aquest any, de la Conselleria..., el que té de bo, el pressupost d'aquest any de la Conselleria de Treball, és que és boníssim», i gràcies a això que vostès poguessin retirar les seves esmenes i... No obstant això, crec que els hauré de donar alguna dada més per intentar de convèncer-los d'això. En primer lloc he de dir que em sembla que per part dels grups que han presentat les esmenes s'han fet uns certs elogis del pressupost d'aquest any; almenys, així ho interpreto. En primer lloc, diu que creix per dessota de la mitjana del pressupost i després se l'ha titllat de continuista.

Jo no em resisteixo, doncs, a llegir algunes dades sobre l'evolució de l'atur al nostre país respecte a l'Estat, la qual cosa, almenys al nostre criteri, vol dir que si la cura en l'administració d'uns cabals públics fa que realment no calgui que el pressupost del Departament de Treball sigui dotat d'una manera més abundant per aconseguir uns objectius que són fefaents, els resultats dels quals són fefaents, doncs, em sembla que no deixa de ser un cert elogi a la tasca del Departament i més encara si se'l titlla de continuista. Des del nostre Grup volem dir d'una manera molt clara i rotunda que desitgem aquesta continuïtat perquè l'atur, a Catalunya, vagi evolucionant, no amb els paràmetres que segurament tots voldríem, però sí en relació amb l'àmbit en el qual es mou, que és l'àmbit de l'Estat espanyol, en sentit favorable.

Fins i tot, fins i tot —encara que reconec que pot ser una circumstància, perquè les dades s'han de veure amb més perspectiva—, però fins i tot les últimes dades de què disposem del mes de novembre ens diuen que a la resta de l'Estat, l'atur ha continuat creixent —poc— i, en canvi, a Catalunya ha estat decreixent, molt poc, però decreixent. Per tant, la tendència a Catalunya és d'anar ja reduint les taxes de l'atur després de l'ensurt aquest últim de la crisi del Golf i, en canvi, a la resta de l'Estat continua creixent. Però si anem, fins i tot, a dades relatives i per sectors —en donaré un parell, només—, per exemple, atur juvenil: el mes de novembre a la resta de l'Estat hi havia una taxa del 27,31%; a Catalunya, del 13,79. Ho repetiré perquè potser algú no s'ho acabarà de creure: 27% a la resta de l'Estat, 13% a Catalunya. Si anem a l'atur registrat femení, per exemple, un altre sector que molt legítimament en aquesta Cambra surten veus reclamant una major atenció per a l'ocupació de la dona, doncs, veiem que a Catalunya, el mes de novembre, la taxa d'atur femení se situa en el 18,62% i a l'Estat en el 26,96, pràcticament el 27. Per tant, des d'un punt de vista global com des d'un punt de vista sectorial, l'evolució de l'atur, en l'àmbit en què ens movem, que és el de l'Estat espanyol, és molt més favorable a Catalunya que a la resta de l'Estat i això —repeteix— diu a favor del pressupost de la Conselleria de Treball.

Tenim present, però, que aquest any —a diferència d'altres— sabem el pressupost de sortida, no sabem quina serà la liquidació del pressupost, no solament perquè hi ha les partides del Fons Social Europeu que per la seva mateixa naturalesa, són ampliables —i estem segurs que en això comptarem amb el Grup Socialista, amb tot el seu ajut, a fi i efecte que en el repartiment

dels fons que els proposa el Govern de l'Estat, doncs, puguin aconseguir més fons per a Catalunya, la qual cosa obliga el Govern a invertir-hi més, ja saben vostès que és un mecanisme automàtic—, sinó també per al tema de la renda mínima de reinserció, que és una partida ampliable per veure vejam si després d'aquest darrer semestre, que ha estat l'experiència inicial, que ja està funcionant... Aquí, el senyor Rañé ha parlat que encara s'han de constituir les comissions de seguiment... Jo, sincerament ho ignoro, eh?, per tant, ja me'l crec, però realment, amb aquestes comissions o no, això funciona, i per exemple també depèn dels ajuntaments. Per exemple, l'Ajuntament de Barcelona —també potser per la població, evidentment, no?— és el que més activament ha treballat, un dels que més activament ha treballat en aquest camp; hi ha molts expedients i moltes sol·licituds, precisament, de l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, també he de dir una cosa: nosaltres, en alguna ocasió, també ens hem adreçat a la Conselleria en el sentit de les queixes, perquè hem de ser sensibles al que opina la ciutadania, doncs, si sobre el decret per acollir-s'hi ho fa difícil, ho fa complicat. Estem convençuts que el Govern estudiarà, després de l'experiència d'aquests primers sis mesos, si hi ha algun mecanisme que es pugui, diguem-ne, millorar, però també he de dir molt clarament quin és el nostre criteri; és a dir, nosaltres estem a favor d'una societat solidària, no una societat subvencionada. No d'una societat subvencionada; per tant, els mecanismes han de ser no més dels necessaris per evitar qualsevol picaresca, però sí els necessaris per evitar-la. Jo he tingut la desgràcia, una època de la meua vida, d'estar aturat —alguns dels qui estan en aquest hemicicle suposo que també—, i recordaran allò d'aquell senyor amb el taxi que va allà i diu: «Escolti'm, és que he d'anar a treballar, vejam si puc cotitzar per l'atur». Per tant, diguem-ne, estiguem amatents a aquest tema en el sentit que realment nosaltres també opinem que el Govern ha de fer l'esforç —i el farà, a causa de l'experiència viscuda— per fer allò just que exigeixi la posada en marxa de la renda mínima de reinserció, però no que això esdevingui una societat subvencionada sempre a les antípodes del que ha estat tradicional en l'esperit català en tot el tema, diguem-ne, doncs, de solidaritat social.

Jo, per tornar a redundar sobre l'opinió que el pressupost és molt bo, diria que fins i tot al Grup Socialista el fa creure en miracles —alguna cosa així ha dit el senyor Rañé—; per tant, jo crec que és una fita que avui el Grup Socialista ens hagi dit que creu en miracles gràcies a la gestió del Departament de Treball. També ha dit una altra cosa que a mi m'ha semblat un acudit: dir que el senyor Farreres és el que menys pes té en el Govern, doncs, no deu ser... (*rialles*) deu ser un acudit, perquè, és clar, si hagués dit: «menys pes polític», ho hauríem pogut debatre, però com que ha dit «pes», suposo que haurà estat un lapsus o no sé..., m'ha semblat una mica acudit.

La realitat és que és un pressupost continuista, perquè serveix els objectius fixats pel Govern. S'ha criticat aquí també o s'ha fet una matisació, per la senyora Rosa Fabian, sobre si ens vam entendre o no en Comissió sobre el programa pilot per a reciclatge de les empreses. Bé, del diàleg, sempre en surt la llum, i bo serà que anem, diguem-ne, intentant apropar posicions. Però jo, en qualsevol cas, el que vostès proposaven..., ara ja no entro en el tema de la privatització: si ho vaig interpretar malament, me n'excuso, però si no deixa de ser una subvenció!, i vostè ha començat dient que aquest pressupost feia massa èm-

fasi en les subvencions i no en la inversió, i, per tant, el que vostès, en tot cas, proposaven en aquesta esmena, si no privatitzar —que, repeteixo, doncs: si no ho vaig entendre bé, ho retiro—, però sí subvencionar encara més les empreses per fer programes de formació. Nosaltres, l'experiència que tenim és que és cert que hi ha una necessitat dels treballadors de reciclatge a causa de les noves tecnologies, però que funcionen a plena satisfacció no, doncs potser no a plena satisfacció, els convenis a les empreses, entre l'empresa i el treballador, perquè són les dues parts. Ja sabem que moltes vegades, gairebé per pura definició, en una empresa hi ha els dos elements que entren moltes vegades en conflicte, però en el tema de la formació, em fa l'efecte que és un tema en el qual poden coincidir tant la patronal com els representants dels treballadors, i que, per tant, aquest és un tema que, al nostre criteri, funciona —tot podria funcionar millor, però funciona.

També en el tema de la formació ocupacional s'ha fet molt d'èmfasi sobre el tema de la privatització, que es gestiona molt a través de convenis, però anem amb compte amb aquesta afirmació: és a dir, molts d'aquests convenis, moltes d'aquestes tasques de formació subvencionades per la Direcció General d'Ocupació, estan fetes amb ajuntaments o amb organismes que depenen d'ajuntaments —un ajuntament no acostuma a ser una acadèmia de formació, però sí que tenen organismes corresponents i se'ls subvenciona—, o bé a través de sindicats: no em diran vostès que no hi ha centrals sindicals que també fan formació i que també són, diguem-ne, ateses les seves necessitats per la Direcció General d'Ocupació. És clar, parlar d'això, de privatització, en un sentit genèric, em sembla que no s'ajusta a la realitat.

Per últim —perquè, repeteixo, creiem que el pressupost, més que bo és boníssim i, per tant, no esmerçarem més estona a defensar-lo—, voldria fer un esment sobre la creació del Tribunal de Mediació, més que res en el sentit que aquí s'ha volgut dir..., més ben dit, s'ha dit que podríem posar en un compromís el President de la Generalitat pels compromisos que havia adquirit amb les centrals sindicals. Almenys que conegui el nostre Grup, el compromís del President de la Generalitat és manifestar la seva voluntat política de treballar el Departament conjuntament amb Comissions Obreres, UGT i el Foment del Treball, per veure si es crea aquest Tribunal, però també convindrà amb mi —el senyor Rañé crec que és qui ho ha plantejat— que no està creat; per tant, que s'està en converses per veure quin serà el seu funcionament, quina serà la seva mecànica, i que, a hores d'ara, si volem ser puristes, no està creat, i, per tant, ningú no pot assegurar de forma rotunda que al final es creï: s'han de posar d'acord les parts perquè, de vegades, hi ha acords de principi que, en traduir-los en papers, ocasionen problemes. Per tant, s'ha de crear. Un cop creat, la voluntat política del Govern, on està expressada, precisament? En obrir la partida. I jo li podria preguntar: per què vostè ho valora en 30 milions i no en 166 o en 12? No està creat, no hi ha ni els mecanismes, no hi ha ni la base mínima necessària d'estructura. Hi ha l'acord polític. Com es tradueix, pressupostàriament, un acord polític? Obrint una partida. El President ha complert, el Departament també ha complert.

Per tant, per totes aquestes raons que he explicat, senyores i senyors diputats, perquè serveix a la finalitat primordial, que és poder col·laborar, col·laborar, fer realitat aquell principi de tot

govern nacionalista, que res del que passi a Catalunya és aliè a aquest Govern, perquè tots vostès saben que ni hi tenim competències, se'ns nega la transferència de l'INEM, se'ns neguen moltes coses que podrien fer de debò que poguéssim tenir una política per a l'ocupació, doncs, en la parcel·la que ens és permesa, en la parcel·la en la qual és possible, els resultats de la gestió del Govern de la Generalitat —en concret, de la Conselleria de Treball— en l'àmbit en el qual és comparable —no ho és amb Suècia ni amb l'Argentina, sinó que ho és amb l'Estat espanyol—, em sembla que les dades objectives demostren que els pressupostos fins ara han donat resultat, i, precisament, per la virtut que tenen de ser continuistes, ens mereixen tota la nostra aprovació, i, per tant, votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. L'Illustre Diputat senyor Castellnou té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup sí que considera que és correcte el pressupost que s'ha presentat sobre l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa, per diverses raons. En primer lloc, perquè, al nostre entendre, es tracta, com és evident, d'altra banda, d'un organisme autònom i, per tant, d'un organisme que és capaç, per ell mateix, de generar uns recursos propis, a part dels que se li assignen en el pressupost. Però, per altra banda, també és un institut de promoció i de formació, per tant, no és un institut d'inversió; en conseqüència, no necessita grans partides, grans quantitats per a la inversió, sinó per a la formació i la promoció. I també perquè, com és conegut ja de les seves activitats en anys anteriors, aquest institut és un institut que té les seves activitats coordinades i complementades, d'una banda amb la Direcció General de Cooperativisme i Societats Anònimes Laborals, que és una direcció que, com s'ha sabut, ha crescut enguany, el seu pressupost, en un 25%, i orienta les seves activitats, en aquest sentit, a través del Fons d'Avals, des de l'any 87, en el sector industrial, amb convenis amb l'Institut Català de Finances i també amb el pressupost actual, per segona vegada, amb cooperatives agràries, i, en aquest sentit, com a satisfacció a les demandes del mateix sector cooperatiu. Per tant, això, òbviament, em permet a mi de poder afirmar que sí, que el Departament de Treball i l'Institut estan en contacte i en col·laboració, en consens amb el sector de les cooperatives i en col·laboració amb aquest sector. D'altra banda, aquests són uns convenis, en el sector agrari, que se signen a través o es fan en col·laboració amb l'Institut Català del Crèdit Agrari, i, en conjunt, els uns i els altres, per un import anual d'uns 175 milions de pessetes, que és una quantitat important.

I, per altra banda, també, aquest Institut està coordinant les seves activitats amb la Direcció General d'Ocupació, mitjançant els Fons Socials Europeus, benentès que, en aquest sentit, la Generalitat aporta el 55%, mentre que, des de Brussel·les, només és el 45. I això és en matèria de formació; per tant, en aquest sentit, en matèria de formació, l'import que hi ha previst és de 58 milions de pessetes.

En conseqüència, de l'activitat del mateix Institut i de les seves coordinacions amb altres direccions generals del Departament, el nostre Grup considera que el pressupost és correcte i, per tant, està disposat a votar en contra de les esmenes a la totalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. Procedirem a votar les esmenes al Departament de Treball.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 61 en contra i 1 abstenció.

A continuació, entrem en el debat de les esmenes a l'estat de despeses del Departament de Justícia. L'Agrupació parlamentària del CDS manté dues esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, molt breument he pujat a la tribuna per defensar l'esmena de retorn del Departament de Justícia i del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. El Departament de Justícia incrementa els seus pressupostos de forma significativa: uns pressupostos que l'any passat eren de 12.800 milions de pessetes passen a ser de 17.500 milions de pessetes; 4.800 milions de pessetes d'increment, repartits en 1.100 milions de pessetes de personal, 1.200 de béns corrents i serveis, 1.500 de transferències corrents i 1.000 milions —en números rodons— en inversions. Bàsicament, com a conseqüència de l'entrada en vigor de noves presons i de la transferència a l'Administració de la Generalitat dels mitjans materials de l'Administració de Justícia.

La situació de la justícia d'un país és un bon indicador de la seva salut democràtica, com també ho és la situació de les seves presons. De la primera no en parlarem massa: tant de bo que la nova situació d'assumpció per part de la Generalitat dels mitjans materials de l'Administració de Justícia encengui la llum de la justícia en aquest país, o, almenys, encengui la llum dels jutjats. Parlarem molt breument —ja ho he dit— de les presons. El pressupost de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació per al 91 és de pràcticament 9.000 milions de pessetes —1.600 més que l'any passat—; d'aquesta quantitat, l'increment més substantiu correspon a les inversions: 1.000 milions de pessetes més que passen a inversions, hi havia 2.345 milions de pessetes i passen a 3.313. D'aquests 3.313, 2.161 encara es destinen al centre penitenciar de Brians. Pregunta: no deien vostès que aquest centre està a punt d'inaugurar-se? Quan encara s'han d'invertir 2.161 milions de pessetes... No es preocupi, Conseller, jo els ho explicaré, jo els ho explicaré: el problema no és que manqui invertir 2.161 milions de pessetes —no és aquest el problema—; el problema és que aquest és l'excés d'inversió que vostès encara han de pagar. Un excés d'inversió que, em permeto recordar que, com a resposta a una pregunta d'aquest diputat, del 10 de març del 89, el senyor Conseller em deia que el pressupost d'adjudicació de les obres era de 2.761 milions de pessetes, que en aquell moment, doncs, les obres estaven paral·litzades, que era l'esperit del Govern procedir a la rescissió del contracte de les obres, que en aquell moment s'havien certificat 661 milions de pessetes, i que no es preveia, no es preveia cap element, cap circumstància que produís un increment en el pressupost de les obres. Això, ho deia vostè, senyor Conseller, i, a més a més, ho deia per escrit. I suposo que, des de llavors fins ara, alguna circumstància que segurament ens explicaran després ha produït aquest increment substantiu, com substantiu també va ser l'increment que es va produir en les despeses de construcció del centre de Quatre Camins.

El més important entre els molts problemes que tenen les

presons a Catalunya és la seva massificació. I, amb aquest problema, s'ha d'acabar immediatament, per part de l'Administració de la Generalitat i per part de l'Administració central; totes dues administracions s'han de posar d'acord per acabar amb aquest problema, amb aquest greu problema: no es pot consentir que l'índex d'ocupació a Catalunya sigui més del doble de l'índex d'ocupació de les presons estatals. En conseqüència, cal presentar urgentment un programa d'actuacions sobre les presons de Catalunya, el finançament del qual ha d'estar consensuat entre l'Administració central i l'Administració autonòmica. Perquè, evidentment, aquest programa d'inversions a centres penitenciaris ha de produir accions emblemàtiques i la primera acció emblemàtica que cal que es produeixi a Catalunya en l'àmbit de les presons és una de molt forta, que no és altra que l'enderrocament de la presó Model, encara que no li agradi al senyor Conseller. Encara que no li agradi al senyor Conseller hem d'enderrocar la presó Model, que és, justament —ho hem dit a bastament—, un model del que no ha de ser una presó.

Nosaltres teníem preparada una molt llarga intervenció sobre la defensa del retorn d'aquest pressupost del Departament de Justícia. I ahir a la tarda la vàrem canviar, aquesta defensa, justament quan vàrem llegir un llibre, un llibre més, d'aquests amb els quals ens acostuma obsequiar el Govern de la Generalitat. Ens va arribar ahir un llibre sobre els programes de rehabilitació a les presons i ho vàrem llegir molt detingudament i vàrem veure —jo que parlava de llums, ja veuen vostès—..., vàrem veure els programes generals que s'hi proposaven, vàrem veure els programes de suport, vàrem veure els programes d'educació, cultura i esport i vàrem veure els programes de tractament. I vàrem arribar a una conclusió: massa bonic perquè sigui veritat. Massa bonic. Perquè, de totes aquestes qüestions, tots aquests programes, no hem estat capaços, senyores diputades, senyors diputats, de veure quina és la seva constatació numèrica en els pressupostos. He dit al principi que seria breu, no cansaré; he vist que a l'hemicicle hi ha almenys una diputada que té aquest llibre, suposo que serà la Diputada encarregada de fer-nos la rèplica; ella ha vist també aquests programes i ella, ben segur, també ha vist que això no té constatació numèrica en els pressupostos. No em cansaré.

Sí que deixo per al final, en el moment de fer l'esmena de retorn del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, aquesta empresa que varen crear, aquesta empresa que té un pressupost de 413 milions de pessetes, que no sé ben bé com ho faran. Això sí que... Abans parlàvem de pressupostos i miracles. Jo no sé com es fa, comprant matèries primeres per valor de 20 milions de pessetes, produir unes vendes de 250 milions de pessetes, i jo no sé tampoc, perquè no ho diuen, quants interns abastarà aquest programa de reinserció, que és el programa més important que s'ha de fer, la reinserció i la rehabilitació dels presos, quan es dediquen a sous i a salaris encara no 180 milions de pessetes. No ho sé, i com que no ho sé, també ho dic. El que passa és que allò dramàtic no és que no ho sàpiga aquest Diputat, allò dramàtic és que tampoc ho saben els autors d'aquest llibre al qual jo feia referència. En aquest llibre es parla dels programes de treball social penitenciar i es parla d'un programa de treball social penitenciar a Catalunya, d'un programa d'atenció als fills d'interns en llibertat en edat escolar, es parla de la implicació comunitària i de potenciació de recursos comu-

nitatis, i el que passa és que, senyores diputades, senyors diputats, no es parla del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, per defensar l'esmena 430, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. L'Il·lustre Diputat senyor Codina quan replicava a l'Il·lustre Diputat del meu Grup, senyor Riera, a l'esmena a la totalitat de Presidència deia que en el diagnòstic estàvem d'acord però que, en tot cas, amb el que no estàvem d'acord —hi havien diferències— era en l'aplicació de la teràpia, i que això era bo perquè es veia la diferència dels grups d'aquesta Cambra. Jo els vull dir que, pel que fa al Departament de Justícia, el nostre Grup no està d'acord ni en el diagnòstic que fa el Govern ni en la teràpia a seguir. No cal dir que el Pressupost respon al programa de Govern que recolza el Grup de la majoria i, per tant, no coincideix amb el que proposaríem els grups de l'oposició. Però, com també s'ha dit en el transcurs del debat d'aquests dies per part dels oradors de l'oposició, aquest pressupost no s'ajusta al programa que anunciava en la seva campanya electoral la candidatura de Convergència i Unió.

A més hem d'afegir, pel que fa al pressupost del Departament de Justícia, que no solament resta lluny de les fites proposades en el seu programa sinó que existeixen incoherències entre els objectius que es relacionen en la memòria i les corresponents partides de despesa del pressupost. El senyor Escudé ha repetit, insistentment, en les seves intervencions en aquest debat, que l'oposició feia un discurs incoherent en defensar les seves esmenes a l'articulat.

Jo només demanaria als senyors i les senyores diputats de la majoria que fessin una simple lectura de les propostes del seu programa electoral, de la memòria del Pressupost i de les seves partides i s'adonarien el que vol dir la paraula «incoherència» i el seu concepte. Per tant, el que pretén la nostra esmena de retorn del pressupost del Departament de Justícia és intentar col·laborar amb el Grup de la majoria perquè l'Executiu pugui redactar un nou pressupost d'acord amb les sàvies regles de la coherència.

Ens referim a la Direcció General de Justícia Juvenil del Departament de Justícia. Veurem que entre els objectius que assenyalen en el punt 5 de la Memòria, en la seva pàgina 99, diu: «Mantenir els nivells actuals en les funcions d'observació en medi obert». I, tot i que el nostre Grup entén que seria positiu i prioritari incrementar aquests nivells, no entraré ara a exposar el que seria el nostre programa, però sí que he de dir que la partida 228.04 contempla les despeses als tractaments en medi obert i té assignada la quantitat de 81 milió i escaig de pessetes, i a la mateixa partida en el Pressupost de l'any 90 hi havia assignada la quantitat de 96 milions. O sigui, que es disminueix en 16 milions de pessetes i això sense comptar l'increment de l'IPC.

Si examinem el Capítol II, de la Direcció General de Justícia Juvenil, veurem que passa de 600 milions de pessetes a 450 milions; vull remarcar que es tracta del Pressupost de l'any passat en el qual el Departament de Benestar Social ja tenia assignades les seves corresponents partides. Voldria saber si és possible i com podrà mantenir el Govern el tractament del règim obert amb una disminució important del seu pressupost. Espero

que no se'ns digui que aquest concepte s'inclou en altres partides pressupostàries. D'altra part en les activitats que figuren en la memòria de la mateixa Direcció General i en el punt 3, diu: «Recolzament als ajuntaments per a la col·laboració en els processos de rehabilitació». Aquesta partida —vull fer-ho notar— té la mateixa assignació pressupostària que l'any anterior, que és de 6 milions de pessetes. Amb aquesta quantitat, senyores i senyors diputats, quina política de col·laboració es pot realitzar en tots els ajuntaments de Catalunya, a més d'enviar una carta notificant-los l'interès del Govern per la seva col·laboració? Només un sol ajuntament, amb una població juvenil com la de Manresa, necessitaria tota la xifra assignada en aquesta partida. Ens temem que, simplement, el que es pretén és pagar uns conceptes o uns compromisos atesos amb algun ajuntament amb anterioritat, però que no és un programa d'una política de col·laboració amb els ajuntaments.

Entenem —com deia l'Honorable Diputat senyor Hortalà— que aquest pressupost més que un pressupost és un llibre de caixa, que no respon —en el cas concret que ens ocupa— a una planificació seriosa, per part de la Conselleria, per a la reinserció dels joves.

Per tant, crec que és una incoherència parlar de voler col·laborar amb els ajuntaments de Catalunya en una tasca —d'altra banda tan important i fonamental com és el tractament dels joves amb dificultats—, i fer-ho amb una partida de 6 milions de pessetes.

M'haurien de permetre que faci un incís. Aquests dies hem rebut un llibre explicatiu de la història de l'arquitectura del Palau de Justícia de Barcelona, per celebrar les transferències de les competències sobre els edificis i materials de l'Administració de Justícia. Doncs, bé, el mateix dia que rebia aquest llibre es paralyzaven els jutjats de Barcelona per una apagada del llum a conseqüència de la posada en funcionament dels ordinadors dels diferents despatxos judicials, ja que els comptadors no podien suportar els increments de consum. És evident que fa pocs dies d'aquest traspàs, i, per tant, no volem responsabilitzar el Govern de la Generalitat, però sí que ho volem fer constar esperant que, d'ara endavant, es mostri que és més eficient una administració propera als ciutadans. I que la foscor als jutjats quedarà com una anècdota —ho esperem— i esperem també que aquests actes no es repeteixin.

Això ho faig notar perquè en el Pressupost de 1991 l'única partida que s'incrementa de manera substancial és la d'atencions protocol·làries i representatives, amb un 33%. No parlaré dels grans números del Pressupost els quals en teoria han de solucionar la massificació i les deficiències sanitàries a les presons, que estava recollit en l'informe del Defensor del Poble, ja que el Grup de la majoria segur que ens respondria que està prevista la construcció de nous mòduls penitenciaris, d'un hospital i de l'increment que va sofrir la partida d'atencions farmacèutiques en el Pressupost de l'any anterior. Però diré, únicament, que, per al nostre Grup, aquestes xifres del Pressupost són insuficients i, a més, és un altre dels motius de la nostra esmena a la totalitat.

Vull parlar, en canvi, de les petites xifres, de les petites partides que demostren que el Govern no té una política penitenciària, i si la té, com a mínim, en contestar l'Il·lustre Diputat o la Il·lustre Diputada del Grup de la majoria, que m'expliqui quin és, en aquest Pressupost, la política penitenciària.

Parlaré de la partida —i només una— 226.06 que fa referència a les biblioteques. Hi ha assignada una partida de 2.700.000 pessetes, 400.000 pessetes menys que en el Pressupost de l'any anterior, per a totes les biblioteques de les presons de Catalunya. Amb aquesta quantitat, és possible dotar, mínimament, totes les presons de llibres per a les seves biblioteques, i entenem, per tant, material per a un programa de rehabilitació? Que no se'ns digui que és un problema de ser insolidaris amb alguna comarca de Catalunya. Li vull recordar que l'Institut d'Estudis Mediterranis té 256 milions de pessetes i esperem que, almenys, aquest Institut faci alguna conferència en els centres penitenciaris per a la formació dels seus interns.

Parlaré d'una altra partida, i afegiré que se'ns va rebutjar en Comissió, que demanava 1 milió de pessetes —1 milió de pessetes— per tal de crear una partida de nova creació per al funcionament del Servei d'Orientació Jurídica dirigit als interns de les presons de Catalunya, ja que la Llei Orgànica General Penitenciària 1/79, del 26 de setembre, introduïa la figura del jutge de vigilància penitenciària. A aquest òrgan jurisdiccional se li atribuïa la salvaguarda dels drets dels interns, a fi de corregir els abusos i les desviacions en el compliment dels preceptes del règim penitenciari que es poguessin produir. Això significa que la jurisdicció ha de controlar l'Administració penitenciària i, per tant, l'assessorament jurídic del reclus, que no acaba amb la sentència ferma sinó que aquell té el dret de la defensa dels seus drets fonamentals, reconeguda dins la Constitució amb l'excepció dels que preveu la sentència per la qual ha estat condemnat. Per tant, tenen el dret d'accionar per protegir aquest dret i és per això que han de comptar amb un assessorament jurídic eficaç que els permeti dirigir-se als jutjats i als tribunals de justícia.

Els professionals i la majoria dels que estan preocupats per la situació a les presons assenyalen que seria bo el funcionament d'aquest servei jurídic dins de les presons. Al mateix temps he de dir que la majoria de presons de l'Estat espanyol ja gaudeixen d'aquest servei i el seu funcionament el que fa és ajudar a aquests interns. I això és una partida pressupostària molt minsa en el total del pressupost de la Conselleria.

En el pressupost tampoc no hi ha res previst pel que fa als dipòsits municipals. Se'm dirà que això no és competència de la Conselleria sinó que és de l'Administració local, però hem de reconèixer que la situació dels detinguts en aquests dipòsits és inhumana i, per tant, pregunto al Consell Executiu si no seria bo que preveïessin, per a les noves penes que estableix el nou Codi Penal —les penes que són sobre arrest els caps de setmana—, col·laboressin d'alguna manera amb els ajuntaments per adequar els dipòsits a l'atenció del compliment d'aquestes penes i així, al mateix temps, solucionar el problema actual d'aquests dipòsits.

I, finalment, per acabar —i en això sí que crec que estem d'acord en el diagnòstic el Grup de la majoria i el nostre—, és pel que fa a la insuficiència de la normalització lingüística dins l'Administració de Justícia. Quan aquest Diputat defensava l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Justícia de l'any 90 exposava a les senyores i els senyors diputats la situació de precarietat en què es troba el català a l'Administració de Justícia. Doncs, bé, crec que no ha sofert cap millora encara que hem de reconèixer que la Conselleria ha iniciat una campanya de la qual esperem recollir els seus fruits, si bé ente-

nem que aquesta campanya és insuficient. Però que no ens digui el Grup de la majoria, en el seu torn en contra, que no hi ha diners suficients, perquè els assignats per a l'any 1991 són 72 milions per a tota la Conselleria, i si tenim en compte que l'any vinent hi ha 3.500 milions de pessetes de transferència de l'Administració central a la Generalitat per a la normalització lingüística i, per tant, només un 2% d'aquesta quantitat anirà a parar a la Conselleria de Justícia. Espero que no se'm respongui que hi ha altres partides que preveuen programes en aquest sentit perquè, aleshores, els hauré de dir que no se'ns respongui que no entenem els pressupostos, als grups de l'oposició, o que no els hem llegit bé o que no els hem llegit. En tot cas, en el que caldria fer una reflexió és que si aquests pressupostos han estat ben redactats. Per tant, el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha presentat aquesta esmena a la totalitat del pressupost per incoherència entre els objectius de la memòria i el pressupost, perquè amb les partides de macroxifres no es resoldran els problemes de massificació i sanitat a les presons, i perquè les partides a les quals s'assignen petites quantitats demostren que no hi ha un programa en el Departament de Justícia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. El Grup Socialista té dues esmenes. El senyor Oliart té la paraula. Per totes dues, 432 i 434?

El Sr. OLIART: Sí, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. OLIART: Faré la defensa de totes dues esmenes, l'esmena del Departament de Justícia i la que correspon al CIRE, el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Senyores i senyors diputats, senyor President, la Conselleria de Justícia té quatre línies d'actuació que se centren fonamentalment en els següents camps: serveis penitenciaris i rehabilitació, protecció i tutela de menors —ara Direcció General de Política Juvenil—, dret civil català i entitats jurídiques i administració de justícia. Centraré aquesta intervenció en els dos primers temes, serveis penitenciaris i protecció i tutela de menors, tal com ja es va fer al nivell de Comissió. En dret civil català i entitats jurídiques normalment estem sempre d'acord quasi tots els grups amb aquest pressupost, i quant a l'administració de justícia no cal oblidar que ha estat precisament en aquest mes de juliol quan s'han rebut els traspassos sobre els mitjans materials i econòmics per al funcionament de l'administració de justícia, i per tant, doncs, no és el moment de fer crítica d'aquest pressupost. En anys venidors o en exercicis futurs en podrem parlar.

Començaré per política penitenciària. I jo pregunto quins motius poden dur en general —i en aquest cas en particular— a demanar el retorn d'un pressupost. Objectius diferents? És possible; sobretot, quan aquí hi ha diversos grups que representen diverses opcions ideològiques, però sembla que en aquest cas, no; almenys a nivell teòric. Podria algú no estar d'acord que l'objectiu primordial a complir durant la present legislatura sigui la plena normalització penitenciària a Catalunya, i que aquests objectius siguin definits pel compliment dels següents criteris d'actuació? Que la pena de privació de llibertat s'orienti realment cap a la reeducació i la reinserció social del condemnat? Que la presó sigui un instrument eficaç de servei a la societat i de preservació de la seguretat pública? Que la pena de privació de llibertat s'executi amb respecte a la dignitat i als

drets dels reclusos? Veritat, senyores i senyors diputats, que tots estem d'acord en aquests objectius? I, fonamentalment, hi ha d'estar d'acord el Grup de la majoria, perquè són precisament els objectius que té marcats en el seu propi programa electoral, pàgina 197. Però, naturalment, si mirem quina és la situació, cap d'aquests objectius està assolit. I si aquest exercici que ara estem discutint no els pot assolir, és indubtable que durant aquesta legislatura no s'hauran complert.

No són, doncs, senyores i senyors diputats, els objectius teòrics de la seva política penitenciària els que ens duen a demanar la devolució, sinó els següents motius: el desequilibri entre mitjans i finalitats, la manca d'inversions adequades, les diferents prioritats, la constatació del continuisme del pressupost, que no resol els dèficits acumulats, els dèficits històrics acumulats.

I anem als grans camps. Infraestructures. Venim d'una situació de partida realment difícil. I nosaltres hem estat sempre els primers a reconèixer-ho. Però, en aquesta situació, vostès hi tenen també una part de responsabilitat històrica molt important. Vostès van desapropiar quatre anys que eren fonamentals.

Senyor President, se m'ha encès el llum, i suposo que no he esgotat el temps...

El Sr. PRESIDENT: No, és que hi ha una avaria elèctrica.

El Sr. OLIART: Quatre anys que van ser fonamentals. I no faré propaganda del Govern socialista perquè en aquell moment era administració de l'antiga UCD. Recordin, recordin que en aquell temps hi havia 7.000 milions de pessetes destinats a Catalunya per a ubicacions de presons i per a construcció de presons, però qui havia de designar les ubicacions era el Consell Executiu de la Generalitat, la Generalitat, perquè era qui tenia competències en matèria de política territorial i urbanisme. I no ho va fer, i no ho va fer per motius polítics, naturalment, que tots coneixem. I, aleshores, naturalment, d'aquests 7.000 milions de pessetes no se'n va invertir ni un de sol aquí a Catalunya, i es van invertir fora de Catalunya, i d'aquí parteix aquest problema històric. Però, de tota manera, nosaltres hem estat sempre molt comprensius, i fixin-se si hem estat comprensius que, si vostès fan memòria, veuran que aquest és el segon exercici, en què demanem la devolució del Departament de Justícia; l'any passat i aquest. És a dir, hem tingut molta paciència.

Per tant, vostès haurien d'haver fet un esforç pressupostari que tingués en compte tota aquesta història, però vostès no l'han fet. I anem a veure, quin esforç pressupostari han fet vostès? Perquè, de cara als mitjans de comunicació, sembla que n'han fet molt. Doncs, mirin, l'únic esforç pressupostari que vostès han fet en infraestructures és el centre que encara s'està construint de Can Brians. Perquè el centre de Quatre Camins va ser finançat completament i absolutament per l'Administració central, salvats 400 o 500 milions de pessetes, que va ser la distorsió que va haver-hi del pressupost inicial en les obres que vostès van efectuar.

Les ubicacions. Hi havia —suposo que encara deu existir— un pla del Consell Executiu, urgent, de descongestió de la presó Model, que significava tres centres aquí, a la província de Barcelona. D'aquest tercer centre —tan anunciat també des de fa cinc o sis anys— encara no hi ha la ubicació, però és que tampoc està pressupostada en aquest pressupost.

I a les inversions de l'actual pressupost, és indubtable que hi ha un increment: aquest any hi ha 2.555 milions de pessetes per 2.140 milions de l'any passat, que significa un 20%. Però si mi-

rem la memòria d'inversions, doncs, veiem que pràcticament és allò de sempre: continuació de les obres de Can Brians, començament de l'hospital penitenciari, i ara un mòdul de dones que ens el situen, precisament, en la presó de Can Brians, en lloc de construir una presó de dones, com estava promès i com també figurava en el seu propi programa electoral.

Una altra qüestió, una gran qüestió, també: les condicions de vida. L'alimentació, també consta en el seu programa electoral, millorar-la. Jo he estat cregut durant tots aquests anys que nosaltres teníem unes dotacions per a alimentació dels reclusos superiors a la resta de l'Estat; després de llegir l'informe del Defensor del Poble, m'assabento que no. Resulta que tenim unes racions alimentícies que, lògicament, han de ser inferiors a les de la resta de l'Estat, entre altres coses perquè a Catalunya el nivell de vida és superior a la mitjana de la resta de l'Estat, i també perquè les dotacions de les partides pressupostàries són menors.

La calefacció. Vostès prometien en el seu programa electoral calefacció central a tots els centres penitenciaris. A quants n'hi ha? Indubtablement, n'hi deu haver, segurament, a Quatre Camins, que ja el visitarem un dia d'aquests.

L'assistència sanitària. He de recordar els diferents informes que fiscals, jutges, Defensor del Poble, el mateix Síndic de Greuges, aquest mateix Parlament han asenyalat repetides vegades. Hi ha una correspondència en el pressupost? No, no hi és.

El tractament de les drogodependències. Senyor Escudé, vostè em va recordar en una esmena que si jo..., va dir: «Segurament, vostè, senyor Oliart, que coneix tant aquesta dallonses, i que ja li ho reconec, deu conèixer vostè el Decret 184/1990, de 20 de juny, de creació del programa d'atenció especialitzada per al tractament de conductes addictives». Naturalment que sí que el conec, senyor Escudé, i naturalment que he fet ja preguntes demanant informació sobre aquest programa. Aquest programa es basa, de moment, en un programa pilot que s'està fent a Quatre Camins, però que pràcticament està a l'inici. És a dir, no s'està desenvolupant. I que s'ha d'estendre, perquè si no no serviria absolutament de res, i si s'ha d'estendre vol dir que es necessiten instal·lacions en els altres centres que en aquest moment no les tenen. Per tant, dotació pressupostària. Però, és clar, no hi és. Ja la vaig demanar, i es va dir que no. La vaig demanar a Comissió, ho vaig tornar a repetir aquí, i ara m'hi torno a referir: no hi consta, no hi consta. Per tant, vostès no pensen estendre gaire aquest programa de drogodependència. Per tant, un impuls pressupostari en aquest tema, que no existeix, i que s'ha d'assenyalar.

La política de reinserció, un altre gran tema. Quines partides del pressupost podríem dir que formen part de la política de reinserció? Les comissions d'assistència social? Que vostès, a més a més, han tret ja el concepte del pressupost perquè a nosaltres ens sigui més difícil de fer el seu seguiment. Els convenis amb els ajuntaments, els convenis amb les altres institucions —institucions sense finalitat de lucre que estan per la reinserció—, ajuts a interns i familiars..., sumin tot això, per favor, i veuran que no passen de 100 milions de pessetes. Aquesta és una política de reinserció i de reeducació?

Anem ara a les grans prioritats. Les dones. Sabem la situació en què estan. Sabem que, per motius socials, ja molt a bastament assenyalats, s'ha incrementat la població reclusa femeni-

na. Sabem les condicions en què en aquest moment està la presó de Wad-Ras. Sabem el problema de les dones joves, que estan convivint amb les dones preses, recluses i que, per tant, segons la llei, haurien d'estar separades, però vostès què fan, en aquest sentit? Absolutament res.

El problema dels nens... Jo he visitat València, he visitat Madrid, he vist experiències interessants, atrevides, si vostès volen, de pisos, de llocs on les dones que tenen nens estan recluses allà, únicament i exclusivament les dones que tenen nens. Hi ha alguna iniciativa de vostès en aquest sentit? Cap, ni una.

Joves. Quantes places han creat noves, vostès, de joves, des del traspàs de les competències? Ja els ho diré: ni una. I si no s'entén que la reinserció i la reeducació passen precisament pels joves primer que per ningú, és que, senyores i senyors diputats, i senyor Conseller, és que no s'entén res del que és una política de reinserció!

Règim obert, promesa electoral, també. Llistes d'espera. És possible que interns que estiguin en tercer grau, que gaudeixen de la possibilitat de tenir treball, no puguin accedir a la llibertat en aquestes condicions perquè manquen places de règim obert? Aquesta és una injustícia molt important, i és naturalment clar que una política de reinserció que no tingui en compte això, indubtablement és una política de cara a l'aparador, però res més.

Però és que hi ha un altre concepte, sobre el règim obert, que s'hi ha expressat també el portaveu d'Iniciativa per Catalunya. És la concepció que jo en dic de «presó sense reixes», que és cap a on va el sistema penitenciari modern. És a dir, s'està en aquest moment modificant ja aquí, a l'Estat espanyol, el Codi Penal. Hi haurà modificacions, que seran penes alternatives a la de privació de llibertat, i entre aquestes modificacions hi haurà arrestos de cap de setmana.

També llibertats condicionals, també règim obert. I, per tant, aquests règims oberts, aquestes instal·lacions de règim obert han de servir per a això. Però vostès, res de res, i cap consignació pressupostària.

Els dipòsits municipals, també s'hi ha referit el portaveu d'Iniciativa per Catalunya. Hi ha un informe del Síndic de Greuges que fa dos dies que ha entrat en aquesta Cambra, que assenyala...

El Sr. PRESIDENT: Un dia.

El Sr. OLIART: Bastant gruixut... Gràcies, senyor President, per la rectificació: un dia. No he tingut temps de llegir-lo, però sí per sobre. Assenyala una situació que ja és coneguda. Hi ha una incapacitat pressupostària dels ajuntaments per afrontar-ho, i no estic parlant de problemes partidistes, perquè ajuntaments, caps de comarca i que siguin també caps de partit judicial, n'hi ha de tots els colors. És veritat que, si no ho recordo malament, la Disposició Final Cinquena de la Llei de Bases de Règim Local assenyala que aquesta és una competència delegada als ajuntaments, però el senyor Sesmló m'ha ajudat. Fa un moment que ha dit: «Una política nacionalista ha de tenir-ho en compte tot, i res ha de ser aliè, del que passi a Catalunya, a un govern nacionalista». Doncs, aquest és el camí, aquest. Perquè el que sí que és veritat és que no hi ha cap llei que impedeixi que hi hagi convenis entre la Generalitat i els ajuntaments per fer nous dipòsits municipals allà on calgui, i reformar els existents allà on sigui possible. I els ofereixo una idea, un suggeriment gratuït, ja que de vegades diuen que no donem al-

ternatives, l'oposició. Doncs, fem, fem dipòsits municipals a nivell comarcal; fem-los, que siguin assistits per funcionaris de presons; fem-los, i aquesta és una idea que jo els brindo gratuïtament.

Però, és clar, nosaltres hem anat presentant any rere any una partida, 1.000 pessetes, simbòlica, però que signifiqués que vostès es feien càrrec d'aquest problema. Negativa persistent, continuada, fins avui: tampoc.

I ara passem a política juvenil. I per les següents raons també demanem la devolució d'aquesta Direcció General i, naturalment, per les següents raons. Primera, els pressupostos són insuficients. És sabut que s'han traspassat competències a Benestar Social, però globalment hi ha hagut una disminució de recursos.

Segon: un dels programes que assenyalen com a prioritari és la renovació de la imatge social de la Direcció General. I nosaltres diem: si els recursos són insuficients, aquesta no hauria de ser una prioritat.

Tercer: en els pressupostos per programes es preveu una posada en marxa de nous programes, el programa de desinternament, programa per a joves provinents dels jutjats ordinaris en aplicació de l'article 65 del Codi Penal, programa de reparacions de les víctimes..., però no es preveu, en canvi, cap partida pressupostària específica ni cap augment de recursos per a facilitar la consecució d'aquests objectius.

Quart —quarta raó—: el mateix pressupost per programes reconeix la necessitat de dotar de recursos suficients els centres de menors, i això tampoc no té reflex pressupostari. Tampoc no es preveuen programes d'inserció social i professional, ni es compleix la Llei del Menor, que intenta facilitar l'educació a la població de la qual és natural el menor —tampoc això.

I, finalment, assenyalar la manca d'ajut als ajuntaments i a les entitats socials que treballen en aquest camp.

I ara anem pel Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. La veritat és, senyores i senyors diputats, que sobre aquest pressupost no és possible dir res que no s'hagi dit ja en l'anterior exercici —és idèntic, el mateix pressupost—, si no és assenyalar que les inversions han disminuït de 32 a 30 milions de pessetes. Sembla, senyores i senyors diputats, que els discursos sobre la reinserció són per a vostès música celestial. Els ho diré d'una manera més entenedora: un ex-reclús que pugui exercir un treball és un delinqüent menys al carrer; dit d'una altra manera: el fracàs de la seva política de reinserció incrementa de manera notable la inseguretat ciutadana. Espero que en pròximes campanyes o conteses electorals no tindran el fariseisme d'organitzar campanyes contra la inseguretat ciutadana, distribuint les responsabilitats exclusivament als altres. Si la pedra angular de la reinserció és aprendre a treballar, amb una ocupació que serveixi en la vida en llibertat, veient l'actual pressupost del CIRE i coneixent la situació actual del treball penitenciari, el mínim que es pot dir, senyores i senyors diputats, és que la Conselleria se'n riu de la reinserció, de la resocialització, de la reeducació i de tots els conceptes de la penologia moderna. La població reclusa que treballa no arriba al 15%. I si dividim la partida de salaris pel nombre de treballadors actuals, resulten a una mitjana de 20 a 30.000 pessetes mensuals, que coincideix plenament amb la realitat que tots nosaltres coneixem: no cotitza ningú a la Seguretat Social; els treballs que es fan, que es realitzen, no són formatius.

I, quant a les inversions —ja n'hem parlat—, les inversions pressupostades —ja n'hem parlat—, amb 30 milions ignoro quines grans infraestructures productives es poden fer. Serà un miracle, un miracle o el nou miracle dels pans i dels peixos, si és possible fer alguna cosa. Avui, senyores i senyors diputats, ni el senyor Esteve —el de l'auca— podria cobrir la seva botiga de vetes i fils.

I, quant a la promoció del treball penitenciar, qui coneix l'existència de treball penitenciar i de les seves possibilitats? El Consell Executiu, tan amic de la publicitat i de la propaganda, no destina en canvi ni una pesseta al coneixement del CIRE. Perill, doncs, que sols unes empreses molt espavilades es beneficiïn de les condicions d'un treball domiciliari que engruixeixi les seves butxaques a costa de l'explotació d'una mà d'obra barata.

En definitiva, el CIRE sembla més producte d'una política d'aparador que un intent seriós de redreçar una situació penosa. Com em deia un funcionari, amb motiu d'una visita, només serveix per pagar el sou del seu gerent.

Finalment, senyores i senyors diputats, senyor President, no s'han complert els objectius proposats en la present legislatura, ni aquests pressupostos, en la seva estructura i la seva capacitat inversora, en possibiliten el compliment; són el reflex, això sí, d'una Conselleria cansada, rutinària i anquilosada, que sembla haver renunciat a lluitar definitivament pels seus propis objectius.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, senyor President, els demano el seu vot favorable al retorn d'aquests departaments.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Torn en contra? Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor President. Senyors diputats, senyores diputades, per començar avui voldria començar amb la intervenció del senyor Oliart, sobretot en el punt que deia ell i que reitera any rere any que és la construcció de noves presons. Miri, a mi em seria molt difícil defensar el que és indefensable: vostè sap, i tots ho sabem, que la construcció de nous centres correspon al Govern central. No pot ser que, pel sol fet d'haver estat transferits —no pot ser, senyor Oliart—, que pel sol fet d'haver estat transferides les competències dels centres penitenciaris la política seguida pel Govern central, i, el que em sembla més greu, que vostès defensen amb les seves intervencions, sigui la de discriminar Catalunya. Vostès saben que s'han fet noves construccions arreu de l'Estat i que aquí es deixen de fer. I em sembla encara molt més greu que vostè reconegui que hi havia una més gran sensibilitat amb la UCD, amb els pressupostos que tenia la UCD per a la construcció de nous centres, que amb els que té actualment el Govern socialista. Em sembla realment..., jo, francament, a mi em són molt difícils d'entendre, aquestes coses.

Miri, el Ministeri de Justícia —vostès ho saben— es va comprometre a finançar les dues primeres presons de les tres que eren necessàries a Catalunya. El finançament que ens ha arribat és de 4.000 milions de pessetes; vostè ho ha dit: amb aquests 4.000 milions de pessetes no arriben per a les dues primeres; va arribar i, en canvi, tenim per escrit que ja estan subvencionades totes les que s'havien compromès. Ara falta fer la tercera, que seria la solució a tots els problemes que tenim. O sia, no pot ser,

tampoc que nosaltres anem fent obres, que anem habilitant tots els centres, que fem noves construccions i que, realment, s'intenti sortir com es pugui d'un problema que tenim i que el Govern central se'n desentengui sistemàticament.

Vostè ha dit..., i ara ja passo a un altre cas, que també ha reconegut que no correspon al Govern de la Generalitat, que és el dels dipòsits municipals. Aquesta competència està assignada als ajuntaments; vostè ho ha dit, tots ho sabem, ho ha dit també el senyor Nualart, però resulta que ens demanen que la Generalitat faci un esforç complementari, és a dir, que hi dediqui una part dels pressupostos, que realment no pot. Miri, la Generalitat ha d'avaluar correctament les inversions que faci, per tal que siguin suportables en el futur; i això és el que fa, i el que no ha de fer, el que fa, també, és un sobreesforç que no li correspon, però que, al mateix temps, nosaltres hem de mostrar-nos fermes a reclamar, a defensar i a reclamar els recursos que ens corresponen, perquè, en definitiva, el que estem defensant aquí és una millor qualitat de vida per als ciutadans de Catalunya. És a dir, cadascú ha d'afrontar els seus compromisos, i aquest és un compromís que no ens correspon.

De tota manera, com que sí que hi ha aquesta sensibilitat per part del Govern de la Generalitat i del Departament de Justícia, en obra nova els vull recordar de nou tot el que estem fent: l'hospital penitenciar —vostè s'hi ha referit, nosaltres també—, l'estem construint, l'estem portant a terme; al mateix temps, la infermeria de la Model, vostè sap que s'està fent un nou mòdul destinat a malalts psiquiàtrics crònics, que tampoc correspondria, i s'està acabant el centre de Can Brians: allà hi posarem un mòdul de compliment de dones, perquè és veritat que hi ha una situació de massificació a Wad-Ras i que aquesta s'ha de solucionar. Com se soluciona? Se soluciona, primer, donant una resposta immediata, que és de reformar una galeria a Lleida-1, que entrarà molt aviat en funcionament —serà d'aquí a poc temps—, i, segon, fent aquest mòdul de dones a Can Brians.

Vostè ha parlat del servei del menjar a les presons. Això, ja també li vam dir en Comissió que, a partir d'ara, hi haurà un servei de *catering*, que no és que faci més econòmic el servei de menjadors, sinó que el que farà..., potser l'encarirà una mica: potser estarem al nivell de tot l'Estat espanyol, però el que sí que farà és que arribi menjar calent a tots els presos i a totes les galeries; sobretot, això, a les presons grans, com és la Model de Barcelona, serà d'una gran utilitat.

El senyor Nualart —i ara passo a un dels apartats que vostès ens deien—, el senyor Nualart demanava més imports per a les biblioteques. També en Comissió nosaltres ens vam comprometre a una cosa: miri, una de les virtuts més importants que ha tingut el Departament de Justícia és que ha arribat a acords amb tots els altres departaments; un d'aquests departaments és el de Cultura, i ja li vam dir que nosaltres no li admetíem l'esmena en Comissió sobre aquest punt perquè des del Departament de Cultura s'enviarien llibres a les presons. Ja s'ha fet la primera tramesa i es continuarà fent. O sigui, que a part de l'import que tenen en el pressupost, serà incrementada amb les trameses que regularment i des del Departament de Cultura, conjuntament amb Justícia, es farà —s'està fent, vaja.

Miri, aquests acords s'han portat amb altres departaments, com són el Departament de Treball i el de Sanitat: el Departament de Treball, en una part molt important, que és la de formació ocupacional, i, amb el Departament de Sanitat —no cal

dir-ho—, que és en un dels apartats que ens demanava em sembla que era el senyor Oliart, que és el de la drogodependència, sobretot, toxicomanies i tot el que és la xarxa hospitalària. Mirin, en la part de Sanitat jo els voldria dir que hi ha un sol fet que justifica i que dóna veracitat al fet que el Departament de Justícia té una gran sensibilitat per aquests temes, i és que el sol fet d'haver creat un servei dirigit per un professional especialista en el camp de la salut ja és prou simptomàtic per veure per on van les coses. Aquest servei, què farà? Farà la coordinació i el seguiment de tota aquesta àrea a les presons. I què vol aconseguir? Nogensmenys, ni més ni menys que potenciar els equips d'atenció primària a tots els centres; vol aprofitar la xarxa assistencial extrapenitenciària, vol posar en marxa el mòdul penitenciari integrat del Consorci Hospitalari de Terrassa i utilitzarà, al mateix temps, els seus recursos i equipaments centrals i generals d'aquest mateix centre. Es farà l'acabament de les obres d'infermeria de la Model, així com la posada en marxa de la nova presó de Brians.

Els programes... —em sembla que no val la pena, parlar dels programes—, vostès els poden llegir a les memòries dels departaments, i, per tant, no els vull cansar amb la intervenció. Ara, crec que sí que val la pena esmentar molt especialment els DAE. Els DAE són els programes d'atenció especialitzada als interns; aquests programes funcionen —vostès ho saben—, i això és el més efectiu, amb grups molt reduïts: només de trenta-cinc presos; això farà que la solució, en aquests casos, sigui molt més personalitzada i més d'acord amb les característiques de cada una de les persones. Hi ha, a més a més, el programa especial de toxicomanies de la Model. Aquest programa és una iniciativa conjunta de la Direcció General i de l'Associació APAT, i compta amb el suport de l'òrgan tècnic de drogodependències del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Té com a finalitat l'estudi, el seguiment i el control d'interns tòxicomans.

Jo crec que la constatació només de les iniciatives preses, almenys a mi em dóna un gran bagatge d'esperança per saber que realment estem en un bon camí per donar solucions a tots els problemes.

Els joves. Miri, el Consell d'Europa, en l'exposició de motius de les Regles Penitenciàries Europees, que van ser aprovades a Estrasburg el 1987, deia: «La forma d'abordar el tractament s'ha modificat profundament: s'ha passat de sistemes destinats específicament a influir sobre les actituds i els comportaments dels detinguts, a models basats en la incentivació del desenvolupament de les actituds socials i de les habilitats personals per tal que millorin les oportunitats d'èxit en la reinserció social.» Això, que és vàlid per a tothom, és molt especialment vàlid per als joves, i em sembla que és aquí on hem de felicitar la Direcció General i els professionals que la integren per la seva eficàcia i per les seves inquietuds a buscar nous programes, a aprofundir en les experiències que es fan a d'altres països i en el fet de no conformar-se amb uns programes, per ben definits que aquests siguin, sinó a revisar-los constantment i a seguir, malgrat els recursos aconseguits, a seguir amb la mateixa illusió i amb la mateixa constància.

Nosaltres tots sabem que la política judicial actual és la de la intervenció mínima i comporta la promoció de nous programes. Els jutges tendeixen a evitar la presó per als joves sense antecedents, i això fa que s'estiguin aprovant d'altres mesures en me-

di obert, com són les de conciliació i reparació a la víctima, com són la promoció de recursos externs per desinternament, el de llibertat provisional amb assistència educativa, l'assistència voluntària post-mesura, etcètera. Tots aquests programes, vostès es preguntaven si hi havia prou pressupost. Miri, em sembla que hi ha una dada molt important, que crec que és altament clarificadora: a 30 de novembre, la mitjana del nombre de menors atesos als centres de la Generalitat era de 168, i els menors atesos amb medi obert al mateix moment eren de 784. El nombre de personal corresponent als 168 interns era de 300 persones, i només eren 48 les persones que atenien els 784 de medi obert. Només això, cal comptar també les 48 persones dels serveis centrals i les 50 dels serveis territorials. Ah!, però, aquestes mesures, els de medi obert, sabem que no requereixen el mateix tipus de despesa, ni el mateix nombre de persones, i així s'ha pogut dedicar la part sobrant, la part restant a d'altres activitats.

Miri, hi ha uns trets que, en allò que els deia jo que s'està seguint les experiències d'altres països, crec que són altament positius. Aquí, quant a menors, es portarà una experiència nova, en concret als Centre dels Tilers, que passarà a ser un centre mixt; això es fa per tal d'aprofitar totalment totes les places disponibles. Ens sembla que això és una experiència que val la pena tenir-la en compte i que serà efectiva; per tant, em semblava que a vostès els seria d'utilitat conèixer-la.

Crec que cal esmentar molt especialment l'esforç que es fa en el camp professional, el camp de la formació professional, i no únicament donant aquells coneixements a tots els interns, sinó també buscant el lloc on després puguin tenir llocs de treball. No n'hi ha prou a donar la formació si no s'actua igualment dins la societat per tal que hi hagi aquella conscienciació que s'ofereixin llocs de treball als joves, als joves i a tots els interns. Aquí es necessita no únicament —ja li ho dic— aquesta formació, sinó que després la puguin posar en pràctica, i és això el que està portant a terme el Departament de Justícia.

D'altra banda, també els vull recordar que en els tres últims anys no s'ha incrementat la població juvenil reclusa, i la Trinitat s'ampliarà fins als 25 anys els reclusos, perquè estava infrautilitzada. Això crec que val la pena que ho tinguin en compte, perquè en passar més joves a medi obert, doncs, lògicament queden més places disponibles.

La part del català. Miri, senyor Nualart, per la qüestió del català hi ha un fet molt important i és que primer el que hem d'aconseguir és que hi hagi un arrelament dels jutges, dels fiscals i de tota l'administració de justícia a Catalunya. Quan aconseguim aquest arrelament, li asseguro que aleshores la part de català serà molt més fàcil i anirà endavant. Ara bé, què s'ha de fer per a això? Miri, hi ha dos aspectes molt clars: primer, donar incentius tant a jutges com a fiscals, i això s'està fent a través —vostès ho saben— d'una pòlissa d'assegurances, per exemple, i d'altres mesures molt concretes, per tal que no hi hagi tanta mobilitat. Ara, què s'està fent més, ja directament per al català? S'incrementa el nombre de beques per a tothom, perquè fins que no tinguem persones que dintre dels estudis de Dret no es dediquin específicament a la justícia, li asseguro que serà bastant més difícil.

S'ha creat una nova branca de Formació Professional d'Oficial Jurídic; es potencia l'accés de catalanoparlants a la judicatura mitjançant el tercer i quart torn; es promouen pràctiques d'estudiants de cinquè curs de dret i d'alumnes de Formació

Professional a les oficines judicials; es vol garantir el dret a expressar-se en català a l'administració de Justícia: això vostè sap que la població en general ho fa poc (*remor de veus*)..., no és clar, ho fa poc perquè realment moltes vegades no saben com els respondran. Aleshores, què s'està fent? S'està fent des d'una campanya publicitària adreçada a les persones, una campanya publicitària de normalització, fins a la formació del personal al Servei d'Assessorament Lingüístic, als cursos de llengua per a tot el personal de l'administració de justícia.

No m'estendré més en la part del català. Suposo que amb això en tindrà prou, de tota manera... No: s'incrementarà, com és lògic, però és suficient per saber que s'està sobre el tema i que hi ha ganes que realment tiri endavant.

Vostè m'ha preguntat una altra cosa, bé..., no s'hi ha posat el senyor Oliart, però sí que vostè m'ha dit allò de l'apagada de llums de l'administració de Justícia. Bé, jo només li voldria dir una cosa referent a aquest tema: ens ho acaben de traspasar —com vostè ha dit—, per tant nosaltres en aquest moment no tenim res a dir. Només li volíem dir que el 1988 van ser aprovades les obres d'adequació de les oficines judicials, aquestes obres s'han fet amb tanta lentitud que ens hem trobat ara, en aquest moment, al cap de dos anys, i ha passat el que ha passat, que el Departament de Justícia, encara que no li correspongués s'hi posa, hi està a sobre, i gràcies a la seva intervenció s'han solucionat, encara que sigui momentàniament, però s'han solucionat els problemes.

Jo no sé si em deixo alguna cosa..., els programes. (*Remor de veus.*) Acabo en un moment, eh!, acabo en un moment. Vostès parlaven només dels programes i vull reconèixer aquí que jo també crec que és molt positiu el llibre que ens han enviat sobre els programes de rehabilitació a les presons. Jo els recomano que el llegeixin, i així m'estalviaria també de fer..., aquest és només una mostra, no és que sigui tots els programes que fan, sinó que només és una mostra del que es fa al Departament de Justícia.

És necessari..., aquí es fa necessari reconèixer una cosa: hi ha uns programes, que són purament els de gestió i els de suport, que no són molt brillants, quant al fet que es vegi immediatament un resultat, però sí que són imprescindibles perquè funcionin les presons. Són uns programes que van encarrilats a millorar i normalitzar els processos classificatoris i a conèixer, de manera sistemàtica, una sèrie de variables de suma importància relacionades amb els presos; uns programes dedicats a donar un marc organitzatiu general i que faran que a partir d'ara es vegi una gran agilitat en molts dels temes.

Acabo de seguida. Hi ha els programes de tractament, que són els que s'orienten a la reinserció social de l'intern i aquells programes de serveis socials dirigits —com vostès saben— tant a les famílies com als mateixos reclusos. Finalment, els programes coneguts per vostès, i que tots reclamem aquí —no en parlaven tant dels altres, però d'aquests sí—, que són els programes educatius, destinats a resoldre dèficits en la formació acadèmica, cultural i esportiva dels interns.

Ja li ho he dit: una de les principals virtuts que ha tingut el Departament de Justícia és arribar a acords amb els altres departaments, i això ha fet que potser amb menys pressupost es puguin fer moltes més coses i esperem que l'any que ve vostès no presentin les mateixes esmenes a la totalitat que presenten aquest any.

I és per tot això que nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Té la paraula ara l'Ilustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. OLIART: Senyor President, si em permet...,

El Sr. PRESIDENT: Per què vol la paraula?

El Sr. OLIART: He estat contradit, o almenys la senyora Rosa Bruguera ha posat en boca meua paraules que jo no he pronunciat, o almenys ha fet una interpretació equivocada d'una cosa que jo havia dit. Jo en cap moment he dit que el Govern d'UCD tingués més sensibilitat pel tema penitenciari que el Govern Socialista, ni de les meves paraules es podia interpretar, es podia fer aquesta interpretació.

L'única cosa que jo he dit és que el Govern de la Generalitat va desapropiar 7.000 milions de pessetes que el Govern de la UCD tenia destinats en aquell moment a Catalunya per falta de vocació política, o de voluntat política, o de capacitat política, no ho sé; no vull fer ara interpretacions. I la sensibilitat política, la sensibilitat en aquesta matèria del Govern Socialista ha quedat ben reflectida en què a partir de l'any 1983, que governa...

El Sr. PRESIDENT: No faci rèpliques... Ja ha aclarit les seves paraules i ara no les glossi.

El Sr. OLIART: ...s'han construït 27 centres penitenciaris...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, no té la paraula. Per favor, el senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President. Amb la màxima brevetat, que suposo que m'agraïran, per fer un torn en contra al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, a les esmenes presentades pel Diputat senyor Oliart i pel Diputat senyor Latorre.

En primer lloc, jo no comparteixo els criteris que han manifestat des de la tribuna, no només pel fet de ser del Grup de la majoria, sinó a més perquè començo a sospitar que hi pot haver un interès especial a fer veure que aquest Centre no funciona, quan realment funciona.

Comprovi, senyor Oliart, a través del mateix pressupost que es debat, si en el poquíssim temps de vida que té aquest organisme no evoluciona de forma prou favorable, perquè aquest és un aspecte a lamentar a què ningú s'ha referit: el poquíssim temps que fa que funciona aquest organisme. Perquè mantenint essencialment els mateixos supòsits econòmics de l'any anterior, el capítol de facturació augmenta considerablement, concretament de 163 milions a 250 milions, i a això no hi fan referència.

El senyor Latorre demana dades. Jo procuraré donar-ne algunes, em penso que significatives i que d'alguna manera contrarelliquen el que vostès manifestaven, i també replicaria el que manifestava el senyor Oliart, d'una forma un pèl lleugera, en el sentit que aquest centre serveix per pagar el sou del gerent. Jo li diré, senyor Oliart, que l'inici de l'actuació d'aquest centre és del mes de març-abril de 1990, l'inici; el salari dels interns de l'any 1989 va pujar 78 i escaig milions de pessetes; el salari dels interns, gener-octubre de 1990, 83 i escaig milions de pessetes; la previsió per al final del 90 és de 104.434.000 milions de pessetes, 104 milions de pessetes; la mitjana d'interns ocupats al 1989 és de 618; la mitjana d'interns ocupats previsiblement a finals del 90 és de 702; l'increment previst de salaris dels interns a 1990 és del 33,42%. Si

això serveix per pagar el sou del gerent, vostè sabrà, senyor Oliart, o vostè ho podrà comprovar.

Ens parlen vostès d'insuficiència de la inversió —concretament el senyor Oliart— en referir-se als 30 milions de pessetes. Jo li diré que sí, que és veritat: hi ha 30 milions de pessetes que es destinaran a les imprescindibles adequacions que cal fer en els tallers existents, la complementació dels tallers actualment iniciats a Quatre Camins i, fonamentalment, la previsible instal·lació de tallers al Centre de Brians. Però vostè, senyor Oliart, com a especialista que és, també hauria de saber que el treball penitenciari és complex i que en qüestió d'inversió no ens podem bellugar amb els paràmetres de l'empresa privada, perquè molta inversió voldria dir automatització, voldria dir a través de les tecnologies menys nombre d'ocupació, i el que pretenem és el màxim nombre d'ocupació amb la màxima rendibilitat i benefici per als mateixos interns. *(Veus de «molt bé, molt bé».)*

Dit això, senyor Oliart, li volem dir que el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció volem que tingui, com té per prioritats de la formació, la remuneració i l'ocupació del màxim d'interns en la via d'afavorir la seva reinserció. Vostè ha dit que la reinserció a nosaltres ens sona a música celestial, i jo li vull dir que per a nosaltres aquest Centre d'Iniciatives per a la Reinserció va —com es diria musicalment— *in crescendo* i s'aniran veient, en els següents exercicis, els seus resultats. *(Molt bé, molt bé.)* Amb el pas ferm, senyor Oliart, que treballa i camina aquest organisme, francament li faríem un flac favor si acceptàvem les seves esmenes.

Li acabaré dient, senyor Oliart, que jo tinc una mica la sensació, quan vostè intervé, que a més del seu interès legítim que té pel tema, vol crear un clímax, o un ambient, o una cortina de fum per distreure responsabilitats. I el que fa aquest Centre ho fa gràcies a la voluntat política del Consell Executiu, molt especialment de l'Honorable Conseller Bassols, sostraint diners d'allà on vostè reclama, que també se n'haurien de posar, que és en construccions, que és on vostès tenen responsabilitats polítiques.

Jo em penso que això és una gran veritat i penso que d'això un dia o altre se n'haurà de parlar més profundament, perquè d'una vegada tothom sàpiga quina és la seva autèntica responsabilitat. *(Remor de veus.)*

Per acabar, senyor President, si haguéssim d'esperar que no hi hagués una discriminació patent, des de Madrid, en qüestió de serveis penitenciaris, hauríem de fer ús d'aquella expressió espanyola que diu: *aviados estamos*, o millor aquella altra que diu: *apaga y vámonos*, però no pateixin que no ho farem.

Gràcies, senyor President. *(Fortes rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Procedim a votar les esmenes a la totalitat al Departament de Justícia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Fins a les quatre de la tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres del migdia i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem ara al Departament d'Indústria i Energia, Secció 13. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 436; per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Defensaria, si m'ho permet, les dues esmenes que tenim, la del...

El Sr. PRESIDENT: I 439.

El Sr. GIMENO: La del Departament i la del...

El Sr. PRESIDENT: Centre d'Informació.

El Sr. GIMENO: ...CIDEM, el CIDEM, el defensaré conjuntament, he dit.

En principi, i donat el profund interès que desperta el debat sobre indústria i energia en aquesta Cambra, volia fer una constatació positiva de la primera anàlisi global de dades.

Encara que el Departament ha crescut un 13,6%, el Gabinet del Conseller ha pujat menys de l'1%, i la Direcció General de Promoció Comercial ha baixat un 19%. Són aspectes que l'any passat vam criticar i que pensem que s'ha estat receptiu, no vull dir que únicament a causa de les nostres esmenes, però que el resultat és que hi ha una major diversificació i descentralització del Departament en altres direccions generals, especialment la Direcció General d'Energia, que té un increment del 71% respecte a l'any passat. També hem de valorar positivament la moderació en l'augment del personal, un 11%, i, del capítol II, la despesa corrent que puja un 6,3%. Tot això són aspectes que vull fer ressaltar, considerem que positius dins de l'anàlisi del Departament. No obstant això, ens queden nombrosos punts de desacord.

D'una banda, la foscor documental tant del mateix pressupost per programes com de les memòries explicatives —aquest matí dèiem que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és un dels que fa més nombroses i potser més clares memòries, l'altra cosa és que siguin vàlides o no—, però el Departament d'Indústria i Energia hi posa poca llum, curiosament, en aquests programes. En lloc de clarificar i explicitar quines són les orientacions i les propostes d'actuació del Departament, solament són reordenacions de les quantitats i algunes vegades confuses i equivocades.

Un altre aspecte, que tampoc no ens agrada, és que les transferències i les aportacions a compte de capital representen quasi un 80% del Departament, 11.600.000 milions de pessetes, dels quals 5.140, que és el 35% del total del pressupost del Departament, va a empreses privades i 4.500 van a quatre organismes públics, el CIDEM, el COPCA, el LGAIN i IDIADA, dels quals el més afavorit enguany és l'IDIADA, que puja un 101% i el COPCA, que puja també un 25% i que sembla que sigui l'empresa afavorida del Departament.

En resum, què vol dir que hi ha un 80% per a aquests conceptes de transferències? Que la major part de la infraestructura

del Departament és una repartidora de diners. Es manté, tot i els augments, un desequilibri entre les direccions generals, de les quals la Direcció General d'Energia, tot i aquest augment del 71%, arriba a 1.017 milions i encara no iguala la Direcció General de Promoció Comercial, o encara més greu és el fet de la Direcció General de Seguretat Industrial, que té menys de 500 milions de pessetes, i un 3,4% del pressupost total, que indica ben clarament quines són les prioritats del Departament. Primer seria la promoció comercial que la racionalització i l'estalvi energètic o que la seguretat de les instal·lacions industrials.

En una anàlisi breu de les diverses direccions generals veiem que a la Direcció General d'Indústria hi ha un augment superior al 200% de l'empresa de promoció i localització industrial, que arriba a disposar de 1.723 milions de pessetes, sense control pressupostari; que hi ha, en conjunt, un 50% d'augment de les transferències a empreses privades, que arriben a 4.300 milions, sense que això signifiqui una planificació de cara a alguns sectors preferents, o quines característiques s'han de complir per rebre subvencions. Tot això no està prou clarificat dins d'aquests programes i d'aquestes memòries explicatives que —com he dit— no especifiquen res.

Desapareix la partida de centres de suport a les indústries; se'ns diu que perquè es va crear la IDIADA, però pensem que a part del sector de l'automòbil hi ha molts altres sectors dins del teixit industrial de Catalunya que s'haurien de tenir en compte i que aquests centres de suport haurien de seguir existint per a altres sectors que no tenen aquests laboratoris o institucions específiques.

En la Direcció General d'Energia ve marcat l'increment, fonamentalment, per dos capítols: l'estalvi de recursos naturals —un programa gens explicat, amb 337 milions de pessetes— o el programa de protecció radiològica, amb 96 milions de pessetes, que representen el 43% del pressupost total. En canvi, des del nostre punt de vista, no es fomenta la implantació d'instal·lacions d'estalvi energètic; hi ha, fins i tot —hi ha, fins i tot—, una disminució, una disminució de les partides destinades a empreses privades, a corporacions i a famílies i a institucions sense finalitat de lucre; es redueix la implantació de parcs eòlics, sembla que ens quedem amb el parc del Baix Empordà, però que no es planteja fer ampliacions d'aquests parcs eòlics. I vull constatar la contradicció que no tenim ni dades serioses de l'*Atles Eòlic de Catalunya*, a comarques com el Montsià —comarca ventosa coneguda per tots els que vivim en aquella zona—, pel simple fet que la Generalitat signa amb ENHER aquesta realització de l'Atles Eòlic i ENHER no té instal·lacions elèctriques al Montsià. I això vol dir que, de moment, no tenim dades per saber si podem tenir parcs eòlics al Montsià o no.

Tampoc, en formació i aplicació dels funcionaris en l'estalvi energètic, creiem que hi ha les suficients partides, i la prova em remetria a l'exemple. En molts llocs han d'estar en cos de camisa: no fa molt estava jo en una institució de la Generalitat on ens vam haver de treure els abrics, les jaquetes i no ens vam treure més perquè vam creure que podríem caure en una situació indecorosa, però que, realment, sobrava, sobrava tota la roba.

La investigació i la formació en fons d'energia neta i en l'estalvi energètic és solament simbòlica, i he de dir —he de dir— que vam suggerir diverses esmenes parcials amb la idea que es possibilités que els estudiants universitaris, que estan a l'Escola

Tècnica Superior d'Enginyers i Industrials, poguessin tenir una branca específica dels seus coneixements que anés en aquest sentit i que se'ns va rebutjar. Proposàvem des de beques per a investigació en fons d'energia renovables i beques per a l'estalvi energètic així com un conveni amb la Universitat Politècnica de Catalunya per a això, i ens van dir que ja ho farem, ho estem elaborant, properament es farà un institut català de l'energia, però que no volíem dir això sinó que volíem dir donar l'oportunitat als estudiants, no als titulats superiors posteriors, a formar-se en aquest aspecte.

La Direcció General de Seguretat i Qualitat Industrial té 499 milions; té un increment del 5,5% i disminueix, per tant, el pes relatiu dins del Departament. Creiem que hi ha una poca prioritització d'aquesta Direcció General, que manté un equilibri a la baixa en la majoria de les partides, i destaca, únicament, l'augment de 40 milions en transferències de capital a empreses privades per fomentar inversions destinades a la millora de la seguretat i la prevenció de la contaminació. Pensem que si l'única que puja és aquesta, ho tindrà difícil el Departament de Política Territorial i Obres Públiques quan vulgui assumir les competències, per part de l'agència de medi ambient, en qüestions de prevenció de la contaminació, si aquesta és l'única partida. No ha transcendit a la premsa que per part d'Indústria hi hagi tanta reticència, és a dir, competències, però si a la Direcció General de Medi Natural no hi han volgut pujar un duro és perquè s'ho veien venir, aquesta..., curiosament, en contaminació és l'únic lloc que ha incrementat. Tant de bo que el nostre pensament estigui equivocat.

En definitiva, en aquesta Direcció General no hi ha idees noves, no hi ha planificació coneguda quant a prioritats per millorar la seguretat, ni territorial ni per sectors d'activitat, i sembla que es deixa a la lliure voluntat de les empreses que vulguin fer algun tipus de millora de les seves instal·lacions.

Finalment, la Direcció General de Promoció Comercial hem dit abans que baixa un 19%, sembla que s'ha acceptat la idea que estava bé preocupar-nos per vendre, però que també calia posar atenció a què és el que produïm i com ho produïm, i, de totes maneres, vull remarcar el fet que tinguem un increment d'un 50% per a beques de formació de titulats superiors en matèria de promoció comercial —cosa que a Energia no es va assumir— o que hi ha un 38% d'increment per a subvenció a la promoció d'empreses a l'exterior.

En resum: gran augment de transferències, que arriben a representar el 72% del pressupost amb notables dificultats per connectar quins són els criteris de repartiment d'aquests diners; una documentació reiteradament confusa i equivocadora; una nul·la atenció a la seguretat de les instal·lacions, o, almenys, a la prioritització i la planificació; molt poca voluntat de prioritzar l'estalvi i l'ús de fonts alternatives d'energia; sense criteris de reequilibrament territorial en les noves implantacions d'indústria, òbviament, perquè no tenim encara tampoc el pla territorial aquest que tots els anys se'ns promet però no se'ns dona, i poc paper de les corporacions locals en aquesta tasca.

Per això, tot i les consideracions inicials positives, pensem que caldria reformular aquest pressupost.

Quant al CIDEM seré bastant més breu. En l'article 2, de la Llei de Creació del CIDEM, de la Llei 5/85, deia que l'objecte del CIDEM era impulsar el desenvolupament industrial amb criteris de reequilibrament territorial; fomentar i incentivar l'ac-

tivitat industrial; donar a les empreses la informació i els mitjans necessaris per elaborar..., per elevar el nivell tecnològic i la competitivitat i millorar la productivitat, i, finalment, col·laborar en la formació del personal.

Molt poc del que hi ha es destina al que s'hauria de destinar. Enguany té el CIDEM gairebé 1.500 milions de pessetes, dels quals n'hi ha un 42% del pressupost d'explotació, que quasi arriba a mil, un 42% és per a la part burocràtica, 21% per a personal i 21% per a la despesa corrent. Hi ha 20 milions per a aquesta informació que dèiem, que era un dels objectius del Centre; n'hi ha 75 per a les societats participades, n'hi ha 60 per a la dinamització territorial —aquests criteris reequilibradors de la implantació de les indústries—, n'hi ha 160 per a promoció tecnològica i 254 —la quarta part d'aquest pressupost d'explotació— per a relacions industrials amb l'exterior, un objectiu que, en principi, el CIDEM no contempla.

I del pressupost d'inversió, dels 500 milions de pessetes, resulta que 500 són teòrics, perquè 200 són per a amortització de préstecs —la qual cosa vol dir que no són inversions—, 250 són inversions financeres temporals —sense més explicació dels criteris de repartiment d'aquests 250 milions i sense control parlamentari òbviament—, i 50 són per a laboratoris en centres de recerca. Creiem que hi ha una inadequació de les funcions del CIDEM per a les quals va ser creat i per a les quals funciona, que no hi ha prou transparència en la gestió d'aquest organisme i que caldria també reformular tot el seu pressupost.

Per tant, demanem la retirada dels dos..., del Departament d'Indústria i Energia i del CIDEM.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Socialista manté quatre esmenes al pressupost d'aquest Departament; per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, Molt Honorable President. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré conjuntament, si m'ho permet el senyor President, tant l'esmena 438, que fa referència a la totalitat del Departament d'Indústria, com també la 440, a la totalitat del CIDEM, Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, la 442, a la totalitat del LGAIN, el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, i la 443, a la totalitat de l'IDIADA, l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Afegir algunes qüestions a les que acaba de dir el Diputat Il·lustre senyor Gimeno, d'Iniciativa per Catalunya, amb el qual comparteixo bàsicament tota la crítica que ha fet a aquests pressupostos, i agrair la presència del Conseller d'Indústria en aquest debat, que ha estat present moltes hores..., ens ha acompanyat moltes hores, i, per tant, li agraeixo més encara l'atenció que ha tingut estant aquí, també a l'hora de discutir els seus pressupostos —era d'esperar que s'hi quedés. Moltes gràcies.

Bé, a l'hora de defensar aquestes esmenes a la totalitat, és impossible, penso, d'evitar referir-se al debat que fa pocs dies vàrem tenir en aquesta Cambra —la setmana passada, per ser més precisos— sobre la situació de Catalunya de cara al primer de gener del 93, la data de l'aplicació de l'Acta Única, de l'Acta Única de la Comunitat Econòmica Europea, en tota la seva extensió, pel que fa a la política econòmica, pel que fa al seu

impacte a l'economia de Catalunya. I penso que és impossible d'evitar de referir-s'hi perquè, bàsicament, fonamentalment, vàrem coincidir amb l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Alavedra, en la diagnosi que feia de la situació de la indústria catalana davant d'aquesta plena integració.

Coincidim, senyores i senyors diputats, en el que el senyor Alavedra va anomenar «els colls d'ampolla» del nostre sistema productiu, colls d'ampolla que dificulten la competitivitat de la nostra indústria en el mercat únic de la Comunitat; de fet, el nostre Grup ja fa anys que venia denunciant que la política industrial que seguia el Govern de Convergència no era l'adequada, i nosaltres pensem que, si no en la totalitat, en bona part és bastant culpable el mateix Govern de Convergència i Unió d'aquests colls d'ampolla que estava denunciant el senyor Macià Alavedra.

Així, penso que al llarg d'aquest debat vàrem coincidir —així ho vàrem manifestar— que hi havia uns principals punts febles del nostre teixit productiu que calia resoldre satisfactòriament, i que, si m'ho permeten, precisaria en sis aspectes ben concrets. Vàrem coincidir que hi havia punts febles en infraestructures, tant de comunicació, podríem dir, com de serveis a la indústria i al comerç; coincidíem també que hi havia punts febles en formació, tant dels nostres empresaris com dels nostres treballadors —aquí també hi havia llacunes, punts febles—; hi ha punts febles en informació a les nostres empreses, amb el que això representa, en especial, a la petita i mitjana empresa de Catalunya, que, com vostès saben, és la majoria del nostre teixit productiu; hi ha punts febles en qualitat dels nostres productes i serveis; hi ha també punts febles en els recursos que destinem a la investigació; hi ha també punts febles en les millores que falten, des del punt de vista tecnològic, en molts sectors, encara, de la nostra indústria; hi ha també punts febles en la seguretat de les nostres instal·lacions industrials, tant pel que fa a la seguretat de les persones com també del medi ambient; problemes, punts febles, també, en els nostres canals de distribució i comercialització, en especial els que fan referència al comerç exterior.

Penso que són punts febles que s'expressen dramàticament en tots aquells sectors ja madurs de la nostra economia, i sobretot també en aquelles zones del territori on aquests sectors són coixí important, encara, de la seva estructura econòmica. Vostès saben —n'hem parlat moltes vegades— que el Berguedà, el Ripollès..., en fi, llocs on realment aquesta situació és més greu, és més difícil de poder suportar si no fem alguna cosa o altra. Aquests punts febles, penso jo, expressen també, durant aquests deu anys, la manca d'un programa de desenvolupament industrial per a Catalunya; un programa que no ha existit, que, per a nosaltres, hauria hagut de ser complementari de l'acció que feia el Govern central, incidint-hi, lògicament, en aquestes decisions, també, i que hauríem volgut que hagués estat consensuat amb les forces socials catalanes —tant empresaris com treballadors—, i que hauríem volgut, nosaltres també, coordinat amb els esforços de l'Administració local en el camp del foment econòmic. Pensàvem que era la manera de poder que els nostres recursos econòmics —per altra banda, prou escassos— fossin rendibilitzats dintre d'aquest marc. Això pensàvem que calia, i no s'ha fet.

Coincidim, doncs, senyores i senyors diputats, en aquests moments, en el diagnòstic d'aquests punts febles que dificulten

aquesta manca de competitivitat d'alguns segments de la nostra indústria, però no hem coincidit, al llarg d'aquests deu anys —ja són deu anys—, a l'hora de decidir quina política industrial havia de fer-se per portar endavant aquest país en aquests aspectes.

Malauradament, durant aquests deu anys, al nostre entendre, hem hagut de contemplar com aquest Parlament ha hagut d'anar aprovant pressupostos industrials, en aquest camp, mancats totalment, al nostre entendre, d'orientació i prioritat; perquè no es tracta exclusivament del total de recursos que hem emprat a la indústria: nosaltres valorem molt positivament haver passat de 3.000 milions, l'any 87, als 14.600 d'aquest any —ho valorem positivament—, però no es tracta solament d'això; es tracta també, i fonamentalment, que la manca d'un programa d'actuació seriós i responsable ha estat un motiu pel qual no s'ha pogut afrontar la resolució d'aquests punts febles, a què he anat fent referència, al llarg d'aquests deu anys.

I malauradament, el pressupost d'enguany, de l'any 91, senyores i senyors diputats, no podia ser una excepció, i no ho ha estat, no ho ha estat. Continuem sense veure una orientació industrial seriosa que ens permeti superar aquests colls d'ampolla a què feia referència. Aleshores, permetin-me, senyores diputades i senyors diputats, que argumenti breument aquestes asseveracions que he fet, que justifiquen, en definitiva, les esmenes a la totalitat que estem substanciant.

Pel que fa a política d'infraestructures per a la nostra indústria, atès que potser aquí no escau fer referència a les que depenen més aviat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques —és a dir, polígons industrials, comunicacions...—, comentaré breument dues d'aquestes infraestructures, que, sota la direcció del Departament, constitueixen ara per ara, podríem dir, el vaixell insígnia de la política industrial del Consell Executiu: el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, el LGAIN, i també l'IDIADA, l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil.

Breument els comentaré el pressupost, tal com nosaltres el veiem, pel que fa al Laboratori, al LGAIN. Per les dades de què dispo, el nivell d'utilització d'aquest laboratori és encara molt baix —aquestes són les dades de què dispo jo—, i, a més a més, els preus dels assaigs són uns preus, jo diria, sincerament, alts —potser una cosa explica també l'altra. En canvi, els recursos que hi estem emprant són cada cop més importants: concretament, aquest any 91 l'aportació del Departament d'Indústria i Energia és 501 milions; autoritzem un endeutament de 1.290 milions, i els serveis propis que farà el Laboratori, els recursos que, per aquest concepte, recuperarem, són 340 milions; en total, 2.131 milions. Pensin que aquests 340 milions dels serveis que fa el Laboratori, que és el que recuperarem, tan sols la nòmina del personal d'aquest laboratori en puja ja 460; és a dir que, escassament, ni tan sols recuperem la nòmina del personal que hi ha en aquest laboratori. Si enumeréssim i suméssim el total dels recursos que s'han emprat en aquest laboratori des de la seva constitució l'any 85, el Departament d'Indústria hi ha aportat directament 6.220 milions de pessetes; hem autoritzat un endeutament de 3.130 milions de pessetes, i els serveis propis han estat 965 milions de pessetes, considerant ja el pressupostat aquest any; és a dir, que escassament un 9% de tot aquest total seria el que hauríem recuperat o el que recuperariem dels serveis propis d'aquest laboratori.

Nosaltres pensem que aquest Parlament està legitimat per poder entendre i per poder conèixer quines són les previsions que fa el Departament, per tal de pensar en un autofinançament futur d'aquest laboratori, si s'escau. Fins quan aquestes aportacions milionàries, de milers de milions, que hem anat aportant a aquest laboratori? Estem donant el servei que precisa la nostra indústria amb aquest laboratori, o realment estem fixant-nos més en uns aspectes emblemàtics —que és també, de vegades, interessant que es facin—, però que no donen resposta a les necessitats prioritàries i reals de la nostra indústria a Catalunya? Penso que són unes preguntes no respostes, i un total de recursos que estem emprant, que, d'alguna manera, justifiquen, si més no, la petició del nostre Grup que es retorni aquest pressupost al Govern de Convergència i Unió.

Breument, l'Institut d'Investigacions Aplicades de l'Automòbil. Haig de dir, per fer honor a la veritat, que el proppassat octubre, quan el President Pujol va fer el seu discurs que el fa cada any, des del punt de vista d'aquest Institut, vaig estar..., em va semblar un discurs positiu, valorat positivament, perquè va fer una referència precisa que l'havíem de posar, sobretot, en funció de la nostra indústria auxiliar. Pensem que era un canvi d'orientació, perquè enteníem que hi havia indicis per pensar que no era així; que és positiu, perquè és a aquesta indústria a la qual penso que hem de dirigir l'esforç d'aquest Institut, que, per altra banda, és prou important a Catalunya.

Però el pressupost que es presenta, senyores i senyors diputats, és molt preocupant, és molt preocupant, i vostès ho entendran ben bé a l'hora que jo llegeixi algunes xifres: d'alguna forma, en la lectura d'aquest pressupost d'aquest Institut no trobem cap orientació que ens doni testimoni del que havia dit el President Pujol; és a dir: com posem en marxa aquest laboratori en funció de l'interès de la petita indústria auxiliar, bàsicament, perquè, a partir dels primers dies, ja, pugui ser d'utilitat per a aquesta indústria? En canvi, hi trobem un increment d'aportacions molt per sobre del previst, molt per sobre del previst, que penso que reclama l'atenció d'aquest Parlament. Si m'ho permeten, breument: en el pressupost per a enguany, les aportacions que es fan en aquest laboratori són 5.446 milions; 1.166 milions, per l'aportació directa del Departament d'Indústria, autoritzem un endeutament de 4.200 milions —aquest endeutament a què he fet referència en el debat de l'articulat, i que reclamava que, abans de poder-lo fer efectiu a la Comissió d'Indústria, ens informessin del pla d'inversions que hi havia previst amb aquesta important quantitat— i, serveis propis, 80 milions. És el que per a enguany es té previst. Total: 5.446 milions.

Si hi suméssim tot el que hem acumulat ja l'any 90, portem: aportacions directes del Departament, 1.741 milions; hem autoritzat un endeutament, per altra banda, de 4.864 milions, i hem previst que, per serveis propis, hi hagi 140 milions. Tot plegat, 6.745 milions de pessetes.

Si em permeten contrastar-ho amb la previsió de finançament que hi havia segons la documentació annexa al Projecte de Llei; hi havia, al final, un resum de la inversió que representava, per als nostres pressupostos, aquest Institut. Era el següent: hi havia previstes tres fases; una primera fase que posava en marxa el Laboratori de Motors i Vehicles, el Laboratori de Seguretat i Estructures..., en fi, tres serveis més, tot plegat, 1.176 milions; una segona fase, que posava en marxa uns altres laboratoris, 1.108 milions, i, una tercera fase, el Laboratori

d'Aerodinàmica, 710 milions. Aquest resum de finançament de pressupost previst per posar en marxa l'Institut pujava, exactament, a 2.994 milions, i enguany, enguany —si aprofitem aquests pressupostos—, estem ja a 6.745 milions. Els excuso de dir què representa això: prop d'un any i mig d'aprovació d'aquesta Llei i d'aquesta previsió, ens trobem que ja hi estem emprant uns recursos que es dupliquen, i s'escapen de duplicar —més que duplicar— els recursos que hi estem emprant.

Penso que també cal que aquest Parlament es preguntin, també, com hem fet en el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, quines previsions hi ha d'altre finançament?, cap a on va, també, aquest Institut?, té prevista cap aportació de les companyies d'automòbils —es va dir també que hi hauria alguna aportació—?, estem prioritant tota aquesta construcció en benefici de la indústria auxiliar de l'automòbil català, o estem també prioritant els aspectes emblemàtics d'aquesta institució? Penso que també són preguntes que nosaltres no pensem que siguin respostes, i ens preocupen perquè estem parlant de milers de milions de pessetes.

Un altre aspecte: l'aspecte d'informació, formació i assessorament per cobrir les necessitats de les nostres empreses. Comentaré breument el pressupost del CIDEM: permetin-me fer una síntesi i pensar que aquesta situació és la que, d'alguna forma, havia de cobrir: aquests principals aspectes de què hem estat parlant.

Bé, finançament per a l'any 91. Perdonin que els ho vagi recalcant però penso que tinc l'obligació de fer-ho perquè vostès prenguin consciència dels milers de milions que estem emprant per a aquestes qüestions sense un resultat, des del nostre punt de vista, suficient. Enguany, aquest any 91, hi aportarem..., el Departament, el mateix Departament directament, hi aportarà 1.442 milions de pessetes, que és un 96%; altres institucions, 57 milions, que és un 3% només. Si acumuléssim des de l'any 86 també el que hem aportat ja a aquesta institució, en el CIDEM, veuríem que el pressupost directe del Departament hi ha aportat 5.132 milions, i hem autoritzat un endeutament de 625 milions, i altres institucions hi han aportat 185 milions. Tot plegat, 5.944 milions. És a dir: hem aportat 6.000 milions de pessetes per a la informació i el desenvolupament empresarial, que és palès, al nostre entendre, que no ha tingut el resultat que seria d'esperar, malgrat accions més puntuals. Jo no vull dir que tot s'hagi fet malament: hi ha excepcions, sort n'hi ha que hi hagi alguna excepció, però, en qualsevol cas, confirma la regla.

Entenem, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, que ens trobem davant un organisme molt burocratitzat, que no té prestigi en el món empresarial, que no té una política concreta, que vol ser a tot arreu i no arriba enlloc. Exemples —pensem— per donar i per vendre: el mateix informe que va fer fa poc el Patronat Català Pro Europa sobre les PIME assenyalava com una de les principals mancances de la nostra indústria, els aspectes, precisament, dels quals hauria d'haver tingut cura aquesta institució: la formació, la informació, l'assessorament.

Per tant, doncs, pensem que la manca d'objectius i propostes clares d'actuació per al CIDEM per a l'any 91 són suficients també per defensar aquesta demanda de retornar aquest pressupost d'aquesta institució.

Breument, la política de penetració dels nostres productes als mercats exteriors. Penso, en aquest sentit, que el Conseller d'Indústria, fa poc, quan en ocasió de la ubicació de l'ampliació

de la Fira Internacional de Barcelona va fer aquelles declaracions en les quals —no sé si són certes, ho deia certa comunicació—, en les quals deia que, en definitiva, com que no li agradava la ubicació renunciava a aportar-hi diners, recursos, jo diria que expressen, una mica, la política del Govern de Convergència i Unió en aquest camp. És a dir, estan fent una política totalment obscura, en la qual vostès tenen recursos i, en aquest cas, en aquest pressupost, de forma important, però que difícilment es poden preveure cap on vostès els destinaran. Els tenen de forma tan genèrica que es permeten —i em permeto jo— preguntar si és que aquests recursos s'empren d'acord amb el bon humor o el mal humor que tingui el senyor Subirà, si hi ha alguna resolució que li va o no li sembla bé. Això és preocupant perquè el Pla de Pressupostos permetria fer això. Miri, l'aportació més important que fem al comerç exterior és l'aportació que fem via del COPCA; aquest consorci per a la promoció comercial. En total aquest any 91 hi aportem 1.394 milions de pessetes, sense cap mena d'explicació, simplement. Aquesta frase, el COPCA: 1.394 milions de pessetes. Si acumuléssim tot el que hem aportat des de la data que es va posar en marxa aquesta institució, trobaríem que hi hem aportat 3.796 milions de pessetes. I al Parlament no en sabem res, de la seva aplicació; molt ens temem que a la manca d'orientacions que contínuament té aquest pressupost, hi hagi el perill aquest que acabo d'esmentar, que dependrà l'aplicació que se'n faci del bon humor o el mal humor del senyor Hortalà. (*Remor de veus.*) I això, que podria ser una broma... Perdó, estava fent un record del que havia estat també Conseller d'Indústria. En qualsevol cas, el que és cert és que, fent broma, que es pugui considerar que és una broma, és molt seriós el que està passant amb aquestes importants quantitats de recursos sense cap mena de previsió d'on poden anar.

La política de modernització industrial. Aquesta política la podria precisar —i si em permet així ho he fet— amb els recursos que s'empren tant a APLICSA com a les altres empreses privades. Destinem —fixin-s'hi bé— 1.723 milions a APLICSA; aquesta empresa, per si no ho saben, és una empresa participada pel CIDEM, però que el CIDEM només en té un 27%, de les seves accions —si no tinc mala informació—; a les cambres de comerç, un 50 —el senyor Conseller em podrà corregir—, i al Consorci de la Zona Franca, un 23%. Doncs, bé, a aquesta institució li passem 1.723 milions de pessetes sense cap mena d'explicació. No sols això: a transferències a empreses privades hi destinem, de transferències de capital, 2.250 milions, sense, tampoc, cap mena d'explicació. És a dir: quines prioritats hi ha, a quins sectors anirà, a quines zones del territori, quins criteris dirà l'aplicació d'aquests recursos? Jo no ho sé, però em temo molt que els diputats de la majoria tampoc tenen ni idea d'on pot anar a parar això. En tot cas, jo espero que m'ho expliquin ara, quan facin la contrarèplica. Estic convençut que no m'ho explicaran perquè vostès tampoc ho saben.

I l'experiència que hem viscut amb les dificultats del suport a la indústria tèxtil, que fa més de tres anys que n'estem parlant en aquest Parlament, penso que és prou notori com per observar les dificultats que té aquest Govern per precisar a quins sectors o a quins territoris aniran els recursos que aquest Parlament aprova.

Bé, la política de millora a la investigació i transferència tecnològica pensem, breument, que és insuficient; que manca, fins i tot, una precisió de què entén el Govern de Convergència per

centres de tecnologia, i que hi ha una important falta de suport de entitats sense ànim de lucre que realitzin una tasca meritòria en aquest camp.

L'increment de la qualitat dels nostres productes —un dels objectius que la setmana passada l'Honorable senyor Macià Alavedra va expressar com de forma, en fi, assenyalada, que calia fer un esforç de prioritat. Saben vostès quins són els recursos que el pressupost destina per a les empreses privades amb aquest objectiu, de millora de qualitat? Jo els ho diré: premis qualitat industrial, 12 milions de pessetes; promoció disseny industrial, 1.000 pessetes; promoció qualitat industrial, 1.000 pessetes. Penso que no calen comentaris.

Bé, senyores diputades, senyors diputats, l'Honorable Conseller ens deia, doncs, la setmana passada —si no ho recordo malament—, que calia aprofitar el temps al màxim per aplicar recursos via subvenció a l'empresa privada, tota vegada que les autoritats comunitàries difícilment ho permetran si no és en casos molt precisos, a partir de pocs dies; ja ho estan dificultant ara, més serà a partir del gener del 93.

Aquest pressupost, doncs, és una de les darreres oportunitats que tenim, senyores i senyors diputats, perquè els ajuts que calen arribin on han d'arribar i no arribin aquí a estar més a prop del Consell Executiu. Manquen, doncs, unes prioritats i manca un rigor que trobem a faltar en el Govern de Convergència i Unió. Aquests pressupostos, al nostre entendre, no responen a l'interès general de la indústria a Catalunya; són els pressupostos per mantenir un complex burocràtic creixent i molt centralitzat, 562 funcionaris que ja tenim en aquest Departament, que no sabem —o, millor dit, no saben— o no volen aprofitar correctament; són uns pressupostos que destinen més diners a la pròpia autopropaganda que a la pròpia inversió directa de la Conselleria —pensin que per al protocol, propaganda, promoció, conferències i estudis hi ha 330 milions quan tota la suma d'inversió directa de la Conselleria són 275 milions. Són uns pressupostos que expliquen igual —i això és greu— una partida de 180.000 pessetes, per exemple, per a material informàtic no inventariable que els 950 milions de foment per a inversions industrials —i això és gros..., anava a dir una altra cosa, això és molt fort. Així constatem que el total de 7.468 milions de transferències corrents i de capital, més de la meitat del pressupost, tenen una presentació totalment confusa i que tot plegat esdevé una bateria de conceptes purament nominal —i això és així. Són uns pressupostos que destinen més de 4.500 milions de pessetes a empreses participades —com he anat esmentant— sense un programa d'inversions i uns pressupostos d'explotació mínimament rigorosos i explicats, i que vostès no volen explicar perquè voten en contra que es passi a la Comissió d'Indústria l'explicació d'aquests pressupostos d'inversió.

Per tant i recapitulant, senyores i senyors diputats, en el debat de la setmana passada, el debat d'Europa, vàrem coincidir en les dificultats, en els punts febles de l'estructura productiva del nostre país, els «colls d'ampolla», que deia el senyor Macià Alavedra. Nosaltres esperàvem endebades que el pressupost de l'any 91 significués un canvi d'orientació, que corregís aquesta política que, en bona part, la de vostès, és la que és responsable d'aquests punts febles.

Entenem i constatem, malauradament, que no és així, el Consell Executiu continua presentant uns pressupostos —això sí, com he dit abans— més ben dotats però que continuen essent un

calaix de sastre per arribar a tot arreu —es pretén— però que no arribarà enlloc, per desgràcia; preparats potser, i ben segur, per una política a la qual vostès ens tenen acostumats i que nosaltres diem la seva tradicional política clientelar. Jo sé que això els sap greu que ho digui, els sap greu, a mi també me'n sabria si fos un diputat de la majoria, però és que quan no hi ha prioritats precises, quan no hi ha uns objectius clars, quan hi ha unes condicions que permeten veure cap a quin sector o cap a quina zona del territori uns recursos es poden emprar, quan hi ha una arbitrarietat com la que vostès ens estan acostumant, nosaltres tenim tot el dret d'analitzar els préstecs que vostès donen o els avals que vostès donen o les ajudes que vostès donen d'entendre, perquè no tenim altre motiu que ens ho corrobore, al contrari, que vostès fan la seva prioritat, i és una prioritat que potser els beneficia des del punt de vista de col·lectiu polític però que, en definitiva, no és bo per al conjunt de la indústria del país.

En qualsevol cas, doncs, és un pressupost que, des del nostre punt de vista, està mancat, un cop més, d'aquestes prioritats, més preocupat per la gestió emblemàtica que per les necessitats reals de la nostra indústria en general. Aquests dies, el Diputat senyor Rañé em va passar un informe molt interessant —jo el coneixia ja per la premsa, no el tenia a les meves mans— sobre l'Europa..., un informe de les comissions de comunitats europees sobre els principals punts febles de les societats industrials de cara al gener del 93. El senyor Conseller el deu conèixer. No costa molt fer prioritats; aquí assenyalava, clarament, quins són els sectors industrials que hi haurà problemes a Espanya, i dels quals tres o quatre escapen perfectament a Catalunya. Per tant, jo penso que, a diferència del sector agrícola que coincidíem tots plegats, potser, que és molt difícil poder pensar quin tipus de producció és la que pot ser bona per al sector agrícola, en canvi, al sector industrial no hem d'inventar res; hem, simplement, de tenir els informes precisos, orientar els recursos cap aquests sectors i cap aquestes zones del territori més afectades.

És per això, tot i que sé que no assoliré convèncer-los, almenys en el vot, que demano el retorn d'aquests pressupostos que he esmentat amb l'esperança que, encara que votin en contra, penso que el fet que en parlem i que vostès reflexionin el que dic..., jo estic segur que, de mica en mica, va afavorint que aquesta flama de progressivitat que està dintre cada diputat, sigui del cantó que sigui, arribi a fer possible un dia aconseguir una majoria diferent, que faci cabal als socialistes i que no sols coincideixi en els punts febles sinó que coincideixi en la política que s'ha de dur endavant per, aquests punts febles, poder-los eliminar.

Per tant, dono per defensades, senyor President, si em permet, les esmenes que he dit abans, de retorn al Consell Executiu del Departament d'Indústria i del CIDEM, el LGAIN i la IDIADA.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra? Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, Honorable President. Si m'ho permet, defensaria les esmenes de retorn del Grup d'Iniciativa per Catalunya, 436 i l'esmena 438, del Grup Socialista, deixant les esmenes que fan referència al Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, al Laboratori General d'Assaig

i Investigacions i a l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil per fer el torn en contra per part de l'Il·lustre Diputat senyor Sánchez Llibre.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Les impugnarà, no les defensarà.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Per fer el torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, Molt Honorable President; senyores, senyors diputats. Els pressupostos que estem en aquest moment, ja en fase final, a punt d'aprovació, i que presenta el Govern de Convergència i Unió és lògic que responen a un programa electoral i aquest programa electoral està basat en una ideologia, en una ideologia que és normal en tot estat democràtic i, per tant, a Catalunya, en aquest moment, que no sigui compartida pels diferents grups de la Cambra i, sobretot, pels il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, els representants del Grup d'Iniciativa per Catalunya i el representant del Grup Socialista. Cert és que nosaltres hem defensat sempre un model d'economia, de lliure mercat, de sempre, i que, si bé, dintre l'economia de mercat, a corre-cuita alguns, per convicció alguns altres, s'hi han afegit i ho celebrem, però, certament, hi ha coses amb les quals no coincidim, i es nota en les primeres paraules afegides a la defensa, com li ha passat al senyor Riera quan diu que —se li escapa— una mica poc intervencionistes. Realment ens passa això; és que nosaltres no som intervencionistes, no en som, i aleshores hi ha diferències.

Aquesta és una diferència primera, una diferència primera que podríem dir que hi voldríem basar el torn en contra a les dues esmenes a la totalitat, les dues esmenes de retorn. Però jo crec que hi ha unes diferències també importants, i que cal ressaltar en el Ple d'avui, i és en l'anàlisi que es fa de l'economia del moment actual i que fa que els diferents grups —uns, els que donen suport al Govern; els altres, des de l'oposició— vulguin que s'adopti una política econòmica o una altra, referent en aquest moment al teixit industrial de casa nostra. I certament és difícil, senyor Riera, que des d'una postura socialista, on es practica una política monetarista ferotge, on és difícil, per als empresaris, parlar d'inversions quan els tipus d'interès són alts, quan, en realitat, quan fan la programació per a l'any 1991, i que s'han de preparar per al 1993 —com vostè molt bé deia—, per buscar la internacionalització de les seves empreses, han de mirar de reduir les seves inversions i de reduir les seves despeses al màxim per tal de sobreviure. I això és una diagnosi en què podem coincidir tots. I, si més no, cal llegir, oficialment, què diuen des del Govern de Madrid per als primers mesos de l'any 1991, que es preveu un enduriment en l'aspecte econòmic per al món empresarial.

Aleshores, caben dues possibilitats des del Govern de la Generalitat: seguir aquesta mateixa política i fer uns pressupostos destinats a aquesta política programada des de Madrid, o bé hi posem el fre en economia, o bé seguim un procés diferent, que és el d'accelerar la confiança —com recordem als pressupostos de l'any 81, 82, 83, en èpoques molt difícils a casa nostra—, accelerar la confiança al mateix empresari per tal que continuï amb la inversió i continuï endavant amb la seva producció per tal d'equiparar les seves empreses en el si de les empreses a nivell europeu. I aquest és el camí que ha emprat la Conselleria d'Indústria en aquest cas, i són els pressupostos que en aquest moment se'ns estan presentant. Seran més clars o menys, se-

gons el grup polític que els analitzi; per a nosaltres —i lamento, senyor Gimeno, que hi hagi hagut llacunes d'illuminació, que parlava vostè, quant a alguns aspectes de la presentació d'aquests pressupostos de la Conselleria d'Indústria—, jo crec que en el debat que vam tenir en el si de la Comissió referent a aquests pressupostos, no hi va haver cap de les seves esmenes que no fossin contestades al més àmpliament que aquest Diputat intentava; per tant, el diàleg es va establir, i, al mateix temps, aquest diàleg estava basat únicament i exclusivament en les memòries explicatives dels mateixos pressupostos que es presenten a la Cambra. Per tant, és lògic que hi hagi interpretacions diferents, que es vulgui més claredat des de l'oposició, que ho comprenem, però això no vol dir que no existeixi al moment de presentar els pressupostos a la Cambra.

Per tal de demostrar, amb números, aquí a la Cambra, quina és aquesta política d'acceleració en la confiança del teixit industrial de casa nostra, hem de dir que aquests pressupostos tenen tres eixos fonamentals; tres eixos fonamentals basats en la competitivitat de les empreses, la internacionalització de les empreses i un aspecte que a un nacionalista no li pot escapar —i tampoc, em sembla, a vostè—, que és el reequilibri industrial a casa nostra, el reequilibri territorial, i un últim aspecte, l'energètic.

Pel que fa referència al primer, dintre dels pressupostos, que jo celebri que els hagin trobat en la seva mesura, són 14.651 milions de pessetes, el pressupost que es destina a la Conselleria d'Indústria i Energia; i, per tant, té un increment del 13,6%, important, però jo crec que l'important és precisament que aquests diners que augmenta —com molt bé ha dit el senyor Gimeno—, es destinen més a la inversió que no pas al capítol I i al capítol II —com vostè insinuava, senyor Riera, al final de la seva intervenció. El capítol I i el II augmenten d'una manera molt i molt moderada.

Pel que fa referència a la competitivitat, hi ha tres aspectes importants que cal destacar en aquest pressupost: un és el d'augment del nivell tecnològic de les empreses, l'afavorir les inversions vers el disseny, dintre de les empreses, i el millorar substancialment la qualitat dels productes industrials a casa nostra. En aquest sentit, cal dir —i en això vull obrir la porta al torn en contra a les seves esmenes, a l'Il·lustre Diputat senyor Sánchez Llibre—, que, pel que fa referència a infraestructures a serveis i a la indústria, aquest pressupost contempla la qualitat de 3.379 milions de pessetes: una quantitat molt i molt important, senyor Riera; pel que fa referència a disseny i qualitat, 523 milions de pessetes; per al foment de la tecnologia, 518 milions de pessetes. Un total de 4.420 milions de pessetes, que representen un 30% del total del pressupost de la Conselleria. Es tracta, fonamentalment, de crear un conjunt de serveis i de centres tecnològics, certament: és això el que farà possible que aquesta millora en la competitivitat de les nostres empreses es pugui donar, com també els programes específics adreçats al disseny i a la qualitat.

Pel que fa referència a la internacionalització, i que hi han insistit d'una manera molt i molt important els dos oradors que m'han precedit, és cert que tenim el repte del mercat únic per al 1993, que al final del 1993, a més a més, es preveu la creació d'un banc central europeu, una sola moneda..., és un gran repte, és un gran repte, i és certa la diagnosi que va dir el Conseller d'Economia i Finances la setmana passada en el debat sobre

Europa, que va dir que calia que les nostres empreses, així com han fet un gran esforç per obrir la relació amb la resta de l'Estat, han de fer un gran esforç, perquè és escassa en aquest moment la nostra participació en els mercats internacionals, no solament europeus, sinó els mercats internacionals, els mercats de tot el món: és un moment en què els mercats superen els límits dels Estats, certament, i que el nivell de competència augmenta d'una manera progressiva. Bé, doncs, per a aquesta promoció comercial que vostè tant criticava, senyor Riera, es destinen 1.975 milions de pessetes. Quina és la política que ens indueixen de Madrid? I suposo que llavors, quan critica vostè aquesta política per part del Govern de la Generalitat i per part del Grup de Convergència i Unió, es deu referir a la que practica el Govern de Madrid, perquè, és clar, què fa el Govern de Madrid referent a aquesta promoció? Doncs molt bé: l'Institut de Comerç Exterior redueix per a l'any 1991 en 4.000 milions de pessetes aquesta promoció comercial; la redueix. És que hem de fer el mateix des del Govern de la Generalitat? És que, des del Parlament, hem d'impulsar una política contrària als interessos de la nostra indústria? Crec que no, i crec que és l'adient, i que hi hagi més o menys transparència no té res a veure, al moment de la crítica —per a nosaltres és total—, però al moment de la crítica, el que compta és quina és la línia directriu que marca el Govern de la Generalitat pel que fa referència a comerç exterior. És aquesta: superior, molt superior a la que teníem l'any passat.

Pel que fa referència a reequilibri territorial, crec que ha estat motiu de debats continuats en el si d'aquesta Cambra el que fa referència a no tenir un programa d'actuació..., a no dirigir la ubicació de les empreses. Està clar que no es pot dirigir la ubicació de les empreses arreu de Catalunya: estem en una economia de lliure mercat; el que sí que podem fer i intentem de fer és promocionar unes determinades àrees a través d'uns determinats foment d'inversions per tal que aquestes indústries s'ubiquin allí on creiem que s'han d'ubicar, i que és a les zones..., en aquelles comarques que tenen una regressió demogràfica. I en aquest sentit a les àrees de regressió es destinen, com a foment de la inversió industrial, 1.425 milions de pessetes, que, juntament amb el foment d'inversions industrials, que són 950 milions de pessetes, i juntament amb una partida —que ja els l'explicaré després— per al reequilibri territorial energètic, fan que destinem al reequilibri territorial 2.592 milions i mig, que significa el 18% del total del pressupost de la Conselleria d'Indústria i Energia.

Jo crec, senyores i senyors diputats, que aquestes són xifres globals però molt indicatives de quines és la directriu que marca el Consell Executiu pel que fa a la política industrial a casa nostra, i que amb aquestes directrius no es pot venir aquí, a aquesta tribuna, a dir que no tenim un objectiu clar del que volem per a casa nostra en el món industrial. Ni de bon tros. Ho tenim claríssim, el que passa és que no ho compartim, està clar que no ho compartim; per això, en la diagnosi nostra basada a aportar les solucions al més a prop possible d'on es produeixen els problemes, a l'hora de fer-nos confiança el ciutadà també ens la fa més a nosaltres que no pas a vostès. I és lògic.

Aleshores, per acabar, voldria referir-me al que fa referència a l'energia. S'ha referit que es fa molt poc esforç, per part del Govern de la Generalitat, pel que fa referència a l'estalvi d'energia i al foment d'energies renovables. Jo els he de dir,

igual que l'any passat, en Comissió —ara ho direm aquí, en el Ple—, que en els últims anys es van invertir únicament i exclusivament 400 milions de pessetes pel que fa a l'estalvi energètic i al foment d'energies renovables. Que aquests 400 milions de pessetes vam buscar l'aportació d'altres institucions foranes a Catalunya, i que van representar 4.000 milions més d'inversió a casa nostra, i que això ha generat la inversió, per part de l'empresa pública-privada a casa nostra, per tal de buscar aquest estalvi energètic, d'una inversió de 30.000 milions: 30.000 milions de pessetes. En aquest moment, que estem a punt d'aprovar els pressupostos i, concretament, pel que fa referència al Departament d'Indústria i Energia, hi dediquem 510 milions de pessetes: molt més que els últims quatre anys. Creiem que aquesta és la manera d'actuar, aquesta és la manera d'incidir en el món de l'estalvi energètic, i crec que ho fem molt bé, i a més això ho hem dit no solament aquí en el Ple, sinó successivament en els diferents moments que cal, a la Comissió d'Indústria d'aquest Parlament.

Un últim aspecte que cal ressaltar és el que fa referència al foment i control de la seguretat industrial, en el qual es fa un esforç molt important, de 330 milions, i un que jo crec que és necessari, perquè ho ha especificat, crec, el senyor Gimeno quan feia referència a la incidència que té la indústria en el medi ambient; jo crec que aquesta és una preocupació primordial del Departament d'Indústria i Energia, i en aquest sentit cal mirar el que preveu en els pressupostos, però cal també veure el conveni que s'ha signat —i en això cal felicitar-nos tots plegats— entre la Conselleria d'Indústria i el Ministeri d'Indústria de Madrid, per tal de subvencionar en un 25% totes aquelles mesures que eviten la contaminació mediambiental per part de les indústries que vagin més enllà de les mesures previstes per la Llei. I això, jo crec que és una bona notícia, però que vol dir la gran preocupació que, per part del Consell Executiu i per part del Conseller d'Indústria, es té en aquesta qüestió.

Senyor President, senyores i senyors diputats, per acabar solament dir que el rigor que hem utilitzat per tal d'unir voluntats, el rigor que hem utilitzat per illusionar aquells empresaris en moments difícils, i que tan bons resultats han donat a l'economia catalana, passant de, com estàvem, cinc punts per sobre, quant a atur, de la mitjana estatal, a estar cinc punts per sota avui de la mitjana estatal, vol dir que la política emprada aquests últims deu anys pel Consell Executiu de la Generalitat —no dic exclusivament pel Consell Executiu, però l'emprada— ha estat positiva, i que volem que continuï essent-ho davant del repte de 1993.

És per això, senyores i senyors, que votarem en contra de les esmenes de retorn a la Conselleria d'Indústria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. El senyor Sánchez i Llibre té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aspiro que després de la meua intervenció l'Illustre Diputat senyor Riera retiri les esmenes a la totalitat de l'IDIADA i del LGAIN, i espero que del CIDEM potser també les pugui retirar, tant el senyor Riera com el senyor Gimeno.

M'ha agradat molt que l'Illustre Diputat senyor Riera tragés i portés aquí el tema d'aquests dos organismes autònoms de la Generalitat, pels quals el Govern està esmerçant recursos

importants per a la modernització del país i per al bé de la nostra indústria, i tenint en compte el repte europeu del 1993. En això, penso que tots els grups de la Cambra hi estem d'acord, i la prova és que es va veure en el projecte de resolucions que va aprovar el darrer Congrés de cara l'Europa comunitària de 1993. Ara bé, jo penso que l'Il·lustre Diputat senyor Riera, no intencionadament —no intencionadament—, ha parlat aquí de mils de milions de pessetes d'unes entitats o d'uns organismes autònoms de la Generalitat, i jo penso que s'ha creat un confusióisme entre el que és la despesa corrent i la despesa d'inversió.

Jo intentaré, molt breument, donar-li detall de totes aquestes quantitats *grosso modo*.

Respecte al tema de l'IDIADA, vostè ha dit..., jo, ja, d'entrada, entenc que vostè està d'acord amb el projecte d'inversió i el que pot representar per al nostre país el que la IDIADA, que és una llei que vam aprovar aquí al Parlament, es posi en marxa; en això, jo, com que ja parteixo de la base que estem d'acord, ja no hi entraré. Però vostè, en un moment de la seva intervenció, ha dit que per a l'any 1991 es destinaran al voltant de 5.000 milions de pessetes i escaig d'inversió i de despesa corrent. Jo el que intentaré, quant a les quantitats que es refereixen a la inversió, detallar-li bàsicament on aniran aquests mils de milions de pessetes, perquè jo penso que és important que la Cambra sàpiga, exactament, que totes aquestes quantitats estan directament preferenciades i ubicades en unes partides determinades.

Respecte al pressupost d'inversió de l'IDIADA, jo li diria que, bàsicament, hi ha unes partides realment importants, com són la construcció de les pistes de velocitat, instrument bàsic —instrument bàsic— perquè la indústria de l'automòbil, tant els merament..., els que són fabricants de cotxes com la indústria accessòria de l'automòbil; que, en un moment determinat, vostè no n'ha parlat, de la indústria accessòria de l'automòbil, i potser és tant o més important la indústria accessòria de l'automòbil com els fabricants d'automòbils en si.

Per tant, una quantitat important de 2.433 milions de pessetes anirà destinada, bàsicament, a la construcció de pistes, amb totes les particularitats que engloba aquest projecte. Hi haurà també unes obres d'organització, que són 1.000 milions i escaig de pessetes —per ser més exactes, 1.043 milions de pessetes—, que també complementaran aquestes xifres. Lògicament, també hi haurà una partida important destinada a la construcció dels laboratoris, i això puja a una partida aproximada de 817 milions de pessetes, i, concretament, també hi haurà una partida de 320 milions de pessetes que va destinada a la construcció dels laboratoris d'assaig. Bàsicament, això confronta els 4.768 milions de pessetes, aproximadament.

És important ressaltar que aquesta inversió, lògicament, queda, vull dir, no és una..., no són unes quantitats que queden esfumades i queden aquí, al voltant de l'aire; no, queden en edificacions, queden en laboratoris, queden en..., etcètera. Vull dir, és una cosa que està ben palesa.

Respecte al tema del pressupost d'explotació, hi ha una sèrie de despeses que van a complir..., van orientades a complementar el funcionament de l'Institut. També se li ha de dir, senyor Riera —i això jo, el senyor Conseller, l'Honorable Conseller m'ho ha notificat quan vostè intervenia—, que no hi haurà aportació, no hi haurà aportació dels fabricants d'automòbils en aquest Institut perquè és un interès del Govern no estar condicionats per cap tipus d'institució privada en aquest tema. Per

tant, serà un organisme públic, independent, per poder ser més flexibles, per poder ser més àgils a l'hora de prendre decisions importants en aquest sector.

Respecte al tema de l'IDIADA li he donat, en grans mesures, quines són les quantitats, on aniran orientades aquestes inversions. Ara sí, m'agradaria que quedés ben reflectit que una cosa és el pressupost d'inversió —que són els 4.700 milions de pessetes, que van orientats en unes qüestions determinades, i que sempre són de fàcil comprovació— i el que és el de les despeses normals i corrents, que és una altra quantitat necessària per al funcionament de l'organisme.

Respecte al Laboratori General d'Assaig i Investigacions, vostè ha tornat a parlar, jo crec que no intencionadament, de les despeses de funcionament i de les despeses d'inversió, creant —jo penso— una petita confusió, que m'agradaria també aclarir-la. Justament, dintre del Laboratori General d'Assaig i Investigacions, laboratori que vostè va visitar en un viatge que va iniciar la Comissió d'Indústria i Energia; malgrat que no vaig venir, però a mi m'han dit que vostè hi era i que va quedar realment meravellat del que representava per al país i de cara al futur, les funcions que estava fent el Laboratori d'Assaigs. Jo li diria, senyor Riera, que, dels recursos d'inversió, que són 1.290 milions de pessetes, aproximadament, hi ha una sèrie d'obres, que són, bàsicament, diferenciabls: 350 milions de pessetes van destinats a l'obra civil, 846 milions de pessetes van destinats, bàsicament, a uns projectes importantíssims —un d'ells, compra de material per al Laboratori General, 586 milions de pessetes; el Centre d'Aplicació del Làser, importantíssim també per al desenvolupament del Mercat Únic Europeu, 155 milions de pessetes, i el projecte de química fina, que fa un total de 100 milions de pessetes. Per tant, per tant, ja li he dit, en grans xifres, quin era el total de la inversió d'aquests 1.290 milions de pessetes.

També li haig de dir que, lògicament —i vostè també ho ha dit en la seva intervenció—, aquestes xifres van finançades, bàsicament, per endeutament extern, i això també jo penso que és d'agrair, és d'agrair, des d'un punt de vista del Govern, que hi hagi una sèrie d'inversions en infraestructures indispensables per a la modernització de l'economia del nostre país que no s'esmercin en recursos propis, i no s'esmercin i no es retreguin d'altres partides que també són interessants per a altres tipus d'indústries, i es vagi a buscar un endeutament extern.

Per tant, jo penso que, a vegades, vostès, moltes vegades, ens diuen: «Oh, ens hauríem d'endeutar més, no hi ha endeutament per fer inversió...» Nosaltres ja ho fem, i ho fem, bàsicament, per orientar totes aquestes inversions en la millora de la nostra economia, per a la millora de la competitivitat. Realment, això és el que ha fet el Departament d'Indústria i Energia en aquests dos organismes autònoms.

Respecte al tema del CIDEM, jo només diré, bàsicament, dues coses: el Govern pensa que l'objecte per al qual fou creat el CIDEM es compleix al 100% en tots els seus objectius; ja no repetiré, perquè els ho he repetit les dues darreres vegades en la defensa d'aquest pressupost, però sí que hi ha una xifra importantíssima, i m'agradaria que vostès la tinguessin en compte: el 34% de la inversió industrial a Espanya està a Catalunya, i en això, el CIDEM hi té alguna cosa a dir; perquè, si no hagués estat per l'esforç del Departament de donar a conèixer arreu del món quins eren els condicionants, quins eren els temes impor-

tants en els quals es desenvolupava el nostre país, difícilment aquestes inversions haguessin vingut al nostre país.

Per tant, no vull entrar-hi més a fons i penso que amb aquestes grans xifres ja li ho he dit tot.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

Per tant —em deixava una cosa—, votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre.

Procedirem a la votació d'aquestes esmenes a l'estat de despeses del Departament d'Indústria i Energia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 56 en contra i 1 abstenció.

Passem, a continuació, al Departament de Comerç, Consum i Turisme.

El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya manté dues esmenes, la 446 i la 451; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, abans de començar la sessió de la tarda, jo he fet una proposta al Portaveu del Grup de Convergència i Unió; li deia: «Jo acceptaria no defensar l'esmena a la totalitat si hi hagués un compromís de modificar el títol del Departament», i el motiu era perquè entenc que és tan insignificant l'apartat de consum que no es mereix la inclusió de «Consum» dins de la denominació del Departament. Jo proposaria que, en lloc de dir-se «Departament de Comerç, Consum i Turisme», es pogués dir «Departament de Turisme, Comerç», i entre parèntesis, si es vol, «i altres minúcies». És clar que el que dic no ho dic perquè sí; suposo que el Diputat que farà el torn en contra em dirà que la Direcció General de Consum ha tingut un increment del 35,7% respecte al pressupost de l'any passat, i que tenim l'enorme, tenim l'enorme suma de 154,7 milions de pessetes per a la Direcció General. El que no sé si ens dirà és que això representa el 2,36, és a dir, no arriba ni al 2,5%, del pressupost del Departament. Per això deia que més valdria que no ho poséssim com a titular.

He de dir que, d'aquesta Direcció General, a més a més, jo en destaco moltes actuacions, que també he de comentar que vaig defensar, sense èxit, el seu increment substancial a la Comissió, quan fèiem les esmenes parcials, i que, de totes maneres, em volia permetre comentar perquè crec que són bastant significatives. Hi ha, en total, en dos apartats de consum, 58 milions de pessetes a corporacions locals per a actuacions d'informació i assistència tècnica als consumidors i als usuaris i per a creació i millora de les oficines d'informació i atenció al consumidor. Jo feia un càlcul simple: uns seixanta milions de pessetes entre unes mil corporacions locals, ens queda 60.000 pessetes per a cada una; 60.000 pessetes per a cada corporació local, crec que, almenys, ens serviria per formar mitjanament els funcionaris municipals, funcionaris locals, perquè ells aprenguessin alguna cosa, però poca cosa poden fer més amb 60.000 pessetes per a cada ajuntament, per a cada corporació local.

Hi ha 67 milions de pessetes a organitzacions de consumidors per a funcionament i actuació; ajuts, també, per a la realització d'accions específiques d'informació i defensa. Els altres

números que feia jo: si, potencialment, som 6 milions de consumidors, entre 67 milions, de persones, ens toca que ens poden enviar una postal a cadascú, però poca cosa més. Vull dir, el que ens queda serien unes deu o onze pessetes per a cadascú. Si les comprem totes juntes, potser hi arribaríem perquè amb onze pessetes no es compra una postal.

Hi ha 10 milions d'inversions en accions d'informació, orientació i difusió per a tots els consumidors catalans, és a dir, per a tots els ciutadans de Catalunya. Hi ha 2 milions —2 milions— per a un programa que s'autoanomena de «formació especialitzada dels professionals de disciplina del mercat i defensa dels consumidors». Em dóna la impressió que és més llarg el nom que els recursos que s'hi destinen; continuen semblant-me tot partides més aviat simbòliques, però que no li donen la categoria de direcció general amb aquest grup de diners.

Jo vaig proposar destinar 150 milions d'una partida de turisme —van dir que no podia ser que baixéssim les partides de turisme—, dedicar-ne 50 de comerç —i em van dir que era prioritari per al comerç—, destinar-ne 50 més dels que van al Consorci de Promoció Turística —i em va dir que no es podia disminuir la partida o l'aportació al Consorci de Promoció Turística... És a dir, els motius, les argumentacions dels ponents... Si hi ha algun problema que haguem de paraitzar el Ple, vull dir, eh?, no tinc cap inconvenient, eh? El que deia és que hi ha una prioritat cap a altres sectors i que tota l'argumentació era que no es podien reduir ni partides de funcionaris, ni partides de turisme, ni partides de comerç ni partides de funcionament d'altres departaments. En definitiva, que les prioritats del Departament no són les prioritats de consum.

I aquí faria ja un incís en l'Institut Català del Consum, un Institut Català de Consum que, amb un augment espectacular, del 34% respecte a l'any passat, ens arriba a l'exorbitada xifra de 180 milions de pessetes. Compararia un Institut Català de Consum amb un IDIADA, que va néixer l'any passat, va néixer amb 500 milions, passats 500 milions de pessetes, i que enguany ha tingut més del 100% d'increment: és a dir que, enguany, l'IDIADA passa dels 1.000 milions i l'Institut Català del Consum —que afecta tots els ciutadans— en té 180, i en el qual el més curiós és que hi ha un 50% que és per a personal, un 22% que és per a despesa corrent, i que la resta es distribueix: 12 milions per a dos convenis de col·laboracions amb la universitat i unes quantes beques, i 40 milions per a inversions reals, i les inversions reals són: 10 en material imprès —se suposa que d'informació als consumidors— i 15 per a activitats d'orientació i formació de consumidors i usuaris, és a dir, que el que està fent l'Institut Català del Consum és duplicar o complementar —no ho sé— el que fa la mateixa Direcció General de Consum. Per tant, seria més coherent que potenciéssim d'una vegada l'Institut Català del Consum, que el deixéssim com un organisme autònom, al marge del Departament, i que, el nom de «Consum», el traiguéssim d'aquest Departament. Almenys —no sé si els hauré convençut— crec que hi ha motius que justifiquen aquest posicionament.

El que sí que es veu clar és que la Conselleria reforça el Gabinet del Conseller, que puja més que el global del pressupost, prima la Direcció General de Turisme, que puja un 21%, i que arriba a representar ell sol el 40% del total del pressupost, i fa disminuir la Direcció General de Comerç Interior, que no arriba a pujar un 9% i que baixa del 26% del total del Departament.

En turisme –i vull ser breu–, només recalcar que hi ha 140 milions –l'any passat n'hi havia 130– en material de publicitat i suport a accions per a promoure i potenciar la imatge turística de Catalunya, que podríem comparar a aquests 10 milions d'acions orientatives per els consumidors de l'Institut Català de Consum, o de la Direcció General de Consum, que també en té 10. Hi ha un increment del 23,5% a transferències de capital –arriba a 2.138–, del qual un 41% d'increment va al Consorci de Promoció Turística, un 19% a empreses privades –i m'estalvio fer algunes consideracions que crec que té molta prioritat el turisme de neu i les instal·lacions nàutiques, o la modernització d'allotjaments turístics, però que no hi ha promocions de turisme alternatiu, no hi ha una dedicació especial a cases de pagès o al turisme de muntanya –almenys, les partides són molt més reduïdes– i hi ha un increment només del 10% a corporacions locals; pensem que això és a causa que hi ha una poca convicció en el paper de les administracions locals en aquesta promoció del turisme. He de fer constància, això sí, que el 10% és una mica superior perquè hi ha una esmena transaccional acceptada, que hem reduït 20 milions del que anava a turisme de neu i l'hem dedicat a corporacions locals..., 20 milions alguna cosa és, però bé..., del de corporacions locals –consells comarcals són corporacions locals.

Acabaria amb comerç, dient que hi ha alguna cosa que ens sembla més acceptable, de la Direcció General de Comerç, és que s'ha pujat un 67% –passa de 300 fins a 500 milions– a corporacions locals per a la seva actuació en reforma de les instal·lacions o estructures comercials, i que hi ha una disminució del 40% –han baixat de 1.090 a 603– en la partida de transferències a empreses privades: ha baixat quasi 500 milions, dels quals, a part d'aquests 200 inicials hi ha un increment del 323% –passa de menys de 100 a més de 400– la partida de transferències a famílies i entitats sense finalitat de lucre. El que sí que ens desagrada d'aquesta partida és que hi ha 150 a un concepte que es diu: «Reforma de les estructures comercials, formació, estudis i assistència tècnica», que és una cosa tan variada i tan complexa que ens sembla un calaix de sastre on hi cap tot i on, si ve algú no molt calibrat dins de cap tipus de sector, li donarem una subvencioneta perquè tenim una partida de 150 milions.

No és l'element fonamental de la nostra crítica. La nostra crítica, com he dit, era a causa de la desatenció manifesta, any darrere any, del sector del consum, de l'organització de consumidors o de l'atenció a les organitzacions de consumidors, i voldríem que això fos tingut en compte seriosament, bé per potenciar-ho o bé per treure-ho del seu nom.

Per això demanem tant el retorn dels pressupostos del Departament com de l'Institut Català del Consum.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Socialista manté dues esmenes, la 449 i la 450.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, defensaria, si m'ho permet la Presidència, conjuntament les dues esmenes, la de la globalitat del Departament i la de l'Institut Català del Consum, i ho faria en dues parts, perquè hi trobem dues raons bàsiques, diguem, per demanar el retorn d'aquests pressupostos: una raó d'omissió i una altra de configuració i aplicació, diguem-ne.

Pel que fa a la raó d'omissió, creiem que es perd l'oportunitat de crear la direcció general de «buschologia», és a dir...

«Buschologia» amb «c» entre la «s» i la «h», –ve d'Anhauser Busch, no de George Bush, per entendre'ns, no? Nosaltres hem comès un error durant molts mesos, que és l'error –i rectifiquem–, l'error de creure que vostès volien fer un parc d'atraccions o un centre recreatiu turístic. És clar, a partir d'aquesta lògica, no ens adonàvem que estàvem vivint el naixement d'una ciència oculta del futur –diguem-ho així, no?– de la «buschologia», i a partir d'aquesta lògica de cometre aquest error, no enteníem gairebé res: no enteníem el perquè d'una llei que semblava descarada, no enteníem el perquè de la selecció d'uns terrenys concrets que semblaven els menys idonis possibles, no enteníem la causa aparent del bloqueig que semblava que no podia ser la real, no enteníem com la segregació podia ser la causa del bloqueig, no enteníem les manifestacions a favor i en contra, ni els debats a la televisió, ni els moviments especulatiu, ni les noves ubicacions que oferien els consells comarcals, ni el que està passant al costat del futur circuit de velocitat –que els alcaldes d'aquella zona van continuament al Japó i sembla que sense modificar la llei es vol fer allà un parc d'atraccions, cosa que tampoc enteníem–, no enteníem la història del Tibidabo, ni aquesta aparença de negociar contrapartides que sembla que en aquest moment –aparentment, almenys, sempre des d'aquesta lògica, estaria fent el senyor de la Rosa–... No enteníem res.

La ceguesa ens impedia de veure que estàvem davant de l'esclat, de l'esclat emergent d'una ciència oculta, allò..., sorgida de les arrels més profundes de la Catalunya misteriosa, i ens sembla que aquesta oportunitat s'hauria d'aprofitar. És a dir, ens hem quedat gairebé sense competidor: hi havia un competidor possible, que era una ciència que s'havia anomenat la «kremlinologia» –realment, amb la *perestroika* sembla que s'ha de descartar qualsevol possibilitat de consolidació–, i ens sembla que seria bo que la ciència oculta del futur, doncs, tingués les seves arrels consolidades a Catalunya, no? Es podrà objectar, potser, que el marc idoni per a aquesta direcció general no sigui la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme: en una matèria d'aquestes característiques, no hi ha decisions a prendre, no?, sinó que més aviat hi ha no-decisions, i, és clar, el marc de no-decisió fins ara ha estat a altres llocs: ha estat, primer, a Presidència, després, durant un breu espai de temps, a Governació, últimament a Economia –semblava–, però ens sembla que és perfectament coherent que el marc de no-decisió d'una matèria d'aquest tipus sigui el lloc on es prenen les no-decisions, és a dir, la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme.

S'hauria de pensar, potser, també –a més a més de la direcció general–, en la creació d'un Institut d'Estudis «Buschòlegs». A nosaltres ens sembla que a la universitat no, perquè això és una cosa d'iniciats, de mestres: tenim mestres..., no sé, jo citaria els més significatius, potser, el senyor Lluís Prenafeta, el senyor Joan Maria Pujals... Jo haig de reconèixer que, sense aspirar a aquest nivell d'iniciació, tinc una intensa i irreprimible vocació de «buschòleg»; ahir vaig tenir algun dubte, durant el debat, que era el dubte de si l'Institut d'Estudis Mediterranis, que tant va ser criticat perquè no se sabia exactament què feia amb tots els diners de què disposava, tal vegada els dedicava a això; jo penso que no és el marc idoni, perquè probablement estaria bé que es dediqués, doncs, al treball de les ciències ocultes medievals, no?, a recuperar potser aquell diàleg entre el cristianisme i la cultura cristiana, la cultura jueva, la cultura aràbiga

que es va produir en l'època de Raimon Llull, i que es va frustrar, malauradament, per les exigències dogmàtiques d'algunes jerarquies, però ens sembla que no és el marc idoni, que s'hauria de crear, en tot cas, un institut específic.

S'ha de pensar també en les branques de la «buschologia», no?, que podrien ser moltes, jo em penso: la «tibidabologia», la «kiologia», la «niponologia», etcètera.

Jo voldria citar..., sí, és que aquest matí, quan he sortit de casa, volia buscar la cita concreta, per llegir-la literalment; no he tingut temps, en sortir una mica de pressa, però em sembla que serà gairebé literal la cita, no? Chesterton deia que en els països de cultura d'arrel llatina cíclicament apareixen, es deia, lògies i temples d'iniciació que solen acabar, com a mínim, en guerra civil, diguem; jo crec que no ens hem de preocupar: la guerra civil petita que s'ha produït entre Vila-seca i Salou ha estat incruenta, afortunadament; el que passa és que hauríem d'evitar allò que el sectarisme —en el sentit literal, de sectes, no de sectarisme polític—, doncs, ens tragués rigor a la ciència. Nosaltres creiem que aquesta ciència està destinada —i ho dic sincerament— a jugar en el proper mil·lenni, el que començarà d'aquí a uns anys, un paper com a mínim tan important com el que en el mil·lenni que ara acabem han jugat la càbala, l'alquímia o la ufologia.

La segona raó per la qual demanem la devolució és de caràcter, com deia, de configuració dels pressupostos. Hi ha una aparent paradoxa: que demanem el retorn i que, al mateix temps, seguim defensant, com hem defensat sempre, una política d'acords sectorials en totes tres matèries, de comerç, consum i turisme, que creiem que és bo que això sigui així. El maig passat vam retirar, després de defensar-la, vam retirar l'esmena en funció d'uns compromisos, d'un canvi de to que ens semblava favorable, i vam posar èmfasi, precisament, que convenien acords; ho mantenim, això: seguim pensant que convenen acords, i per remarcar aquesta convicció voldria ressaltar els aspectes positius d'aquest pressupost. Jo no diré, com s'ha dit des d'aquesta tribuna: «No ens digui...», no, diguin el que hagin de dir i el que els sembli, però sí que voldria dir que remarcaré alguns aspectes positius, però que no estic dient que els pressupostos ens agraden de dalt a baix: només els aspectes positius. Hi ha algun aspecte que valorem com a positiu, que és l'increment del capítol I —pot semblar contradictori amb el que se sol dir des de l'oposició en aquests casos—: ens sembla que convé que el capítol I creixi si és per reforçar el cos d'inspecció —i ens sembla que és en tres camps en què cal que això sigui així—: per tant, un aspecte positiu. També veiem, en l'aspecte de comerç, com hi ha hagut un increment important de les dotacions per a ajuntaments —cosa que l'any passat reclamàvem—, en el sentit que ens sembla que la política global és més equilibrada en aquest sentit, i també volem dir, doncs, que les partides que es podrien considerar globalment en la matèria de turisme com de reconversió passen d'un 17,4 a un 19,6 —hi ha un increment; ens sembla insuficient, però és un aspecte positiu. I, fins i tot, hi ha aspectes positius extra-pressupostaris. La mateixa sortida del Departament del senyor Àngel Miguelsanz ens sembla un aspecte positiu; ens sembla la liquidació definitiva de l'època Sanuy, que jo crec que va ser una època nefasta i que en pagarem i n'estem pagant les conseqüències, i aquí voldria fer un incís: estic tremolant una mica pel que pugui passar amb el prestigi de Catalunya a l'Expo de Sevilla, una vegada que sé que el senyor Sanuy és el Comissari del pavelló català.

Però, sobretot, el més positiu de tot ens sembla que és un canvi de to real en el discurs del Govern —de la Conselleria i, per tant, del Govern—, allò que un dia vam dir; nosaltres volfem, diguem-ne, rectificació, però no cal, vull dir que si el senyor Conseller ens duu un canvi d'escenari, ja ens sembla bé, i ens sembla que reconèixer els problemes és la manera millor d'afrontar-los, i en aquest sentit estem satisfets i tenim encara esperances; tenim encara esperances que això es podrà produir. El que passa és que tot això no ens sembla suficient.

Les esmenes d'aplicació dels recursos —de vegades no és tan important la configuració dels pressupostos com el com s'apliquen—, les esmenes que nosaltres vam presentar —de com aplicar-les, ens semblaven constructives, ens ho semblen tant pel que fa a la reestructuració comercial com a la reconversió turística— no han estat acceptades, i això ens preocupa. Veiem, per exemple, que és molt difícil —ho ha dit abans el senyor Gimeno— que amb 449 milions en total, entre l'Institut i la Direcció General de Consum, es pugui fer una política de consum suficient per posar-nos al nivell del que s'entén per polítiques de consum a Europa, i en qualsevol cas, en turisme veiem encara com les partides sumades que es podrien destinar a promoció, des del nostre punt de vista pugen massa, pugen del 41,8% del pressupost. Ens sembla que el problema no és de promoció; això ho hem parlat algunes vegades, sembla que el problema no és realment aquest, perquè n'hi ha de més greus, probablement no és de promoció, i ens preocupa una mica, i això és en el que voldríem posar èmfasi, si hi haurà o si hi està havent suficient coherència entre el discurs i la praxi. La primera traducció en praxi del discurs ens sembla que hauria de ser un pressupost d'una altra configuració i ens sembla que estem en un moment en què cal prendre grans decisions i mantenir-les durant molt de temps; que cal molt de diàleg i cal, també, comptar no només amb diàleg polític entre forces polítiques, sinó també amb el mateix sector, amb les parts més lúcides del sector, que comencen a reaccionar en alguna mesura, i que també caldria molt pensar seriosament en tècniques de gestió horitzontal de les polítiques de turisme. D'això n'hauré de parlar amb més calma un dia que tinguem més temps, potser, en una altra ocasió, però és realment difícil, sense una gestió horitzontal de les polítiques de turisme, fer realment política de turisme. I evidentment, des d'aquesta òptica —posaré només un exemple, n'hi ha d'altres, referits a altres departaments, però en el cas d'urbanisme, sense una col·laboració decidida d'Urbanisme en matèria, per exemple, de reestructuració comercial o de política de turisme, es fa difícil pensar en polítiques eficaces per afrontar els problemes, no?

Nosaltres volem mantenir l'oferta de franges de coincidència i de vinculació de tothom en aquest projecte d'afrontar els problemes, els ajuntaments sobretot, i pensem que en el proper període de sessions, doncs, s'haurà de veure definitivament si això es tradueix en possibilitats d'acord consistents, o no s'hi tradueix. Si no s'hi tradueix, és més fàcil fer pronòstics —i amb això acabaré la intervenció—; els pronòstics es poden fer des d'aquesta òptica. Si no s'afronten els problemes amb decisió —hi insisteixo—, són fàcils. I dolents, dolents per al sector, dolents per a Catalunya i jo penso que dolents, fins i tot, per a vostès mateixos. Un pronòstic fàcil de fer és que, en política de comerç, continuarem una mica fent i desfent; farem reestructuració —n'estem fent, de reestructuració, n'estic convençut—, pe-

rò mentre no hi hagi polítiques que acompanyin d'altres departaments —concretament d'Urbanisme—, continuarem creant problemes a mesura que n'anem resolent, i això em sembla que ho hem d'afrontar també des d'aquest punt de vista.

Pel que fa al consum, diguem que hauríem de fer política de defensa del consumidor a nivell europeu, com a factor de qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya, com a factor de qualitat de país —que ens diu el President Pujol amb raó—, i com a factor de competitivitat en tots tres sectors: en el primari, en el secundari i en el terciari, i que és difícil de fer-ho amb uns recursos que ens sembla que no són suficients per fer una política integral de consum.

Pel que fa al turisme, nosaltres creiem, senyor Conseller, que... No ho sé, vull dir que no voldria discutir si ha començat o no ha començat la reconversió, però en tot cas, si ha començat, el ritme és insuficient, tímidament, i preocupantment lent. I fer pronòstics també és fàcil, aquí; jo voldria explicar una petita experiència recent, d'un contacte amb la cúpula del sector a Mallorca. Vull dir que en aquest moment ja es posseeix una situació real d'una certa i insòlita, aparentment, aliança entre ecologistes i hotelers que estan disconformes o que estan en contra del sector de la promoció immobiliària de determinades característiques —no de tots els promotors immobiliaris, naturalment—, i d'un Govern que permet un desenvolupament que ells creuen que no és bo per al sector, no? Jo crec que tenim una incògnita, en aquest moment, i és si la situació delicada del sector turístic engolirà —millor que no engolís ningú— els qui d'alguna manera convé que engoleixi o canviïn de manera d'actuar, o engolirà, al contrari, els qui no convé, eh?, i això penso que no ho tenim resolt, i és un problema que necessitaria diàleg i polítiques conjuntes i, en la mesura del possible, acords.

I també seria fàcil de pronosticar, si no es prenen mesures, doncs, un fenòmen que ja comença a presentar símptomes. El turisme porta en si mateix una mica la llavor —l'èxit en el turisme— de la destrucció, i s'ha d'estar alerta perquè això no prosperi. Diguem que el sector industrial, per exemple, si crea externalitats negatives, en forma de contaminació o de destrucció del paisatge, són externalitats que repercuteixen, evidentment, repercuteixen en la qualitat de vida i en el territori, però no van en contra la mateixa indústria que les produeix. En el turisme, això no és així: no només repercuteixen en el territori, sinó que s'acaben girant contra el mateix sector turístic. Aquestes externalitats són, per tant, greus per al mateix sector.

Per evitar-ho, creiem que s'hauria d'aprofundir en aquestes possibilitats —les que hi hagi, jo crec que n'hi ha, que hi són— de diàleg, i evidentment nosaltres també creiem que aquests pressupostos haurien de tenir una altra configuració i un esperit més decidit d'afrontar aquests problemes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Torn en contra? Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Neras.

La Sra. NERAS: Senyor President, jo defensaré el torn en contra de les esmenes del Departament i l'Il·lustre Diputat senyor Coll i Majó farà el torn en contra de l'Institut Català del Consum.

Senyores i senyors diputats, realment, l'ambient de les festes nadalenques...

El Sr. PRESIDENT: Perdó. I el torn en contra de les ciències ocultes, qui el farà, vostè o...

La Sra. NERAS: Jo mateixa, senyor President, l'estava intentant fer.

... Ens porta coses tradicionals, però al mateix temps originals, diria jo, i realment, senyor Gibert, vostè ha aconseguit ser original en la seva intervenció. L'Anhauser Busch serà, doncs, alguna cosa molt misteriosa per a vostè, segons la seva concepció. Persones que han treballat i que han portat el càrrec de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, que a mi em mereixen tots els respectes, pot ser que no siguin del seu grat, però em sembla que convindrà amb mi que tots aquests enigmes, tots aquests misteris, tot això que vostè ens ha plantejat aquí, no té res a veure amb el que vostè venia aquí a fer, que era un torn en contra del pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme.

Per tant, senyor Gibert, emplaci quan vostè vulgui un debat sobre el tema de l'Anhauser Busch, però no crec que sigui ara el moment apropiat per fer-nos aquí aquests enigmes, aquests misteris i totes aquestes coses tan estranyes que vostè ens ha volgut descobrir aquí. Ara entenc aquell misteri del qual em parlava vostè aquest matí mentre esmorzàvem. Realment, he quedat sorpresa.

Jo sí que entraria ara a fer un torn en contra pel que fa a les esmenes a la totalitat presentades al Departament, tant la del Grup d'Iniciativa per Catalunya com la del PSC. En primer lloc, voldria remarcar —i em penso que és important— l'increment que ha sofert aquest Departament en relació amb el pressupost de l'any 90, que ha estat al voltant del 17%. Per tant, de 5.600 milions de pessetes l'any 90, passem a 6.545 milions, per a l'any 91. No entraré a valorar partida per partida les xifres; suposo i, per tant, és evident, que tots vostès les coneixen. Hi ha discrepàncies en la seva aplicació, crítiques i opinions de tota mena; des del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que voldria incrementar els viatges escolars i que jo ja li vaig dir al senyor Gimeno que em semblava molt respectable que es volgués fer viatges escolars turístics, però evidentment, el que no podem fer és fer viatges escolars des del Departament de Comerç, Consum i Turisme, i menys quan aquests diners són en detriment de la promoció del turisme.

O bé oficines, crear oficines de defensa del turista com a consumidor, que el senyor Gibert és l'especialista en aquest tema, en detriment d'altres partides, senyor Gibert, que vostè sap que també són importants de cara a la nostra oferta complementària.

Tot és criticable, tot és opinable, tot es podria fer d'acord amb els diferents criteris dels diferents grups parlamentaris de la Cambra. I això ho admeto i ho respecto, però no oblidin, senyores i senyors diputats, que aquest és el pressupost de l'actual Govern de la Generalitat, i com deia ahir un Il·lustre Diputat del Grup Mixt, el senyor Marçal Casanovas, deia: «Vostès, aquí, estan defensant el seu pressupost, que correspon a uns criteris polítics d'acord amb el seu programa; nosaltres, com a oposició, evidentment, és ben lícit que defensem també els nostres punts de vista d'acord, també, amb uns programes que tots nosaltres tenim». Per tant, això és ben lícit. Però repeteixo que aquest pressupost correspon a l'actual Govern de la Generalitat i respon a una línia política basada en la potenciació i la defensa dels consumidors, a la modernització i posada al dia del nostre petit i mitjà comerç, i a una política turística marcada amb la modernització i la millora de la qualitat de la nostra oferta.

Pel que fa a la Direcció General de Consum i Disciplina de Mercat...*(Remor de veus.)* Perdonin que faci un incís: normalment, ets valorada en aquest Parlament d'acord amb la brevetat, no pel contingut, normalment, perquè si no ets molt breu, la gent acostuma a no escoltar-te. Els prometo que, si m'escolten, seré molt breu. Si no, m'entrebanaré i igual no acabo. *(Remor de veus.)*

Crec que el seu pressupost, el de Consum i Disciplina de Mercat, senyor Gimeno, ha estat injustament criticat, apellant a una manca de sensibilitat del Departament pels problemes que pateix el consumidor. I dic que ha estat injustament criticat perquè vostè també ha fet referència de l'important increment d'aquesta Direcció General, que ha experimentat un creixement del 35%. Ja sé que ho sap, però penso que la xifra és prou significativa com per veure que hi ha una voluntat clara de treballar pels drets i els interessos dels consumidors i dels usuaris.

D'altra banda, cal destacar l'increment de les partides destinades a inversions directes en acció d'informació, que passen de 26 milions a 124 milions. També les subvencions a les corporacions locals, que vostè ha criticat, però crec que tampoc seria prou just, amb tot el meu respecte als municipis de Catalunya..., tampoc és cert que tots els municipis de Catalunya tinguin una oficina de defensa del consumidor, però... I, a més a més, hi ha un altre problema: que també és competència dels municipis el tema de defensa dels consumidors i els usuaris. Per tant, no tot per part del Departament.

Entraria ara a analitzar el pressupost de la Direcció General de Comerç Interior. Si haguéssim de fer cas a les esmenes presentades a aquesta Direcció General pel que fa al seu estat de despeses, podríem deduir que gairebé tots els grups estan d'acord en l'aplicació de les seves partides.

La voluntat del Departament, pel que fa a la Direcció General de Comerç Interior, ha estat, com deia al principi, la de continuar la política de modernització de les estructures comercials, i incrementar substancialment la partida destinada a la promoció de l'urbanisme comercial: 500 milions, als quals també ha fet referència el senyor Gimeno, destinats a corporacions locals.

Bé. Podríem entrar en altres partides, però he promès que si m'escoltaven no m'allargaria. En resum, un total de 1.665 milions destinats a la promoció de la qualitat i la competitivitat del comerç i dels serveis.

I, finalment, faré un breu repàs a la Direcció General de Turisme, i dic un breu repàs no perquè no sigui una Direcció General important, perquè tots estem d'acord que és un tema important, estem d'acord, senyor Gibert, que és un tema en el qual ens hem de posar d'acord, hem de treballar conjuntament, i en això sempre trobarà en nosaltres la voluntat d'aquesta col·laboració, però vostè parla sempre de les línies estratègiques... Potser no ens n'ha parlat gaire aquí, però les seves esmenes sempre van a unes línies estratègiques, i jo li diré molt breument els cinc eixos fonamentals de la Direcció General de Turisme, que són, bàsicament: la modernització de les instal·lacions hoteleres, 590 milions; vostè estava preocupat per si s'havia començat ja la reconversió, jo crec que sí, que es va començar i s'està fent. En segon lloc, la potenciació del turisme de muntanya; penso que la inversió que s'ha fet en el turisme de neu ha estat una inversió important i que ha donat un gran reequilibri a les comarques de l'interior del nostre país. Un ter-

cer eix és l'oferta complementària: els camps de golf, els clubs nàutics, els ports esportius, els esports també nàutics i, en definitiva, tota aquella oferta complementària..., perquè ha quedat palès que el nostre turisme —i en això hem estat tots sempre d'acord— ja no en té prou amb sol i platja. El quart punt, la promoció i la informació, i aquí jo també vull fer un especial esment al Consorci de Promoció Turística de Catalunya, que està fent una tasca important de promoció del nostre país. I, finalment, un altre eix, la formació i el reciclatge, un altre dels temes tan demanats en interpellacions i en mocions en aquesta Cambra sobre la importància de la professionalització del nostre sector turístic. Aquests cinc eixos són la base, l'estratègia —diria jo— sobre la política turística del Departament.

I acabo ja anunciant-los, evidentment, el nostre vot en contra de les esmenes de retorn del pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Neras. Senyor Coll i Majó, té la paraula.

El Sr. COLL I MAJÓ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt ràpidament faré el torn en contra de les dues esmenes a la totalitat del pressupost de l'Institut Català del Consum, presentades pels dos grups que m'han precedit.

Cadascun d'aquests grups n'ha fet —o pot fer— la seva pròpia valoració d'aquest pressupost. El senyor Gimeno, sobretot, ha remarcat l'escassetat de previsions, la migradesa de recursos; són valoracions, òbviament —tothom té dret a la discrepància—, que no coincideixen, precisament, amb la nostra, i aquesta nostra valoració és la que exposaré molt resumidament tot seguit.

En primer lloc, voldria assenyalar que el pressupost previst per a l'Institut Català del Consum representa la progressiva consolidació del seu funcionament i de les funcions que, legalment, té assignades. I fem aquesta afirmació perquè els increments del pressupost de l'Institut han estat cada any més grans a partir de 1988, que va ser l'any de la seva posada en marxa. L'augment que va experimentar en l'exercici del 89 es xifra en el 25,3%, i per al 91 es xifra en un 34,3%, ja citat pel senyor Gimeno. El senyor Gimeno, però, no ha dit que aquests percentatges són superiors als del pressupost del mateix Departament —un 13,5, el 90; un 16,9, el 91—, i també són superiors els que presenta el Pressupost total de la Generalitat per als mateixos exercicis —un 22,1% i un 13,8%, respectivament.

Per altra banda, les funcions que realitza l'Institut es coordinen i són complementàries d'aquelles que porta a terme la Direcció General de Consum i Disciplina del Mercat per al foment i la defensa del consumidor i l'usuari en l'àmbit local —les OMIC—, i també per al desenvolupament de les organitzacions de consumidors.

En aquest sentit, cal insistir que, també durant els exercicis de 1990 i 1991, els pressupostos d'aquesta Direcció General s'incrementen en un 48,8% i en un 35,7%, respectivament, també molt per sobre de l'evolució que experimenten els pressupostos del Departament i dels totals de la Generalitat. Tot aquest esforç pressupostari en matèria de consum, perquè és un veritable esforç, senyor Gimeno, és un veritable esforç perquè els recursos no són il·limitats, bé a palesar, sense cap mena de dubte per part nostra, la voluntat del Govern de la Generalitat per portar a terme les competències que, en defensa dels consu-

midors, estatutàriament li corresponen, i que ha posat el seu èmfasi, precisament, en el reforçament de la capacitat interna de l'Institut, però més especialment encara en el desenvolupament de les seves finalitats essencials, cosa aquesta que podríem explicitar més detalladament amb xifres i dades concretes, però que no faré en l'ara de la brevetat.

Basant-nos en tot això, nosaltres entenem que la dotació pressupostària prevista per a l'Institut Català de Consum és, a més de necessària, també suficient, i ben segur que no és l'òptima, ben segur que no és absolutament perfecta, però sí que és una dotació pressupostària necessària i suficient per poder portar a terme les funcions que té encomanades, que és del que es tracta en definitiva.

I és per totes aquestes raons, per tots aquests motius que el nostre Grup votarà en contra de totes les dues esmenes a la totalitat del pressupost de l'Institut Català del Consum.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll i Majó.
(Pausa.)

Procedim a la votació de les esmenes al pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions.

Passem al Departament de Benestar Social.

Esmena a la totalitat de l'Agrupació parlamentària del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats. Si vostè m'ho permet, senyor President, acumularia la defensa del Departament de Benestar Social, el de l'ICASS, l'EAJA i ADIGSA, que són...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LATORRE: ...les quatre esmenes que ens queden per defensar en aquest llarg itinerari —almenys per a nosaltres— del debat parlamentari de la Llei de Pressupostos del 91.

Pel que fa al Departament de Benestar Social, observem un increment pressupostari de l'11,54% respecte del de l'any passat; però si fem el que fem l'any passat, és a dir, deduir l'import de les operacions financeres, la variació resulta sensiblement menor, i queda en un increment del 3,5%. El pressupost total que estem debatent puja a 45.000 milions de pessetes, dels quals corresponen a transferències corrents gairebé 30.000, la qual cosa representa el 65% del pressupost; a transferències de capital, 3.661, el 8% del pressupost, i a operacions financeres, 3.300, el 7,2% del pressupost.

Aquest conjunt de partides pressupostàries, és a dir, el conjunt de les partides que no gestiona directament el Departament de Benestar Social, sinó que és simplement un intermediari, representa el 80,4% del pressupost. La gestió directa abasta un total de 8.700 milions de pessetes, que representa el 19,6%, i es dediquen a personal 4.328 milions de pessetes —la meitat, més o menys—; a operacions corrents, a compra de béns corrents i serveis, 3.634, el 40%, i a inversions només 905 milions de pessetes, el 10,6%.

A les alçades del debat que estem, jo no avoriré les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats —no és el meu

interès, no és el meu esperit de fer-ho— entrant detingudament en l'anàlisi detallada de totes aquestes partides; sí que entenc que haig de ressaltar l'elevada quantia de les partides dedicades a personal, que, en dos anys, pràcticament s'han doblat en aquest pressupost. I sí que haig de fer una consideració, que ens agradaria conèixer quin és l'estat actual del PAS, el Pla d'Actuació Social de Catalunya, 88-91, que es va presentar al Parlament el 2 de febrer del 88, i quina és la causa que motiva la gran dispersió de serveis socials en els diferents estaments administratius, i tots vostès saben al que m'estic referint.

I sí que m'agradaria també fer-me portaveu, portaveu de la meua Agrupació, que ho sóc, però també portaveu parcial —perquè no vull assumir, en aquesta condició, cap tipus d'exclusivitat— de la nota que ens ha fet arribar la Mesa d'Educació d'Adults de Catalunya a tots els grups parlamentaris, i que, almenys per part nostra, subscrivim plenament: aquests pressupostos congelen la plantilla de professorat —i estem parlant de xifres molt petites sempre—; aquests pressupostos dediquen menys diners a mantenir els centres, en pessetes constants es produeix una disminució del 7%; aquests pressupostos congelen les partides per a llibres i material didàctic; aquests pressupostos redueixen les partides de convenis o subvencions amb els ajuntaments; aquests pressupostos consagren la desaparició de les inversions en centres; aquests pressupostos, en definitiva, mensespren l'educació d'adults a Catalunya.

Dit tot això, i com que suposo que demà tindrem oportunitat de continuar parlant de Benestar Social, a mi m'agradaria dedicar la part final de la meua intervenció a parlar de l'EAJA i a parlar d'ADIGSA. I en parlar de l'EAJA, que ningú pensi que jo tornaré aquí a portar el debat del joc a Catalunya; les meves consideracions seran purament tècniques.

No sé si recorden les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, quan debatíem, en la Sindicatura de Comptes i el Síndic ens presentava el seu informe sobre el Pressupost del..., sobre el Compte del 88, ens feia saber que aquesta —EAJA— és, pràcticament, una empresa en fallida, tècnicament en fallida. Una empresa que ha tingut unes pèrdues de 72 milions de pessetes, l'any 87, i 837 milions de pessetes, l'any 88; una empresa que té un exigible, en el seu passiu, de més de 4.700 milions de pessetes —4.700 milions de pessetes—; a llarg termini 3.200, i a curt termini, 1.500 milions de pessetes. Una empresa, en definitiva, que segurament no ha portat més benefici al Compte de la Generalitat que els premis no reclamats de les loteries, que pugen a 157 milions de pessetes el 31 de desembre del 88; una empresa que ens presenta un pressupost equívoc. Un pressupost que pretén ingressar, en una situació econòmica com la que no jo, sinó el Síndic acaba de denunciar, un pressupost que pretén ingressar, en aquesta situació econòmica, 100 milions de pessetes per interessos bancaris dels seus comptes corrents. I una empresa que pretén ingressar 6.500 milions de pessetes com a resultat de les operacions comercials derivades de la seva mateixa gestió, quantitat absolutament fallaç i que no correspon de cap manera a la gestió dels darrers exercicis —permanentment a la baixa— d'aquesta entitat de la Generalitat.

I ja per acabar la meua intervenció, parlaré molt breument d'ADIGSA. ADIGSA ens presenta un pressupost pràcticament igual que el de l'any passat —6.150 milions de pessetes—, un pressupost que no té més significacions que una petita disminu-

ció a la inversió, un increment en les partides de personal, gens significatiu, i un increment molt important —de més del 50%— en les despeses de béns corrents i de serveis.

Jo, aquest matí, els parlava, quan tenia l'oportunitat de defensar l'esmena de Justícia, que volia fer-los saber les nostres consideracions sobre un llibre que ens acabava de regalar la Conselleria de Justícia, en aquell cas, la de Benestar Social en aquest. És un llibre que ens han regalat aquesta setmana, que parla d'un informe de les actuacions realitzades pel Departament de Benestar Social —i aprofito per fer un recordatori: en totes les activitats del Departament de Benestar Social no figura cap referència a l'EAJA. No sé si és perquè se'ls ha oblidat, perquè tenen por o perquè els fa vergonya. Doncs, bé, en parlar d'ADIGSA ens fan referència dels objectius d'aquesta empresa, ens parlen amb xifres lleugerament equivocades de les seves actuacions, diuen que durant el període del 89 s'han dut a terme les obres fixades pel pressupost d'inversions, i això ha comportat una inversió rodona de 4.000 milions de pessetes. La qüestió és que el pressupost d'inversió d'aquesta empresa, tan rodó, no era aquest, sinó 3.800 milions de pessetes, aprovat per aquest Parlament. I diu que l'any 90, també, matemàticament, s'ha adjudicat i executat el pressupost d'inversió d'obres aprovat, 4.800 milions de pessetes. Tampoc, tampoc correspon a la xifra aprovada per aquest Parlament, que era de 5.022 milions de pessetes.

I ens informa —això, el títol té gràcia: «Informació econòmica detallada de les inversions». Pressupost d'inversió del 1989, ja ho he dit: 4.000 milions de pessetes, rodons. No és veritat. Executat, 4.000 milions de pessetes. O sigui, aquesta empresa, una altra cosa no, però arrodonir xifres sí que ho fa.

Doncs, bé, aquesta empresa —i amb aquesta intervenció acaba— acaba de celebrar el cinquè aniversari. El cinquè aniversari, celebrat majestuosament a Badalona, a molts altres indrets... A Badalona, en particular, doncs, amb un gran dinar ofert pel President de la Generalitat a 228 presidents de diversos..., vaja, d'organitzacions veïnals de diversos polígons, i també dic a «altres indrets», i a mi..., vaja, jo recollia precisament ahir a la Conselleria un prospecte anunciador de «5 anys recuperant barris-ADIGSA». Aquest feia referència als actes que es farien a la barriada de Camps Blancs de Sant Boi de Llobregat, i parlava dels actes programats per al dia 17 de novembre d'enguany, d'entre els quals jo haig de significar un gran espectacle infantil amb el grup Els Farsants. Jo crec, m'agradaria, senyores diputades, senyors diputats, que la contractació d'aquest grup, del nom d'aquest grup, no tingués cap connotació política.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya també té diverses esmenes a aquest Departament. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Les acumularíem totes, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. FABIAN: Senyor President, senyores i senyors diputats, per a l'any 91 el pressupost de la Conselleria de Benestar Social és de 45.672 milions, el qual representa un increment del 10,5% sobre els 41.325 milions de l'any passat, i el pes específic d'aquesta Conselleria sobre el total del pressupost d'aquest any és d'un 4,1%, i l'any passat era del 4,2%.

L'ICASS-Generalitat té una dotació pressupostària, aquest any, de 18.644 milions; l'any passat en tenia 17.644; el 89, 15.777; el percentatge d'increments de l'any 90 sobre el 89 va ser de l'11,11; el del 91 sobre el 90, un 5,6%, i l'ICASS-Seguretat Social té aquest any un pressupost de 15.553 milions; l'any passat, 11.765 i l'any 89, 9.463, i els increments són, aquest any respecte a l'anterior, d'un 32,19%; l'any passat, el 90, sobre el 89, del 24%, i aquest any, respecte al 89, d'un 64,35%.

Intentaré fer un breu repàs de les diferents direccions generals, com estan pressupostats aquests diners.

La primera cosa que ens ha cridat l'atenció, al Grup d'Iniciativa per Catalunya, és que totes les direccions generals, a excepció d'Afers Socials, que conserva en el capítol I les quantitats que cobren els professors d'educació d'adults, totes les direccions generals han cedit el capítol I i s'ha passat al Gabinet del Conseller, Secretaria General.

Aquest capítol I, en el Gabinet del Conseller, té una dotació pressupostària de 2.947.874.454 pessetes, dels quals 1.222.105.847 pessetes són de personal laboral. D'aquest capítol I ens crida l'atenció que els alts càrrecs tinguin unes retribucions complementàries superiors a les bàsiques: 33 milions de pessetes de retribucions complementàries, 26 milions i mig de bàsiques. I per al personal eventual, altres remuneracions, les retribucions bàsiques són també inferiors a les altres remuneracions: 36.003 milions davant de 24.003 milions. En la resta, personal laboral i funcionaris, òbviament, això no passa.

Ens crida molt l'atenció que el Conseller hagi posat en les seves mans tot el capítol I, tota la contractació de personal. La conclusió que nosaltres traïem d'aquesta dotació pressupostària feta d'aquesta manera és la concentració de poder que fa el Conseller en les seves mans i la manca de confiança que el Conseller té en els seus mateixos directors generals, cosa que també està corroborada pel que ha passat al llarg de la curta vida d'aquesta Conselleria, en la qual ja va ser destituït el Director General d'Infància, persona que era ben considerada per tots els professionals; fa pocs dies ha estat destituïda la Directora General de l'ICASS, Àngela Tresserras, i pensem que el senyor Comas no té confiança ni tan sols en la seva mateixa estructura organitzativa.

Aquesta Conselleria, és a dir, aquest capítol I, s'incrementa respecte a l'any passat al voltant de 800 milions de pessetes. Dels 4.346 que incrementa en xifres absolutes, això significa un 18,4% del percentatge de la Conselleria, és a dir, un increment en capítol I superior al 10,5 que hem dit al principi de la meua intervenció que havia incrementat tota la Conselleria.

Al capítol II, també parlant sempre del Gabinet del Conseller, en despeses de béns corrents i serveis hi ha pressupostats 239 milions de pessetes, dels quals 111,2 són de despeses diverses, 6,5 milions d'atencions protocol·làries i representatives, 20,8 de publicitat i propaganda, 10 de reunions i conferències, 2 d'altres despeses diverses, 71 milions de pessetes d'un programa d'informatització del Departament —l'any 90 ja van pressupostar 104 milions per al Gabinet del Conseller; estem parlant només del Gabinet del Conseller—, 50 milions d'estudis i treballs tècnics, 12 milions de dietes, 10 milions de material no inventariable, i dintre d'aquest capítol II apareixen partides obertes, partides obertes amb 1.000 pessetes, sense dotar per tant, i per tant sostretes al debat parlamentari perquè no sabem

com i quants diners haurem de discutir, i que diu que seran per a altres indemnitzacions, dotacions de serveis de nova creació, serveis socials amb mitjans aliens, ens territorials, institucions sense finalitat de lucre, i entitats privades. Això, des del Gabinet del Conseller.

Nosaltres considerem, no entenem i ens agradaria rebre'n explicació, en aquest debat de Pressupostos, de quins són, quines quantitats estan previstes per, des d'aquest capítol II, des del Gabinet del Conseller, fer aquesta dotació per a ens territorials.

El capítol IV també té aquest any una nova partida que no coneixíem, que l'any passat van obrir amb 1.000 pessetes, però que aquest any la doten de 450 milions i que diu «A organismes comercials». A quins organismes comercials vol sempre el senyor Conseller transferir 450 milions de pessetes?

Una altra novetat des del Gabinet del Conseller són 50 milions de pessetes que també des del capítol IV diu que transferirà a corporacions locals. A la mateixa memòria del Departament assenyala que també aquestes transferències es feien des de diferents direccions generals. Ara canviem això, el senyor Conseller vol exercir el seu omnipotent poder i vol fer-ho des del Gabinet del Conseller. Tampoc aquí tornem a trobar una altra prova del que nosaltres interpretem com un intent claríssim de concentració de poder i de malfeia amb l'estructura organitzativa del Departament. També s'admet, i s'admet a la memòria, que les transferències a corporacions locals en el conjunt del Departament es decrementen, amb la qual cosa, des del nostre punt de vista, també això representaria la manca d'atenció, la manca de consideració que aquesta Conselleria té i el menyspreu que té cap als ajuntaments. I apareixen també 200 milions de pessetes a famílies i institucions sense afany de lucre, que també es decidirà com es reparteixen, i també ho decidirà el senyor Comas, i aquestes, pensem —i si no és així, el ponent del Grup de la majoria m'ho dirà—, són les que es reserva el senyor Conseller per anar pels barris per treure el talonet i per després aparèixer en el *Diari Oficial de la Generalitat* com a subvencions donades per l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos. En el seu Departament, aquest any es deixen 200 milions de pessetes per a diners de butxaca per al senyor Conseller.

En el capítol VI, inversions reals, partida sense dotar, de nou sostretes del debat parlamentari, inversions en edificis i altres construccions, inversions en material de transport, i en el capítol VII, transferències de capital, també obertes amb 1.000 pessetes, i també sostretes al debat parlamentari, transferències de capital a organismes autònoms, comercials, industrials i financers, a corporacions locals, a famílies i institucions sense finalitat de lucre... Tampoc sabem què vol fer el senyor Conseller —sempre el senyor Conseller— amb aquestes partides que obre, que no dota i que ens està sostraint de poder analitzar aquesta tarda.

Direcció General de Serveis Comunitaris: hi ha unes inversions de 739 milions. Quan aquesta Diputada ha mirat a la memòria l'annex d'inversions, entenem que... o veig que estan realment detallades: la construcció d'un centre cívic de nova planta a Canovelles, un centre cívic al Gornal, una ampliació del projecte del centre cívic... no diu què, i la partida més grossa —582 milions de pessetes—, programa d'inversions i rehabilitacions en patrimoni públic de la Generalitat adscrit a l'INCASOL i/o administrat per ADIGSA. Voldríem saber en

quins barris, que ens expliquessin, realment, en quins barris va aquesta dotació de 600 milions de pessetes, que entenem que no estan explicades en la memòria del pressupost.

Capítol IV, una partida que tampoc entenem, 50 milions que, simplement, denominen «Subvencions a entitats». A quines entitats? No ho diu. Els equipaments culturals de barris han copiat exactament la memòria de l'any passat.

Direcció General d'Afers Socials. Decrement de la partida de la formació d'adults. Fa pocs dies vam tenir davant aquest Parlament una nombrosa manifestació de persones que estan dedicades a l'educació d'adults i a tots els grups ens van deixar un document en el qual expressen la seva disconformitat sobre el tractament que aquesta Conselleria dona a l'educació d'adults. Per si el Grup de Convergència i Unió no el coneix, els diré, somerament, el que diuen: «Coneixent les partides destinades a l'educació d'adults de la Direcció d'Afers Socials, del Departament de Benestar Social, en el Projecte de Pressupostos Generals de la Generalitat presentats pel Govern de Convergència i Unió per al proper any, manifestem el nostre absolut rebuig per ser restrictiu i mantenir la situació de precarietat de l'educació pública d'adults. En no fer-se un pressupost de subprograma de formació permanent d'adults, l'anàlisi que hem pogut fer d'aquelles partides que explícitament apareixen com a partides destinades als centres públics d'adults, considerem que congela la partida del professorat: l'increment que calculem és un increment del 5,3%; que hi ha encara menys diners per mantenir els centres: el pressupost d'aquest any representa un decrement del 7%; que no tindrem —que no tindran— prou diners per al funcionament dels centres d'adults: aquesta partida pressupostària representa un 3% d'increment; es congelen les partides per a llibres i material didàctic: hi ha un decrement del 7% en aquestes partides pressupostàries; es redueixen les partides per a convenis, subvencions als ajuntaments en un percentatge del 30,3%; desapareixen les inversions en centres —desapareixen: aquí el decrement és del 100%—; es congelen les partides per invertir en equipaments: decrement del 7%. Consideren —la Mesa d'Educació d'Adults de Catalunya— que aquest pressupost és absolutament insuficient i exigeixen que s'incrementin, realment, les plantilles del professorat, que s'augmentin les dotacions per al funcionament i el manteniment de centres, que hi hagi diners per a un pla de millora d'edificis i locals i que es comenci un pla de construcció de centres propis d'educació d'adults.» Això ho diuen, senyores i senyors diputats, la Mesa de l'Educació d'Adults a Catalunya; no ho diu solament aquesta Diputada.

De totes maneres en aquesta mateixa Direcció d'Afers Socials apareixen 500 milions, en el capítol IV, a «Famílies i institucions per situació de necessitat», també partida nova, l'any passat no hi era amb aquest rètol. És més article 9.2 en la Llei de Pressupostos?

Capítol II, d'aquesta Direcció General: 8,2 milions en publicitat i propaganda; 1,5, atencions protocol·làries i representatives; 4 milions, reunions i conferències; 3,5, altres despeses diverses; 100 milions en actuacions de divulgació i campanyes de propaganda. Tots els senyors i les senyores diputades hem trobat a la bústia les campanyes que aquesta Direcció General fa des de Benestar Social; si les han vist m'excuso d'explicar-los a què es dediquen aquests 100 milions de pessetes. 18,5 milions per treballs realitzats per altres empreses;

9.100.000 pessetes per dietes; 5 milions per altres indemnitzacions. Més partides sense dotar i més partides tretes i sostretes del debat parlamentari: un programa d'informatització, dotacions per a serveis de nova creació, serveis socials en mitjans aliens, en ens territorials, en institucions sense finalitat de lucre, en entitats privades, en entitats territorials en el camp dels serveis socials, en institucions sense finalitat de lucre en el camp dels serveis socials i entitats privades en el camp del servei social. També una partida oberta i no quantificada, suposo que no han escollit el model, per a l'adquisició d'automòbils. I també transferències de capital a corporacions locals. Totes aquestes partides obertes amb 1.000 pessetes no tenim ni idea amb quines quantitats..., o quines quantitats pensen o volen gastar-se en aquesta Direcció General.

Direcció General d'Acció Cívica. Capítol II: 402 milions de pessetes més, que hi ha 10,5 en material ordinari no inventariable, 12 milions en comunicacions, 10 milions i mig en transports, 3 en atencions protocol·làries i representatives, 2 en publicitat i propaganda, 1 en reunions i conferències, 2 en formació i promoció, 245 en campanyes d'acció cívica; neteja i sanejament, 24 milions i mig; seguretat privada, atencions dels mossos d'esquadra, 12 milions de pessetes; estudis i treballs tècnics, 4 milions de pessetes; dietes, 6 milions de pessetes; sense dotar de nou programes d'informatització i programes d'acció cívica. Aquí, des del nostre punt de vista, podríem tenir una bona notícia perquè decreix la inversió en oficines de benestar social. Esperarem el pressupost de l'any que ve per saber si és que el senyor Conseller ha desistit de muntar oficines de benestar social, o bé creu que ja estan totes les que ell volia muntades, o bé està esperant el resultat de les eleccions municipals per saber on ha de muntar les noves. Això ens ho dirà el nou pressupost de l'any que ve.

Direcció General d'Atenció a la Infància. Es decreixen les transferències corrents a corporacions locals i es decreixen les transferències corrents a famílies. De totes maneres, aquí hi ha un increment de la inversió que nosaltres saludem favorablement.

El capítol II de tot el Departament és de 3.534,8 milions. Saben senyores i senyors diputats que aquest capítol és «Despeses de béns corrents» i representa un 10% del total del pressupost. Material, subministraments i altres, indemnitzacions per raons del servei, 3.150 milions; el capítol I, 4.328 milions. Tot això en front del capítol VI, inversions, que tan sols puja a 1.043,5 milions de pessetes.

Vull detenir-me una mica comentant l'ICASS-Generalitat i l'ICASS-Seguretat Social. Els programes de disminuïts i els programes de vellesa incrementen la inversió però també —cosa nova en aquest pressupost i aquest pressupost hem de dir que, mentre que aquest matí dèiem en la Conselleria de Treball que era un pressupost continuïsta, aquí hem de dir que anem de sorpresa en sorpresa, aquest any el senyor Comas ens ha sorprès—, incrementen la inversió però han decidit no assumir la gestió dels centres propis. Nosaltres voldríem demanar una explicació de per què si quan hem començat a parlar del Departament hem dit que el capítol I, «Personal», incrementava 800 milions de pessetes, per què ara no assumeixen la gestió? En el programa de disminuïts apareix una partida de l'ordre de 944 milions de pessetes a l'ICASS-Generalitat i de 38,7 milions de pessetes a l'ICASS-Seguretat Social que es denomina «Contractes de

col·laboració amb la gestió per a la prestació de serveis». El mateix apareix a la vellesa per valor de 730 milions de pessetes a l'ICASS-Generalitat i per 78.000.541 pessetes a l'ICASS-Seguretat Social, amb la mateixa partida. També apareix aquesta nova nomenclatura en atenció primària i en el total això seria d'un voltant de 1.800 milions de pessetes. I el que els demanaria és per què hi ha aquesta decisió de desistir de la gestió dels centres sobretot quan estem molt preocupats perquè ahir el senyor Magí Cadevall ens va fer una pregunta oral —al senyor Comas— en la qual ja va sortir la primera manifestació de com s'estaven contractant aquests serveis. Una gestió que surt a subhasta o a concurs públic per a dotze dies, per a dotze dies! Algú creu en la bona fe d'aquest tipus de concurs? Algú creu que algú munta un servei de gestió per a un centre que només ha de durar dotze dies? Anirem a veure els expedients, discutirem dels temes que hem de discutir, però, en tot cas, el que sí que vull manifestar-los és que, jo ara no sé, perquè no ho he vist, si han complert la lletra de la Llei, però el que sí que els asseguro és que un concurs públic per a la gestió d'una residència per a dotze dies, el que sí conculca és l'esperit de la Llei de Contractes de l'Estat i de qualsevol..., i el criteri de qualsevol persona de bona fe. Aquí tenim la primera mostra de com volen utilitzar aquesta quantitat de diners que és tan important com 1.800 milions de pessetes. De totes maneres, jo el que sí que vull dir, des d'aquesta tribuna, és que els diputats i les diputades de l'oposició que estem, que tenim entre les nostres responsabilitats el tema de benestar social, per perseguir dur a dur aquests 1.800 milions de pessetes, aquest any assegurem al Grup de la majoria que tindrem feina i que estarem ocupats i ocupades durant tota la Legislatura. Gràcies.

En els dos programes de vellesa i de disminuïts decreix les transferències de capital tant a ajuntaments com a famílies. Recordem que havíem dit que el Conseller s'havia reservat 50 milions per repartir-los ell directament, però, sumant el conjunt de tot el Departament, aquestes transferències han baixat i així ho reconeixen vostès mateixos a la memòria. Les transferències..., aquí de nou tornen aparèixer transferències de capital a famílies i a institucions sense finalitat de lucre per casos de necessitat, i tornem a formular la mateixa pregunta: de nou 9.2, o seran subvencions realment fetes per concurrència pública. Ens agradaria saber, realment, quines són les intencions del Departament donat que aquest..., que els pressupostos són molt poc transparents i ens costa molt analitzar-los i, per tant, hem de preguntar aquí, des de la tribuna, quines són les intencions del Departament.

Atenció primària. En atenció primària, el capítol II decreix 800 milions de pessetes. L'any 1991 hi havia 34 milions que anaven de capítol II a «Serveis socials en mitjans aliens» i 757 milions a corporacions locals que, en conjunt, eren 781 milions. Aquests 781... Perdó, això és d'aquest any, el 91: 34 milions de serveis socials en mitjans aliens i 757 a corporacions locals. Aquest any hi ha 781 milions; l'any passat hi havia 1.016 milions que estaven..., que eren 805 en serveis socials en mitjans aliens i 211 a corporacions locals. Per tant, s'ha produït un decreixement. Nosaltres entenem que aquests 1.016 milions més els 500 milions de la PIRME més l'IPC, el total que hauria d'estar pressupostat seria de 1.531 milions. Ens agradaria saber per què manquen aquestes dotacions pressupostàries.

Aquí, com els deia, també apareixen diners per contractes en col·laboració per a la gestió per a la prestació de serveis, 107

milions. Amb quines empreses volen vostès contractar la gestió dels serveis d'atenció primària? És novedós i no sabem què volen fer. I 200 milions més per a famílies i institucions per a situacions d'extrema necessitat. Novament 9,2 o concurrència pública.

Mentre no se'ns expliquin tots aquests dubtes que nosaltres aquí acabem d'assenyalar i que lamento que se m'hagi acabat el temps perquè encara tenia molt més a dir, vull dir-los que, des del nostre punt de vista, aquests pressupostos impliquen una creixent i cada vegada més forta falta de transparència en la despesa pressupostària del Departament de Benestar Social; falta de transparència que també es dona en el conjunt del Pressupost de la Generalitat —aquests dies hem estat sentit tota l'oposició parlant de la manca de transparència—, però que en aquesta Conselleria és excepcional. Excepcional personalisme i concentració de poder en mans del Conseller; manca d'acció concertada amb els professionals del sector i altres Administracions, especialment amb els ajuntaments que, des del nostre punt de vista, el senyor Conseller els menysprea; excessiu cost en propaganda, partides que porten a pensar, donades totes les interpellacions i tota l'acció política d'aquesta conselleria, en què cada vegada més els números expressen el que des de l'oposició estem constantment qualificant com a propaganda i clientelisme polític, i una desmembració de la societat civil, enfrontant-la quan es reparteixen subvencions en lloc de per concurrència pública i donant igualtat d'oportunitats a tots els ciutadans, a un senyor conseller que converteix els ciutadans en pidolaires quan ell es passeja pels barris repartint talons a aquelles persones que s'hi acosten a demanar-l'hi.

Des del nostre punt de vista, l'acció política d'aquest Departament no és una penetració de l'acció social en el teixit social de Catalunya, sinó que és un intent de penetració de la ideologia que el senyor Conseller representa, utilitzant diner públic.

Per tot això, senyor President, senyores i senyors diputats, presentem aquestes esmenes a la totalitat i els demanem el seu vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian.

Esmenes del Grup Socialista al Departament de Benestar Social. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, presentem aquesta esmena de devolució... Però, la 457 i la 460, conjuntament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Presentem aquesta esmena...

El Sr. PRESIDENT: Ha estat a punt de decaure, eh?

La Sra. BARENYS: Presentem aquesta esmena de devolució, senyores i senyors diputats, per unes velles raons —que no raons velles—, perquè constantment, en cada debat pressupostari fem servir, presentem, arguments que tenen un fil conductor.

Una primera raó és l'estructura pressupostària *versus* l'estructura organitzativa. L'organització condiciona el pressupost, el pressupost condiciona l'organització. Es confirma la tendència iniciada el 1990, de recentralització de les funcions en el Gabinet del Conseller i la Secretaria General, buidant de competències i contingut el pressupost de les direccions generals.

Aquest buidat de competències afecta també l'ICASS, en tant que direccions generals com la d'Infància ara depenen del Gabinet del Conseller —en depèn, està realment vinculada al

Gabinet del Conseller—, o programes de vellesa i programes de disminuïts, també han estat sostrets de l'ICASS per passar directament a la Secretaria General. Recentralització de competències i de funcions, atorgades també per llei als ajuntaments, i que s'exerceixen des de la Secretaria General, des del Gabinet del Conseller i de les seves direccions més vinculades, més pròximes, com pot ser la Direcció General d'Acció Cívica o la Direcció General de Serveis Comunitaris. I em refereixo —vostès ja ho han encertat— a les funcions d'atenció primària que realitzen les oficines de benestar social, a serveis d'ajut a la llar, a construcció d'equipaments en els municipis, sense la concurrència dels ajuntaments. També em refereixo a recentralització de competències i funcions que han passat dels ajuntaments als consells comarcals, fins i tot en ajuntaments la competència dels quals estava per sota dels 20.000 habitants en 10 habitants; és a dir, l'Ajuntament de Valls —i això ho he repetit a bastament—, que no arribava als 20.000 habitants perquè en el cens últim n'hi faltaven quatre, li van treure les competències de serveis socials, les van passar al consell comarcal perquè era el consell comarcal del Govern de Convergència, de majoria de Convergència, i l'ajuntament es va quedar sense les competències. Ara, el cens ja té 20 o 20.500 habitants. Ara hauran de tornar a passar les competències a l'Ajuntament de Valls, d'acord amb el que estableix la llei, però això es justifica per un afany excessiu de recentralització de les competències a la Conselleria de Benestar Social.

Un altre tema, i aquest és preocupant, és la manca de transparència d'aquests pressupostos pel que fa als objectius i als fins del Departament de Benestar Social. N'hem parlat ja en el debat de pressupostos del text articulat, i el greuge principal fa referència a les partides pressupostàries no explicitades en aquests pressupostos. Em refereixo —com molts de vostès ja deuen saber— a la modalitat dels avals per a l'assistència social. Ens agradaria que ens expliquessin què són avals per a assistència social, quan estem parlant dels serveis socials, de política de benestar social, article 28.4.c), de la Llei de Pressupostos recentment aprovada, o bé dels crèdits ampliables per la TIRMI, dels quals hem parlat també a bastament, i aquest matí el meu company Rañé hi feia referència. Tema que nosaltres, com ha dit la senyora Fabian, considerem greu atès que els crèdits de la TIRMI havien estat aprovats en una taula negociadora entre els sindicats i la Conselleria de Treball i la Conselleria de Benestar Social.

La tercera vella raó és la insuficiència de recursos. L'increment —s'ha dit ja— és d'un 11,46, 7 punts menys que el pressupost de l'any anterior, que recau majoritàriament en el capítol I, capítol de personal —en acabat en parlarem—, i dir també que la participació del Departament de Benestar Social en el conjunt del pressupost de Benestar és únicament d'un 4,10%. L'any 90 era d'un 4,14, l'any 89, d'un 3,96. O sigui que el fet que hi hagi una Conselleria de Benestar Social no vol dir que l'increment del pressupost per a la política de benestar, la política social, hagi augmentat d'una manera vertiginosa; més aviat s'ha rebaixat en relació amb el que eren anteriorment les polítiques socials i de serveis socials.

Quant als serveis, Gabinet del Conseller i Secretaria General, la senyora Fabian s'hi ha referit a bastament, perquè realment és la perla d'aquest pressupost. El Gabinet del Conseller i la Secretaria General es com un servei entelat, que no té clare-

dat; hi ha un increment considerable, com s'ha dit, del capítol I, del qual, després de fer els números, posar i treure, hem arribat a la conclusió que hi ha un augment de 700 milions en personal. 700 milions en personal nou, que corresponen a la Secretaria General —49 persones, ens agradaria saber quines funcions han de realitzar aquestes 49 persones, ho vam demanar ja en el debat de Comissió i no vam obtenir cap resposta aclaridora—, i 24 persones a la Direcció General de Serveis Comunitaris, que més o menys veiem per on va: delegats de barris, delegats vinculats al treball d'ADIGSA, comissaris del Conseller... També ens agradaria saber, aquestes 24 persones de la Direcció General de Serveis Comunitaris, quines funcions hauran de realitzar.

Segona qüestió respecte al Gabinet del Conseller: 450 milions consignats a organismes comercials. Tampoc se'ns va aclarir, en el debat de Comissió, a què feien referència aquests 450 milions a organismes comercials. Quins organismes comercials té la Conselleria de Benestar Social? EAJA. Aleshores, aquests 450 milions són per insuflar a l'EAJA? És una bala d'oxigen per a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, preguntem? Agrairíem que vostès ens ho aclarissin, perquè aquests 450 milions no sabem a què corresponen, de la mateixa manera com no saben a què correspon la partida 730.01, a organismes autònoms, comercials, industrials i financers.

De fet, la Conselleria, la Secretaria General, manté la seva política de subvencions, és com si tingués una miniconselleria dintre de la Conselleria general de Benestar Social, perquè té les seves subvencions per als ens locals —50 milionets per si podem fer alguna cosa—, i 200 milions a famílies, obviant que a les altres direccions generals i que al concurs, en la convocatòria general de subvencions, ja s'hi estableix, 200 milions més, motiu —motiu, entre d'altres— de la reprovació que tenim anunciada per a demà en aquesta Cambra.

Respecte a la Direcció General d'Acció Cívica, també ho hem dit a bastament, aquesta és la direcció general-aparador de la Conselleria; és una direcció general que depèn, també, està molt vinculada al Gabinet i la Secretaria General del Conseller. L'objectiu d'aquesta Direcció General, campanyes d'acció cívica que confirmen aquesta tendència a la concentració de competències i activitats pel titular de la Conselleria de Benestar Social. Ahir, en una pregunta que li fèiem al Conseller, li preguntàvem: «Què és aquest programa de llars confortables?»; hi ha un programa de recollida de mobles vells a través de les fàbriques que tenen mobles que no poden vendre, a fi i efecte de fer aquesta repartició de béns perquè la gent pugui viure millor. Nosaltres li diem: «Senyor Conseller, no faci això; faci programes de lluita contra la pobresa, aquesta és la manera, i deixi que la iniciativa social intervingui i actuï, no hi intervingui vostè; vostè, faci de Conseller i deixi que el teixit social, que la iniciativa social hi intervingui. Si més no, així es fa en molts llocs del món».

Nosaltres hi creiem, en la necessitat de fer una política d'acció social o acció cívica, evidentment; i creiem en una política de corresponsabilitat amb la solidaritat, davant de les necessitats emergents de la nostra societat; hi creiem, però hi creiem potenciant fonamentalment la iniciativa, la xarxa social, les associacions del voluntariat. Aquesta Direcció General també fa coses còmiques: aquests dies, a les bústies hem trobat un fulletó del Tirant lo Blanc del benestar social. Realment, ens ha fet gràcia a tots llegir aquest conte molt ben il·lustrat. I un, que té

tendència a vegades a fer anàlisis una mica psicoanalítiques, es pregunta si el Conseller es deu sentir també un personatge legendari, cavaller ben plantat que va a socórrer les vídues, les donzelles i la gent que té necessitats. Un s'ho pregunta, perquè realment ha vingut en un moment molt especial, aquest Tirant lo Blanc del benestar social.

Pel que fa a la Direcció General de la Infància, aquesta és la Direcció General que més creix. Creix en un 35%, correspon a un increment de les dietes dels centres; els centres, les dietes dels centres estaven a 2.500 pessetes/dia, calia incrementar-ho, els costos són importants, i realment a això correspon la gran quantitat de diners en la qual s'incrementa aquesta Direcció General. Però una vegada més he d'acusar la Conselleria de Benestar Social de manca de transparència. Aquesta Direcció General té altres programes molt importants; uns que són equips d'atenció a la infància i a l'adolescència —EAIAS—, dels quals no es parla; un altre programa, que és l'eradicació de la mendicitat infantil; un altre programa que és el programa de netejavidres. Doncs, bé, senyores i senyors diputats, una diputada que està interessada en aquest tema, el meu Grup, que està interessat en aquest tema, no té informació, mitjançant el pressupost, d'aquests programes dels quals constantment s'està fent divulgació política. Aleshores, què ha de fer, aquesta diputada? Fer preguntes al Conseller —que les fa, i que es tarda a vegades un mes, a vegades dos mesos, que les reclames i que les reclames, i aleshores tinc informació. Justament ahir m'arriba la resposta que em dona aclariment a alguna d'aquestes qüestions, de la qual tindrem ocasió de parlar en la Comissió de Política Social, o en qualsevol altre tràmit parlamentari.

La Direcció General d'Afers Socials té al seu càrrec l'ensenyament d'adults. La Diputada que m'ha precedit ha donat lectura a un document que ens ha fet arribar la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya. La nostra proposta és també la mateixa: l'ampliació d'aquest pressupost perquè congela la plantilla del professorat, perquè hi ha menys diners que l'any anterior per mantenir els centres, pel funcionament dels centres d'adults, perquè es redueixen les partides pels convenis amb els ajuntaments, perquè desapareixen les inversions en centres, perquè es congelen les partides per a invertir en equipaments. Aquesta és la reivindicació de la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya, que nosaltres afegim a aquest conjunt de raons que presentem a l'esmena a la totalitat.

Respecte a l'estructura pressupostària de l'ICASS. També hi ha un increment significatiu al capítol I, sobre personal: 600 milions de pessetes per a personal funcionari i 200 d'assegurances i prestacions socials. Els haig de confessar que aquest és un tema que volem estudiar amb més detall, perquè tenim alguns dubtes sobre l'increment d'aquest personal de l'ICASS, però en parlarem en un altre moment, en un altre procediment. Això significa un augment de 234 places; si vostès me'n poden donar explicació també els ho agrairé, però, d'entrada, és un nombre considerable de personal funcionari i contractat.

Respecte al capítol II hi ha un increment d'un 93,1%, que correspon, majoritàriament —com vostès ja saben que vaig a dir—, als contractes de col·laboració amb la gestió per a la prestació de serveis, partides 227.10, el «Servei de disminuïts» i el «Servei de vellesa». Com a contrapartida, al capítol IV, una disminució de la inversió pròpia i aliena en un 32,3% menys que l'any anterior. Nosaltres ens preguntem: aquesta rebaixa que hi

ha, en general, en conjunt, al capítol II, que era el capítol per a concerts amb els ens locals per al desenvolupament de la xarxa pública de serveis, com, vostès, pensen fer possible a Catalunya el desenvolupament de les prestacions bàsiques de serveis socials?, com pensen vostès fer possible el desenvolupament dels serveis públics?, com pensen vostès fer-ho possible, perquè redueixen aquest capítol II i redueixen també el capítol IV, de l'ICASS, que són els dos capítols que van destinats, directament, al desenvolupament, al creixement d'aquesta xarxa pública i de les prestacions de serveis socials.

Nosaltres, de la manca de transparència ja he dit que ens n'estem queixant des de fa molts anys, i sembla que ens n'hauríem de queixar sempre, de la qual cosa aquesta Diputada, doncs, se'n queixa –valgui la redundància. No podem estar sempre dient que hi ha poca transparència en la política pressupostària, no és únicament en aquest pressupost; evidentment que en altres departaments els meus companys així ho han manifestat, han vingut amb programes copiats, fins i tot sense canviar l'any, any 90 i érem a l'any 91. Això també ens està passant no amb les xifres, no amb l'any, però sí amb el contingut.

Aquests 1.600 milions de pessetes per a contractes de col·laboració amb la gestió immediata per a la prestació de serveis, volem saber en quina intencionalitat vostès els han introduït en els pressupostos per primera vegada? Quina intencionalitat administrativa? Quina intencionalitat política? Els ho varem preguntar en el debat en Comissió, els ho continuem preguntant ara i vostès fins ara no ens han donat respostes. Nosaltres creiem que no és gens lícit, des d'un punt de vista d'aquesta transparència i rigorositat administrativa, que, sense una prèvia ordenació del sistema de serveis socials –vostès saben que el sistema de serveis socials, en aquest moment, no disposa d'una ordenació, ni mínimament semblant al que és l'ordenació sanitària–, es pugui començar a plantejar la privatització dels serveis socials o la cessió de la gestió dels serveis socials a la iniciativa privada mercantil; diguem-ho d'una altra manera: que, mitjançant un concert hom pot establir unes clàusules de control, però, senyores i senyors diputats, nosaltres no disposem d'una normativa bàsica ni mínima que ordeni els serveis socials de Catalunya. Per tant, és difícil... Mínima ni bàsica, senyor Codina; miri's el Decret 27/87 i veurà que són pocs els elements per a l'ordenació dels serveis socials a Catalunya. Els serveis socials a Catalunya precisen ordre i precisen concert i, en aquest moment, no hi ha ni ordre ni concert i ens estem comprometent amb 1.600 milions de pessetes per a la concertació d'aquests serveis.

Per altra part, i com a contrapunt a l'expansionisme d'iniciativa privada i mercantil, també hi ha una reducció important, en relació amb l'any passat, pel que fa referència a les subvencions als ens locals –80 milions menys– la qual cosa deixa clarament reflectida la tendència a disminuir la política de col·laboració amb els ens locals.

Pel que fa referència al servei de disminuïts, l'increment considerable recau en el capítol II, en un 93,20%, que també –com deia– correspon a aquesta partida de contractes de col·laboració. Ahir se'n va parlar a bastament, la senyora Fabian n'ha continuat parlant, d'aquests contractes amb els centres o les mutualitats privades en què s'estableix un greuge comparatiu quant al pagament d'aquesta subvenció establerta en 8.000 pes-

setes plaça/dia, en contra de 4.500 plaça/dia que té la subvenció de la iniciativa social. Si més no, això ens ho corroboren les xifres que ens han fet arribar els col·lectius de disminuïts que, cada any, ens acompanyen en aquest debat dels pressupostos. Els centres de l'ICASS, que són els centres concertats, tenen un nombre de 887 places a tot Catalunya, i el preu/plaça és d'1.200.000/any. Els centres aliens, que és el grup de centres sobre els quals recau la major responsabilitat en la gestió, per raons històriques, tenen 8.130 places al seu càrrec i el pagament, el cost és de 442 milions/any. Revisin-se vostès els números del grup, dels col·lectius de disminuïts; a mi em coincideixen exactament amb el que ells ens han donat; diguin-nos, si us plau, per què la plaça concertada i la plaça pròpia té un cost d'1.200.000 pessetes anuals i la plaça en centres aliens de 442.000 pessetes anuals.

Un altre tema que volíem posar aquí damunt la taula –perquè el temps s'acaba– és el del Pla d'integració laboral. Cap previsió econòmica en el pressupost respecte al desenvolupament del Pla d'integració laboral. Això sí, vostès van fer una gran roda de premsa, el van donar a conèixer, un llibret amb tapes de paper *couché*, un conjunt de programes, però cap estimació ni previsió pressupostària per desenvolupar aquest Pla d'integració laboral; cap previsió pressupostària. Les entitats, que són les que gestionen aquests serveis, han fet una previsió pressupostària i diuen: com a mínim la Conselleria de Benestar Social ha de dedicar 219 milions de pessetes per assolir els primers compromisos d'aquest Pla d'integració laboral. On són els 219 milions de pessetes? Per què no hi és aquest programa dintre del pressupost i de la memòria del pressupost? Per què? No ho entenem; si vostès han presentat un programa en roda de premsa i han fet un llibret en paper *couché* bo estaria que diguessin en els pressupostos els diners que hi pensen dedicar i en quin termini el pensen desenvolupar.

Pel que fa referència al tema de la vellesa, haig de fer el mateix comentari que l'anterior: contractació amb la iniciativa privada o concertació amb la iniciativa privada per a la gestió. Tenim una gran preocupació sobre aquest tema, també perquè hi ha manca d'informació sobre la qüestió, una pregunta enviada a la Conselleria de Benestar Social preguntant quina era, en aquest moment, la capacitat inspectora de la Conselleria de Benestar Social; dada que havíem demanat ja, fa temps, en un debat parlamentari ampli sobre el tema de l'atenció a la vellesa. En aquell moment hi havia tres inspectors o quatre, en aquest moment n'hi ha set; set inspectors i hi ha 6.000 centres i escaig a Catalunya d'atenció a la vellesa. Expliquin-me vostès, com es pot portar un control? Per això deia, senyor Codina –i vostè em deia que no–, que cal posar ordre en tota l'estructura dels serveis socials a Catalunya, perquè si no hi ha capacitat inspectora, no hi pot haver control de la gestió, i aquests diners pels quals nosaltres, mitjançant la concertació, donem a la iniciativa privada, la iniciativa mercantil, no tindrem control de la seva gestió. Això no és fer política de benestar social; això és ajudar uns senyors que potser volen posar un negoci, aparentment... Vostè sap que hi ha moltes residències que estan cobrant subvenció i que no tenen control per part de la inspecció del Govern de la Generalitat.

L'altra qüestió que volíem dir aquí –abans d'acabar perquè el temps ja està en el seu límit– fa referència al programa socio-sanitari. Nosaltres celebrem aquest programa, estem estudiant

aquest Decret que ha sortit entre la Conselleria de Benestar Social i la Conselleria de Sanitat, però, precisament, perquè creiem que cal una política socio-sanitària, i perquè sabem que hi ha un conjunt de centres d'atenció a la vellesa, crònica, important, que estan mancats d'ajuda, creiem que 2.400 milions de pessetes és poc pressupost. Vostès em diran, possiblement, que no en tenen més, que no poden anar més enllà, però nosaltres pensem i creiem que 2.400 milions de pessetes, per a l'atenció socio-sanitària, són pocs diners en aquest moment, si, realment, volem afrontar aquest problema de l'atenció residencial a la vellesa, de l'atenció socio-sanitària a la vellesa.

Respecte al tema de l'atenció primària —i per acabar— estem observant, últimament, que hi ha una reducció de la partida de capítol II, pel que fa referència al que han de ser concerts amb els ens locals per desenvolupar la xarxa bàsica de serveis socials —ho he dit ja al començament en fer l'anàlisi global de l'ICASS—, a nosaltres això ens preocupa, vostès saben tan bé com jo que la xarxa de serveis socials bàsica dels ens locals és fonamental per normalitzar i per impulsar la política de serveis socials a Catalunya, aquest any només hi ha 592 milions, l'any passat n'hi havia 700 i escaig; vostès incrementen el capítol IV, que és el capítol de subvenció, però nosaltres demanem que incrementin el capítol de concerts, que és el que dona estabilitat en el desenvolupament de les polítiques de serveis socials i de les prestacions bàsiques.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista presenta aquesta esmena de retorn al Govern; ens agradaria que poguessin reestudiar aquest pressupost i ens el poguessin tornar a lliurar amb una memòria molt més explicitada perquè potser si la memòria estigués molt més explicitada i hi hagués una programació en funció dels problemes i en funció del temps, potser, podríem estar d'acord amb alguns temes que no hi estem.

Nosaltres creiem, per resumir, que en aquest pressupost hi ha manca de transparència per donar informació als diputats que estem en l'oposició, que formem part d'aquest Parlament, hi ha por al control parlamentari, vostès tenen por del control parlamentari, hi ha un rebuig constant —s'ha demostrat en aquest debat pressupostari, només s'han aprovat poquíssimes esmenes a les opinions i a les propostes de l'oposició—, tenen por a la concurrència institucional, cada vegada més s'«escaquegen» —perdonin l'expressió, no me'n surt una altra en aquest moment— de col·laborar amb els ajuntaments, i vostès han de saber que a Catalunya no podran desenvolupar una política de benestar social si no saben acceptar les aportacions dels ens locals, de les Administracions locals, les aportacions de la iniciativa social. Reflexionin, pensin sobre aquesta qüestió, no fos cas que, des de la Conselleria de Benestar Social es contribuís a l'augment de les patologies socials que es produeixen quan una política de benestar social no està plantejada d'una manera integral, d'una manera àmplia i d'una manera coordinada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. L'esmena a l'EAJA, qui la formula? Senyor Madueño? Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. Anem a parlar ara del pressupost d'un organisme ben conegut d'aquesta Cambra, crec que massa i tot, i serà difícil parlar de coses noves de què no haguéssim ja parlat al-

tres vegades perquè, de nou es repeteix, pràcticament, el mateix pressupost que ja ens van presentar l'any 88, l'any 89 i l'any 90; pressupost en recaptar, aquesta vegada, 6.000 milions de pessetes, igual que els anys anteriors. 6.000 milions de pessetes, però aquesta vegada hem de dir, en raó a la veritat, que ho augmenten en 500 milions de pessetes. 500 milions de pessetes que ben bé no sabem si és que augmentarà la recaptació o perquè hi ha una partida del Departament de Benestar Social, destinada a organismes socials, que puja 450 milions de pessetes, que no hem sabut trobar cap a on va dirigida, i com que a Benestar Social potser hi ha algun organisme més de..., comercial, potser el diputat que després replicarà podrà explicar-me si és que aquesta quantitat de 450 milions de pessetes va destinada a l'EAJA o va destinada a un altre organisme comercial que no sabem, i per això aquest any, en lloc de 6.000 milions de pessetes, en trobarem 6.500.

Jo crec que fa, l'EAJA, contínuament, un pressupost per veure si l'encerta, com que és un organisme que es dedica al joc, jo crec que està fent allò d'un joc d'atzar —com deia ja l'any passat— per veure si, possiblement, ja que no l'encerta en els resultats, ho pot encertar en el pressupost. Però, any rere any —i els números són, allò, molt tossuts—, any rere any, no l'encerta. L'any passat va pressupostar, per ingressar al Tresor de la Generalitat, 4.626.380.000 pessetes, només faltaven els cèntims, ho va quadrar bastant; però, és clar, segons aquestes dades, les dades que va facilitar el senyor Comas a la Comissió, i que jo me les vaig escoltar molt atentament en la cinta, en la cinta de la Comissió —perquè no vaig assistir-hi—, però malgrat això el resultat global que va donar donava uns 2.000 milions de pessetes, és a dir, per sota del 50% del que pensava recaptar el senyor Comas en el seu pressupost de l'any passat; un 50% menys que entraran a les arques del Consell Executiu i, per tant, de la Generalitat de Catalunya.

Però no és el primer any que entra el 50% menys a les arques de la Generalitat; és el tercer any que entra menys del 50%, i aquest any tornen a repetir el mateix pressupost. Jo ahir ja ho deia, i ho deia parlant del debat de la Junta de Residus, que vostès pressuposten unes coses i després en fan unes altres, és a dir, són uns pressupostos orientatius: ahir a la Junta de Residus la desorientació era del 80%; aquest any, amb això de l'EAJA, és del 50%.

Jo crec que aquesta pràctica que vostès fan de fer uns pressupostos sabent claríssimament que van a incomplir-los és una pràctica que jo crec que és perillosa, perillosa perquè devalua el debat de pressupostos i perquè crec que si això passés en una empresa qualsevol la primera cosa que s'hauria de fer és destituir qui hagués fet aquests pressupostos, però aquí no passa res. I per què no passa res? Perquè per al proper any vostès tornen a pressupostar les mateixes quantitats, i aquesta quantitat quina és per al Tresor de la Generalitat? L'any passat, 4.626.380.000 pessetes de pressupost. Per a aquest any, quant? Exactament 4.626.380.000, igual, idèntica quantitat que l'any passat, malgrat que la recaptació pensaven que era diferent, ni una pesseta de diferència, i quan vostès tres anys seguits que fan fallida en el pressupost; ja ni a la tercera, perquè és la quarta que vostès faran fallida segur.

Jo pregunto si és que està en l'ànim de vostès arribar a fer-li fer complir a l'EAJA els pressupostos que aquí presenta, i sobretot, el més important, és preguntar-li —si hi fos— al Conseller

de Benestar Social si es repassa, com a mínim, els pressupostos que li presenta l'EAJA, i sobretot que hauria de ser rigorós, però també qui se'ls hauria de repassar és el Conseller d'Economia i Finances, li demanaríem que fos una mica més exigent amb aquest organisme. Perquè, és clar, estem parlant..., l'altre dia parlàvem dels residus, parlàvem d'un organisme inversor, que no inverteix, inverteix el zero, però estem parlant d'un organisme recaptador, que recapta uns ingressos, aquests ingressos haurien d'anar al Tresor, aquests ingressos no van al Tresor i, per tant, si no van al Tresor ens perjudica a tots. Hauria de ser curós amb això, però és que, jo no sé si és perquè cada any fan una fotocòpia o perquè cada any vostès pressuposten el que els ve a gust i no el que realment pensen complir.

La partida que s'ha augmentat considerablement, el 35%, és de publicitat. Esperem que amb aquesta publicitat última que han portat alegrin una mica més el personal i a veure si aconseguen que aquesta EAJA funcioni i col·loquin les loteries, perquè de moment no hi ha manera que funcioni. (*Remor de veus.*)

Però el nou d'aquest any és que la Sindicatura de Comptes –i és el descobriment d'aquest any– ens ha avisat –i no ens ho va dir el senyor Conseller en la seva compareixença– que l'EAJA té dèficit, té pèrdues, i si l'EAJA té pèrdues –ens ho avisaven per la Sindicatura de Comptes–, i no en una quantitat qualsevol, 833 milions de pessetes, vol dir que el que nosaltres vam avisar en el seu dia, i ho vam avisar clarament, que qui gestionava realment era Luditec i no l'EAJA, aquí ens trobem que qui diuen que fa la funció té pèrdues, i aquell qui realment creiem nosaltres que fa la funció té beneficis. Per què? Perquè a l'EAJA només en vam destinar el 7% i a les altres, a Luditec, el vint-i-tants per cent; un s'emporta els beneficis i l'altre es queda les pèrdues; casualment, qui es queda les pèrdues és l'organisme oficial de la Generalitat, és a dir, aquell que tots haurem d'inflar-li part dels pressupostos de la Generalitat, és a dir que als catalans –com ja avisava l'any passat– al final l'EAJA que no ens costi diners, que com a mínim no costi diners; ja veiem que ens comença a costar diners. És a dir que, per tant, senyors de la majoria, l'EAJA, un organisme conflictiu, però un organisme que esperem que aquestes pèrdues del 88 no s'hagi repetit el 89, no es repeteixin el 90 i, sobretot, amb aquests pressupostos tan ben fets del 91 no es repetiran les mateixes pèrdues i, sobretot, ajustarem els pressupostos, i, per tant, els ingressos a Economia, i per tant en benefici de tots els catalans, i no aquests desfasaments que cada any van en perjudici de tots nosaltres.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Senyor President, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per exposar les motivacions del meu Grup parlamentari en tant que es posiciona contràriament a les esmenes de retorn de la Conselleria de Benestar Social, de l'ICASS i de l'EAJA.

Vull expressar des d'aquí que no comparteixo –com l'any passat– els criteris ni les opinions expressades pels que han fet ús de la paraula anteriorment, però sí que vull dir al començament de tot que sí que coincideixo amb la majoria d'aquests diputats de l'oposició a dir..., i amb això em volia referir a la senyora Fabian –que ara no hi és–, quan deia que era insuficient

la partida destinada a formació d'adults, jo vull dir que no solament és insuficient la partida destinada a formació d'adults, sinó que podríem coincidir que és insuficient la consignació general que es dona al Departament de Benestar Social, i és que podem coincidir tots que per molt que aquest departament –i jo diria que tots els departaments, però aquest d'una forma genuïna, aquest departament més que un altre–, per molt que hi hagi un pressupost, per molt que nosaltres hi dediquem unes prioritats, hi ha unes demandes a la nostra societat, hi ha uns retards del desenvolupament del que podria ser l'estat del benestar en el nostre país, que fan que sempre hi hagin unes insuficiències que siguin difícils de cobrir.

Però entenc que en les prioritats i en l'exercici d'aquestes polítiques –en el cas del Govern de la Generalitat ha estat ben clar– s'ha vist quina és la sensibilitat i quina és l'orientació que se li dona, i es posava un exemple del nivell de pressupostos, per exemple, de l'ICASS, i es deia: «és poc». Jo hi estic d'acord, és insuficient, però, senyora Barenys, jo l'any passat ja li vaig dir, li vaig recordar que en menys de cinc anys el pressupost de l'ICASS s'ha quadruplicat; que estem parlant del quart pressupost en importància dels que hem discutit aquests dies de la globalitat del Govern de la Generalitat, i que, només per citar-ho –perquè vostès hi van donar molta importància–, només el pressupost de l'ICASS, que és una part petita, perdó, petita no, important del Departament de Benestar Social té un «muntant» pressupostari molt més gran que tot el Departament de la Presidència de la Generalitat. Per tant, no es pot dir des d'aquesta tribuna que no hi ha sensibilitat; és cert que hi ha unes insuficiències, però també és cert que s'ha avançat, i són molts els sectors d'aquest país, des de molts àmbits diferents, des de l'àmbit veïnal, des de l'àmbit dels ajuntaments, des de l'àmbit dels sectors de la tercera edat, de les entitats que hi treballen, que tenen una opinió coincident en aquest sentit.

Però tot i les restriccions imposades des de l'austeritat pressupostària, estem davant d'uns pressupostos de consolidació del Departament, i «de consolidació» per nosaltres vol dir de millora de qualitat; millora de qualitat vol dir, per exemple, que quan parlem de l'increment del capítol II, quan parlàvem del tema de la informatització, doncs, vol dir que, per exemple, la tramitació d'expedients, el fet que els expedients puguin anar ràpids en un Departament com el de Benestar Social significa accelerar el que pot ser un assoliment de nivells de justícia social molt més grans, perquè, evidentment, en sectors de població marginada que un expedient es resolgui més ràpidament o no tan ràpidament pot ser causa d'una gènesi d'una nova injustícia social. Per tant, el fet que el Departament posi com un dels punts prioritaris la informatització o l'«escannerització» dels documents fa que la gestió, per exemple, la recent inaugurada oficina del ciutadà és un clar exemple del que significa aproximar l'administració al ciutadà, és a dir, aproximar l'administració als problemes reals del país. Jo ja sé que quan moltes vegades parlem de l'aproximació de l'administració als problemes reals del país a vostès els fa una mica..., es posen en alerta, si més no, i és perquè jo crec que això respon a una determinada sensibilitat; d'acord que vostès fan una interpretació molt determinada –ja en parlarem en una altra ocasió–, però això és una voluntat, i la voluntat en aquest cas és apropar-se a aquests problemes.

Senyora Barenys, de por de control parlamentari, ni un. El Conseller Comas és el Conseller que en aquesta legislatura ha

demanat més compareixença per al control parlamentari, el que passa és que vostès no van tampoc a totes les compareixences que el Conseller voluntàriament hi va, i n'és un exemple l'última Comissió de Política Social que vam assistir. Per tant, no ens digui que tenim por; escolti, de por ni una. (*Veus de «Molt bé!». Remor de veus.*)

Voldria dir, parlant ja directament, concretament sobre el tema del personal han fet una pregunta, la senyora Barenys i la senyora Fabian, i també el senyor Latorre, sobre l'increment del capítol I, referent al tema de personal: és cert que ha augmentat, i cal dir i recordar-ho, el Departament és nou; ja vaig dir-ho l'any passat, s'assignava al capítol I tot el tema de personal i Seguretat Social de tot el Departament, però és que a més a més hi ha unes transferències de personal, que incloïa la Seguretat Social del personal aquest, tant de Justícia com d'Ensenyament. Això justificaria la inquietud que aquestes il·lustres diputades i l'il·lustre diputat, doncs, feien menció.

Senyora Barenys, quan parli que hi ha una política de «centralització», jo penso que vostè ho confon. En realitat, jo penso que més aviat el que hi ha és una suspicàcia respecte a les competències que poden tenir els consells comarcals; jo crec que no són dues coses distintes. Jo crec que no es pot vestir políticament la por que els consells comarcals agafin competències amb una interpretació política, com fa vostè, que la Conselleria el que vol és recaptar competències. Jo crec que això no és cert.

S'han dit abans les xifres —no hi vull insistir—, la senyora Fabian n'ha fet un bon reguitzell i, a més, ha anat desglossant els pressupostos a poc a poc, i jo crec que no hi entraria. Simplement recordar el que he dit abans, quan parlàvem de quin era el «muntant» global, un increment que jo penso que és important —ho deia abans—, l'ICASS el quart, l'ICASS només, més que tot el Departament de Presidència.

Parlava del capítol II, ja n'hem parlat del tema de la informatització, que ha parlat molt de la propaganda i de la publicitat. «Moltes velles raons», deia la senyora Barenys; velles també contradiccions, és a dir que parlen de propaganda i publicitat, però, és clar, podríem parlar dels llibres. Home!, hi ha llibres, es publiquen llibres i això té un cost alt, però és clar, vostès només pensen que tot el capítol significa simplement anar amb pancartes, amb publicitat permanent, i jo crec que això no s'ajusta a la veritat.

Sí que haig de dir un reconeixement, i agraeixo aquest reconeixement que feia la Il·lustre Diputada senyora Fabian, quan parlava de l'increment del capítol II a la Direcció General de la Infància, perquè ha augmentat els mòduls dels nens als centres col·laboradors. Vull recordar que els centres propis només representen divuit o dinou a tot Catalunya, i que els col·laboradors són cent vint, i que aquest capítol augmenta també per l'increment de les prestacions i de la qualitat de les mateixes, com són les pròtesis, com són les ulleres, els tractaments d'especialitats —farmàcia, colònies d'estiu, etcètera. Vull parlar també des d'aquí —que no se n'ha parlat— que des de la seva creació aquesta Direcció General ha augmentat un 50% el nombre d'infants aollits.

De la Direcció General d'Afers Socials només em vull detenir en un tema. Parlàvem abans de la insuficiència dels pressupostos destinats a la formació d'adults, i jo he parlat de tot el conjunt del Departament, però, és clar, vostès no mencionen

aquesta campanya televisiva del: «Graduï's, ara pot!», que ha suposat també un gran esforç econòmic, i gran esforç econòmic jo crec de qualitat que fa que, per exemple, TV Madrid i el Canal Sur en aquests moments vulguin copiar el programa que la Generalitat ha posat en marxa.

Feien també una pregunta —ara no recordo si era la senyora Fabian o la senyora Barenys— sobre el concepte 480.03, que hi havia un «muntant» de 500 milions. Bé, això és una partida ampliable, però que va referida o va dirigida cap a la renda mínima d'inserció.

De la Direcció General d'Acció Cívica jo voldria fer un reconeixement als grups que no han presentat l'esmena de supressió d'aquesta Direcció General aquest any, penso que no crec que sigui mèrit d'aquest diputat que els parla de l'exposició que va fer l'any passat, crec que deu ser mèrit de la pròpia conselleria per les seves actuacions, pel fet que pràcticament no hi ha cap grup parlamentari que presenti una esmena de supressió d'aquesta Direcció General, excepte el Grup d'Iniciativa, que —no li repetiré els arguments; jo crec que, pel que fa al *Diari de...*— li estalvio els arguments pels quals jo crec que sí que la Direcció General d'Acció Cívica és imprescindible; però, és clar, m'estranya que, per exemple, vostès puguin discutir el fet de tres accions importants que està fent la Direcció General d'Acció Cívica i que han estat, en aquest moment, reconegudes a Catalunya, fora de Catalunya —a l'Estat— i a nivell internacional, en el cas europeu.

Per exemple, en el tema del voluntariat, jo aquí he rebut una carta del President de la Federació Internacional del Voluntariat, que diu que a Europa no hi ha cap govern, cap govern —inclosos els de l'Estat— que estigui fent més pel tema del voluntariat, i això, a més, ho va declarar en el Diada Internacional del Voluntariat que es va celebrar al Palau de la Música —com vostè sap prou—, i que va fer aquestes declaracions. Tinc aquí, per si l'interessa, aquest document, en el qual s'il·lustra aquesta acció que la Direcció General d'Acció Cívica ve emprenent.

Però després hi ha una altra dada —que, en el cas del Grup d'Iniciativa també m'estranya—: no hi ha cap govern, en tot l'Estat, que hagi fet més difusió del que és el dret a l'objecció i el que és la prestació social substitutòria; ara fa no gaires setmanes, amb vostès vam votar conjuntament, i amb altres grups, una proposició de llei —que, a més, era de vostès, que nosaltres vam esmenar i que vam acordar..., vaja, va venir al Ple sense cap esmena reservada—, en la qual preteníem definir quin era el model d'objecció de consciència i de prestació social que volíem, no solament per a Catalunya, sinó per a l'Estat espanyol.

Bé, doncs, la Direcció General d'Acció Cívica desenvolupa aquesta filosofia, fa més difusió de la que fa el Govern de l'Estat per a tot l'Estat, i, per exemple, concedeix un conveni, que és absolutament innovador i que va en la mateixa línia de la Proposició de Llei que vam aprovar fa uns dies. Per tant, tinc l'esperança que l'any que ve, com a mínim, entrin a discutir la Direcció General d'Acció Cívica.

En la Direcció General de Serveis Comunitaris, em sembla que també és una direcció general en què hem avançat, perquè aquest any no sé si part..., sí, tots els grups de l'oposició ja no demanen la seva desaparició; per tant, penso —i ho dic una vegada més— que no serà mèrit d'aquest diputat, sinó que serà mèrit del Conseller i de l'equip que dirigeix aquesta Direcció General, per les accions que està fent. De fet, hi ha manifesta-

cions, en aquest cas, de veïns dels barris que estan essent sotmesos a aquestes actuacions integrals, barris —cal dir-ho— de renda social baixa, amb greus problemes socio-econòmics, com és la Mina, com és el Camp Clar, com és la Masia Espinós, com és Riu-sec, com és Can Vilardell, com és Sant Cosme, com és el Bon Pastor, com és la Font de la Pólvora, com és Sant Roc, etcètera —estaria temps parlant—, aquestes actuacions que han guanyat, deia, el reconeixement d'aquests veïns i que fan, suposo, que aquests grups de l'oposició no demanin la seva desaparició.

Em preguntava, em sembla que era la senyora Rosa Fabian, sobre les actuacions d'ADIGSA —no sé si era vostè o la senyora Rosa Barenys—; bé, jo les tinc aquí, jo vull estalviar-ne a tota la Cambra el llistat: són nombrosíssimes les actuacions que ADIGSA ha fet en determinats barris i polígons sobre temes diversos, i jo..., vaja, els invito que, si volen veure després els papers, és immensa aquesta llista, i fa que, d'alguna manera, es ratifiqui el posicionament que jo deia.

ADIGSA no construeix —hi torno a insistir—; sí que rehabilita —contesto una mica els arguments del senyor Oliart, d'ahir—, gestiona 70.000 habitatges de gairebé el 6% de la població de Catalunya, però sí que voldria només, senyor Oliart —perquè vostè ha repetit els mateixos arguments de l'any passat—, jo sí que li'n volia afegir un, que ja sé que el repeteixo, però és que em sembla que és important: vostè considera, de vegades, quan parla d'ADIGSA, com si fos una empresa privada, i ADIGSA està al Departament de Benestar Social —i vostè discuteix la seva adscripció— perquè gestiona, rehabilita habitatge social dels sectors de població marginada: per tant, aquesta és la seva adscripció. I entenc, també entenc..., podríem acceptar sectors de població que necessiten un tipus d'habitatge i que no poden accedir a un altre, permetin-me, doncs, la matisació; però també deixin-me dir-los que vostès defensen —el senyor Oliart ho defensava— que ADIGSA no pagava la llicència d'obres, i que alguns ajuntaments continuen considerant ADIGSA com si fos una empresa privada. Jo crec que, per sensibilitat social, no es pot continuar esgrimint l'argument que ADIGSA ha de continuar pagant la llicència d'obres, sobretot perquè comunica amb temps els seus projectes a aquests ajuntaments.

Vaig acabant. El tema d'ICASS: l'ICASS, que és l'aparell organitzador mitjançant el qual es gestionen les prestacions, tant econòmiques com de serveis, a què els ciutadans catalans poden accedir com a beneficiaris, està també en la línia de la consolidació de les xarxes que ja deia quan em referia al conjunt del Departament, i que, d'alguna manera, s'ha reflectit en l'augment del pressupost, que, concretament, és del 16,28%; deia abans que tot el conjunt de l'ICASS és més que el Departament de Presidència... I voldria, simplement, mencionar alguns dels aspectes que alguns il·lustres diputats ja han referit. Un és el tema de... Il·lustres diputats i il·lustres diputades, senyora Fabian; jo sempre ho tinc present: si se m'ha escapat, és un *lapsus linguae*. (Rialles.)

El senyor Latorre parla de l'ICASS com un organisme intermediari. Senyor Latorre, és un organisme de gestió, no és un organisme intermediari; no és la definició. Jo no entenc encara aquesta insistència a voler separar el pressupost de la secció 41 de la de la secció 42; els diners, tots vénen dels Pressupostos Generals de l'Estat: a mi, personalment, el que em preocupa és que vinguin més. Ja sap vostè, senyora Barenys, que moltes ve-

gades discutim aquest tema, i jo crec que el que han de fer és venir més diners —que, segurament, no vénen tots els que han de venir. Per tant, el problema de fons és aquest.

Les prioritats de l'ICASS, deia, estan a consolidar les accions que s'anaven realitzant per tal de potenciar l'aspecte qualitatiu d'aquestes prestacions. Parlaria del Programa d'Estimulació Precoç en el camp dels disminuïts, actualitzant i modificant el mòdul i el tipus de finançament dels serveis, amb l'ampliació del nombre de places, amb la subvenció d'un nou servei dins l'àmbit hospitalari, amb la col·laboració en la posada en marxa del desplegament de les unitats de maduració, amb la col·laboració amb el Col·legi de Psicòlegs en l'organització d'un curs de postgrau; referent a la integració laboral dels disminuïts, assumint 135 places de taller com a pròpies, amb el fet de posar en marxa tres residències amb capacitat per a 137 places, amb la promoció de nous equips residencials propis i aliens, amb la posada en marxa de nous equipaments residencials per a profunds i de tres residències amb capacitat per a 40 places, amb l'impuls del treball associatiu en funció de les activitats, amb la promoció de la coordinació entre les diferents associacions, etcètera, etcètera. Podríem parlar molta estona del tema dels disminuïts —els ho estalvio.

Referent al tema de vellesa, jo simplement vull dir que la prioritat fonamental estava en la previsió de places residencials, en la línia dels compromisos adoptats en aquest Ple quan parlàvem d'aquella Proposició no de Llei que vam aprovar per unanimitat en aquest Parlament, i d'acord amb el desenvolupament del Pla concertat, d'acord amb el Decret 215/1990, del 30 de juliol, en el tema de promoció i finançament de l'atenció socio-sanitària.

Jo voldria dir que, quan es parla de capacitat d'inspeccionar —que no ens referim a l'ICASS, perquè això està a Afers Socials—, miri, només cal agafar les xifres de la quantitat de centres que s'han inspeccionat aquest any, i em sembla que supera el nombre de 700; jo penso que aquesta és una capacitat que cal reconèixer: no es pot dir des d'aquí..., i, fins i tot hi ha informes —ja en parlarem al seu moment— de persones alienes a l'Administració que estan dient que aquesta capacitat d'inspecció funciona, i funciona prou eficaçment.

També m'he fixat, per part de la senyora Barenys, en aquesta barreja entre les places de residències concertades, les subvencionades i d'iniciativa privada. Jo penso que una cosa són les pròpies, una cosa són les concertades, una altra cosa són les subvencionades i una altra cosa són les d'iniciativa privada, i vostè barrejava les d'iniciativa privada amb les subvencionades —almenys, a mi m'ho ha semblat entendre—: jo crec que són dues coses distintes.

En el tema d'atenció primària, dir que continuar amb el compliment del PAS, continuar amb la gestió dels consells comarcals i ajuntaments, amb el consegüent augment de les plantilles —feia abans referència al capítol I, per què augmentava: aquí va part d'aquest augment del capítol I—, el programa d'ajut a domicili, reforçant i augmentant el personal en la mateixa línia, el programa de suport tècnic també es reforça, els programes especials, no cal dir-ho: atenció a la pobresa, delinqüència, minories ètniques, menjadors socials, casals d'estiu per a infants, ajudes a urgències socials, Programa Droga i SIDA, ajuts i subvencions a entitats, etcètera, etcètera. Però el que jo voldria dir aquí, ja per acabar el tema de l'ICASS —perquè veig que ja

s'ha encès el llum groc—, és que, el que no voldria..., vostès ho han descobert, molt probablement, perquè apareix un nou capítol: això de la gestió de centres propis per part d'entitats o empreses alienes. Això, ja fa molts anys que l'ICASS va prendre aquesta acció; vostè pot dir que no hi està d'acord, però és una opció i nosaltres la vam prendre fa molt de temps. Quan vam parlar de la Llei d'Ordenació Sanitària, ja també se'n va parlar, de tot aquest tema, i el que no entenc és que, la pregunta que va fer el senyor Magí Cadevall —que caldrà veure exactament com es va produir—, que, per una residència, vostès en fan una generalització i en fan un judici d'intencions, que, com a mínim, jo crec que si es remetessin al debat que hi va haver amb la Llei d'Ordenació Sanitària, s'adonarien que aquest és un camí equivocat.

I referent al tema de l'EAJA, senyor Madueño, jo només, breument, per dir-li dues coses —vostè ha repetit els mateixos arguments; jo en podria dir altres—, només dues coses —i, al senyor Latorre, també li ho voldria dir—: el Síndic no ha fet cap informe. Vostès parlen del Síndic..., el Síndic no ha fet cap informe. El 1988 encara està per fer, i això que és una empresa en fallida, jo no hi estic d'acord, amb aquest tipus d'afirmacions; segurament no ingressa tots els diners esperats, però d'empresa en fallida..., jo no ho he vist escrit a cap altre lloc.

Només recordar que l'EAJA ha suposat, per als ingressos del Tresor, més d'11.000 milions de pessetes; que s'ha augmentat amb una nova oferta de joc, que és el Super 10, que esperem que això pugui ampliar la capacitat d'ingressar aquests nous diners, tot recordant dos elements que em sembla que són importants de recordar: un, la saturació del mercat —el joc que fa l'EAJA només representa el 2% del joc que es fa a Catalunya—, un, i dos, vostè parlava: «S'ha doblat la partida destinada a propaganda i publicitat»; jo només li vull dir que la propaganda i la publicitat de l'EAJA és exactament onze vegades menys que les loteries de l'Estat, i em sembla que aquesta comparació diria a vostè que aquest anunci que en fa, que ho ampliem, no s'ajustaria, si el que realment volem és augmentar els ingressos a través de l'EAJA.

Per acabar, senyor President, algú diria que fem només el que podem; jo crec que sí que és veritat, que fem el que podem; però jo diria que és molt, molt més del que farien vostès i molt més del que serien capaços de fer vostès. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. (*Pausa.*) En el torn en contra, hi ha algun altre diputat que hagi d'intervenir? No? Perfectament. Doncs, procedim a la votació de les esmenes presentades als pressupostos del Departament de Benestar Social.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'annex a l'article 31, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest annex ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article 1, menys el paràgraf c) del punt 1, que ja va ser votat, i el punt 6, que també va ser votat en rebutjar-se les esmenes corresponents.

Vots a favor de l'article 1?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Les esmenes presentades a aquest article estan decaigudes.

Procedeix, doncs, la votació de l'Exposició de Motius del Projecte i el títol de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol i els títols han quedat aprovats per 59 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Hi ha possibilitat d'explicació de vot? (*Remor de veus.*) Sembla que tots els grups hi renuncien, de manera que es pot passar al següent punt de l'ordre del dia, que és el Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Modificació Parcial dels Límits de la Zona Perifèrica de Protecció del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici.

Projecte de Llei de Modificació Parcial dels Límits de la Zona Perifèrica de Protecció del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici

La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar el Projecte? Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Esperí, esperí, senyor Conseller, que quedin lliures els passadissos... Pot començar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, deia Ciceró a les *Filípiques* la frase següent: *Cuiusvis hominis est errare, nullius nisi insipientis in errore perseverare*, errar és propi de qualsevol home, però obstinar-se en l'error només ho és del neci. Amb aquestes paraules voldria començar la presentació d'aquest Projecte de Llei de Modificació Parcial dels Límits de l'Àrea Perifèrica del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici, perquè es tracta fonamentalment d'això, de rectificar, de corregir el que fou un error en aquell Projecte de Llei aprovat per aquesta Cambra en la sessió del dia 16 de març de 1988.

Aquell Projecte de Llei de Requalificació del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici també establia, en l'Annex II, quins eren els límits de la zona perifèrica de protecció del Parc Nacional d'Aiguestortes. La discussió parlamentària de la Llei en aquesta Cambra fou enormement interessant i es van discutir una sèrie d'aspectes que preveia aquell Projecte de Llei. El Conseller d'Agricultura que em va precedir, senyor Josep Miró, el Diputat del Grup Socialista senyor Ganyet, el senyor Masó, de Convergència i Unió, el senyor Díaz, d'Iniciativa per Catalunya, a part els senyors Pujol i Folcra, van discutir

a bastament el Projecte de Llei i la significació de la reclassificació que es volia fer. L'Annex II, però, no fou en cap cas comentat i la relació d'indrets i punts que delimitaven la zona perifèrica de protecció del Parc Nacional d'Aigüestortes, entenc que no fou degudament analitzada i que, sobretot, no fou degudament consultada amb els municipis que en resultaven afectats. Amb aquests comentaris no voldria en cap cas eludir la principal responsabilitat, la del Govern, en l'elaboració del Projecte de Llei.

Poc després de l'aprovació de la Llei, i celebrades les eleccions d'aquest Parlament de l'any 88, van començar a sentir-se les opinions d'alcaldes i persones afectades pel que comportava l'establiment d'una àrea perifèrica que, d'acord amb el mateix article quart, limitava enormement les activitats que s'hi podien dur a terme. D'aquesta preocupació es va fer ressò el Govern de la Generalitat i va buscar la manera que aquelles delimitacions no perjudiquessin el desenvolupament normal de la comarca i de les àrees afectades.

Aquestes delimitacions eren ben concretes, atès que l'àrea perifèrica, pel costat de Llevant, s'acostava al que és la zona urbana del municipi d'Espot, a part de seguir en molts dels seus trams la carretera d'Espot a la Guingueta, i fins i tot arribava a la carretera que uneix Sort i Esterri d'Àneu. Aquest problema era, també, a la zona sud del Parc d'Aigüestortes, en què l'àrea de protecció arribava a comprendre les obres de l'estany de la central hidroelèctrica de bombeig anomenada estany Gento-Sallente. Aquesta és una àrea que està fortament condicionada per l'activitat humana i, sobretot, per la construcció recent de l'esmentat aprofitament hidroelèctric. Pel costat de ponent, els límits de l'àrea perifèrica tampoc no eren els més encertats. La Vall de Boí i concretament el balneari de Caldes de Boí quedaven compresos dins de l'àrea perifèrica. La mateixa planta que s'ocupa d'embotellar l'aigua mineral produïda a la Vall de Boí també quedava inclosa a l'àrea perifèrica.

Ens trobàvem, per tant, davant d'unes limitacions importants. Aquestes limitacions, establertes, com he dit abans, en els articles quart i cinquè del Projecte de Llei, són les que han d'existir en una àrea perifèrica i, en canvi, no tenia cap mena de lògica que les zones fins ara esmentades, tant pel costat de la Vall de Sant Nicolau com de la Vall d'Espot, les àrees de protecció arribessin tan a prop dels nuclis de població i impedissin qualsevol possible desenvolupament dels municipis que s'hi trobaven inclosos. Per aquest motiu, senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat va optar per no perseverar en l'error, per no continuar en l'error de tenir una llei inadequada i de procedir a la seva modificació, una modificació parcial dels límits de l'àrea perifèrica. En aquest sentit, el Govern de la Generalitat va presentar un projecte de llei al Parlament per modificar la Llei de l'any 1988. Aquest Projecte fou presentat amb data 17 de maig de 1990.

La presentació del Projecte de Llei va donar lloc a manifestacions de tota mena, de les quals es van fer ressò els mitjans de comunicació. Val a dir que en moltes d'aquestes manifestacions es feien unes interpretacions que en cap cas responien al text del Projecte de Llei que el Govern havia tramès al Parlament. Afirmacions com: «Es redueix el Parc d'Aigüestortes», o bé «Es destruirà el Parc d'Aigüestortes», o també «Es redueixen els límits del Parc d'Aigüestortes», es van sentir molt sovint aquells dies.

Permetin-me que reiteri una vegada més que la superfície del parc resta inalterada en aquest Projecte de Llei, com de fet també restava inalterada en el Projecte de Llei de Requalificació abans esmentat.

El Govern de la Generalitat va voler redefinir al més exactament possible les necessitats de l'àrea perifèrica que es proposava, i en aquest sentit el mateix Conseller que ara té l'honor de dirigir-los la paraula va mantenir diverses entrevistes amb els alcaldes, amb els consells comarcals i amb diferents col·lectius interessats en la defensa del nostre patrimoni natural i que al mateix temps tenen una llarga tradició de servei al país.

L'opinió del Centre Excursionista de Catalunya, com també d'altres institucions, fou determinant per aprofundir més en el coneixement de la realitat i adequar amb més exactitud el Projecte de Llei que s'havia presentat. Jo mateix vaig visitar diverses vegades el Parc Nacional per estudiar quina era la situació i quina era la delimitació que s'havia de donar. El Consell de Protecció de la Natura, format per persones de competència reconeguda en les diverses disciplines que incideixen en el coneixement i en l'estudi del medi natural, va manifestar també la seva opinió. La diferència més fonamental es produïa al límit nord del Parc Nacional d'Aigüestortes, on l'àrea perifèrica agafava una part de la Garona de Ruda, i part de les valls d'Aiguamòg i de Valarties.

Amb tots aquests antecedents, un cop estudiats detingudament sobre el terreny, es va creure oportú que el Grup de Convergència i Unió modificués el Projecte que s'havia presentat i finalment es va establir una reducció de les hectàrees fins ara esmentades a les valls d'Espot, vall de Boí i vall del Flamicell, i també es va procedir a una important ampliació a la zona nord, que comprèn entre d'altres l'estany de Mar, l'estany de la Restanca, a la Vall d'Aran, i altres ampliacions a la zona Est -Pallars Sobirà- i a la zona oest, a l'Alta Ribagorça.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats, el Projecte que avui presentem a aquesta Cambra per a la seva aprovació és la redefinició dels límits de l'àrea d'influència, amb la reducció -ben entès- de 2.506 hectàrees, i amb l'ampliació de 5.693 hectàrees, i, per tant, queda un augment de l'àrea perifèrica del Parc Nacional d'Aigüestortes de 3.087 hectàrees. L'àrea perifèrica s'augmenta, per tant, fins a un total de 3.557 hectàrees per a una superfície de parc de 10.230 hectàrees. El total d'àrea protegida és, per tant -el parc més l'àrea perifèrica-, de 40.767 hectàrees.

Senyors diputats, aquesta Llei augmenta l'àrea perifèrica. I què és l'àrea perifèrica? La mateixa Llei d'Aigüestortes especifica quina és la finalitat d'aquesta zona: la finalitat és marcar un redol de protecció exterior i continu per garantir la completa protecció dels recursos naturals que han justificat la creació del parc, i evitar els possibles impactes ecològics i paisatgístics procedents de l'exterior. Per tant, l'àrea perifèrica no és el parc: és senzillament aquella corona de protecció de l'àrea del parc. Així, a l'àrea perifèrica, s'hi permeten tots els usos i aprofitaments tradicionals, compatibles, això sí, amb la protecció i la conservació del medi del parc.

Dins d'aquestes activitats tradicionals s'hi pot considerar, per exemple, l'esquí, en les seves modalitats d'alpí, de fons i de muntanya, sempre que la situació de les pistes no afecti el parc, i no l'afecti ni directament ni indirecta en el que podria significar un impacte visual.

En el Dictamen de la Comissió es preveu també la modificació del Patronat del Parc Nacional, amb la voluntat que tingui la màxima representativitat i operativitat, i que pugui començar a actuar al més aviat possible. És voluntat del Govern de la Generalitat procurar que el Parc Nacional d'Aigüestortes tingui la representativitat que li correspon com a àrea valuosa del nostre territori, que ha de ser degudament protegida i posada al servei de tots els ciutadans de Catalunya perquè puguin contemplar la seva especial bellesa natural. La contemplació d'aquesta bellesa natural ha de ser perfectament compatible amb la possibilitat que al seu voltant hi puguin viure unes poblacions estables com correspon a les nostres comarques de muntanya, ja de per si prou perjudicades en els darrers decennis i que a més moltes d'elles han sofert un continuat procés de despoblació.

No és possible la presència de l'home a la muntanya si no hi pot exercir una activitat econòmica; malauradament, el que havien estat les activitats tradicionals de l'home a la muntanya pirinenca —l'activitat ramadera, especialment de cavalls i de mules, l'activitat agrària— ofereixen avui poques possibilitats de rendibilitat per elles mateixes si no van complementades amb altres activitats com puguin ser les del sector secundari o el sector dels serveis.

Pel que fa al sector secundari, les instal·lacions, durant aquest segle, d'obres hidroelèctriques, li han permès consolidar una part de la població que treballa a les esmentades empreses; d'altra banda, el fet de l'existència d'un parc nacional i la possibilitat de practicar a les comarques diversos esports —i no solament esports d'hivern, sinó també els d'estiu— possibilita que una part de la població pugui exercir una activitat de suport a aquests esports i que, per tant, pugui continuar vivint en aquests municipis i mantenir el país equilibrat.

Dintre de les directrius de la Comunitat Econòmica Europea i els objectius que foren definits l'any 1988, hi ha l'objectiu especial 5.b) que vol potenciar precisament això: les activitats econòmiques a les àrees rurals. Aquesta potenciació d'activitats econòmiques a les àrees rurals és gestionada, a la major part dels països, pels òrgans de les administracions d'agricultura, atès que fonamentalment es tracta de buscar activitats complementàries de l'activitat agrària tradicional, i que avui no permet per ella mateixa obtenir els ingressos que permetin una qualitat de vida digna. Aquest objectiu 5.b) permetrà un desenvolupament de les nostres àrees rurals i la consolidació d'una població estable que possibiliti el manteniment de l'equilibri demogràfic del territori. El Departament d'Agricultura, en aquest sentit, és conscient que la protecció d'unes àrees determinades ha de ser paral·lela a l'exercici d'unes activitats econòmiques —els boscos més ben conservats són aquells que tenen un millor aprofitament en renda constant, la qual permet que el bosc es regeneri.

Això, evidentment, no afecta els parcs naturals, on qualsevol aprofitament del bosc, per pròpia definició, és explícitament prohibit, però sí les àrees confinants o les altres àrees. El que el Govern de la Generalitat, a través del Departament d'Agricultura, ha volgut amb aquest Projecte de Llei és per una banda preservar el Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici i, per l'altra, possibilitar que els homes de la muntanya puguin viure a la muntanya i de la muntanya. Creiem que això serà possible amb aquesta modificació que proposem en aquest Projecte de Llei que espero que mereixerà l'aprovació d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Hi ha algun membre de la Comissió encarregat de presentar el Dictamen? Doncs comença el debat del Projecte de Llei. Hi ha reserves diverses esmenes a la totalitat. La primera, esmena de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana; per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana va presentar, al seu moment, en el moment oportú de la tramitació parlamentària, aquesta esmena de retorn del Projecte de Llei per moltes i diverses raons que ens feien estar en desacord amb el text presentat pel Govern, especialment amb el text presentat inicialment pel Govern, probablement amb l'única excepció en aquells moments d'allò que feia referència al molt desitjable increment de la representació de les poblacions de la zona en els organismes gestors.

Creat per llei l'any 1955, el Parc Nacional d'Aigüestortes i Sant Maurici, va veure aprovada en aquest Parlament, com recordava fa uns instants l'Honorable Conseller, la seva Llei de reclassificació, una llei que establia la tant debatuda «zona perifèrica de protecció». Durant el temps transcorregut des de l'aprovació d'aquesta Llei, el Govern no ha pogut, no ha sabut dur a la pràctica de manera eficient una sèrie d'objectius que hi havia en aquesta Llei, i és essencialment aquesta incapacitat i no el contingut d'aquesta Llei allò que ens ha dut a l'actual situació de crisi del parc, concretada, entre altres coses, en l'estat en què aquest es troba, en la no posada en marxa del Patronat previst en la Llei i en la tolerància, la ceguesa, amb què l'Administració ha deixat passar, en alguns casos, l'inici d'obres i accions plenament il·legals. A això s'ha sumat una gravíssima desídia inversora, tant pel que fa a les actuacions directes en el parc com pel que fa a les compensacions econòmiques als municipis afectats. A la vista d'aquesta situació, quan el Govern va presentar un projecte de llei de reducció de la zona perifèrica, el Govern va presentar aquest Projecte de Llei de Modificació de la Zona Perifèrica, i un dels principals arguments del qual era i és —se'ns ha dit, se'ns diu— la no-limitació de les possibilitats de desenvolupament de les poblacions afectades, dels municipis afectats i dels ciutadans que hi resideixen; això, naturalment, ens sembla bé. Seria impossible, seria il·lògic, seria injust que no ens semblés bé. Ningú no té dret a condemnar la bona gent de Vielha i Mijaran, de Naut Aran, d'Alt Àneu, d'Esterri, de tots aquests municipis, no té dret —dic— a condemnar-los a ser ciutadans de segona categoria ni a limitar artificiosament el seu dret a accedir a un estàndard de vida digna.

En anteriors legislatures, Esquerra Republicana ha defensat sempre, quan s'ha plantejat el tema de la protecció de les àrees naturals, ha defensat sempre la necessitat, la necessitat ineludible de comptar amb les poblacions, la necessitat d'implicar les poblacions en qualsevol estratègia proteccionista i d'assegurar, realment a aquestes poblacions les mateixes oportunitats que a la resta dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Aquesta ha estat i continua essent la nostra política sobre el particular. No hi ha dubte, doncs, que hi ha una responsabilitat prioritària del Govern, si no s'han establert en aquest període compensacions suficients, si els beneficis directes i indirectes del parc no es reparteixen adequadament, si no es fa una, en definitiva, promoció adequada i rendible dels aprofitaments tradicionals, si, en

definitiva, una part de la població afectada veu o ha vist més, tot sovint, l'existència del parc, més com un inconvenient que com un avantatge a explotar adequadament i racionalment.

Fins ara el Govern no ha sabut, no ha pogut, trobar fórmules per garantir aquest dret al desenvolupament de les poblacions afectades, i per trobar un camí que no passi —que no passi únicament, com passava en el text inicialment presentat— per la reducció notable de la zona de protecció d'un parc nacional, ja lamentablement escanyolit, afectat, fins fa quatre dies, pel furtivisme, desnaturalitzat pels aprofitaments hidroelèctrics i assetjat sempre per la codícia de determinats urbanitzadors.

Durant la tramitació del Projecte de Llei, des del nostre punt de vista, en alguns aspectes irregular o almenys singular, nosaltres ens hem manifestat, des del principi, ben disposats a acollir modificacions; a acollir modificacions en la posició de la majoria, per tant, naturalment, a acceptar modificacions en la nostra pròpia posició. I, sobretot, ens hem manifestat —i així ho vam dir als alcaldes dels municipis afectats en la reunió que va tenir lloc a la ponència corresponent—, sobretot, ens hem manifestat disposats a prendre en consideració el parer dels representants de les zones afectades.

En aquests moments tenim una lleugera esperança de la possibilitat d'arribar a convèncer —no arribar a convèncer-nos nosaltres—, arribar que es convencin tant el Govern com les poblacions afectades, de la necessitat d'arribar a alguna cosa que podria ser un nou pacte, naturalment, amb el compromís ferm del Govern i amb el compromís de les poblacions afectades, un nou pacte que garanteixi, al mateix temps, la protecció d'aquest parc perquè, evidentment, si aquest compromís no existeix per ambdues bandes sabem que qualsevol intent de protecció efectiva serà retòric i serà inútil com, en bona mesura, han estat intents anteriors.

Per tal com volem donar una mostra de participació positiva en aquest clima de diàleg o en aquest clima de modificació de posicions que s'ha produït al llarg del procés de tramitació del Projecte de Llei, la meua Agrupació està disposada —està disposada i ho farà— a retirar la seva esmena a la voluntat. (*Remor de veus.*) Perdó, la seva esmena a la totalitat. És el pes de les hores de debat. Això no significa, naturalment, que no continuem centrant els nostres objectius en la consolidació d'un parc que, per les seves condicions, per la seva situació, per les seves dimensions, creiem que hauria de ser —hauria de ser i encara no és— un motiu d'orgull i un motiu de desenvolupament si les coses es fan bé. Ens hagués agradat trobar en les paraules de l'Honorable Conseller quan ha presentat el Projecte alguna referència més optimista o positiva en relació amb aquest clima de diàleg o de modificació de les posicions inicials, més que una referència molt mecanicista a un error que podria semblar un pur error textual o jurídic i entenem que la modificació que s'engega i que hauríem d'engegar entre tots és una modificació també en l'actitud del Govern i en el tarannà, en aquest tarannà de nou pacte entre el Govern, els partits i les poblacions afectades.

En qualsevol cas, donem per retirada la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Queda retirada aquesta esmena. En segon lloc, hi ha l'esmena presentada pel Grup Popular; per a la seva defensa té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument, per a manifestar que, una vegada més —i després diran que Curto és així, però bé (*rialles*)—, que, una vegada més, la prepotència del Govern de Convergència i Unió en les poc considerades actituds contra els grups parlamentaris de l'oposició, una vegada més, es manifesta en la tramitació d'est Projecte de Llei de Modificació Parcial dels Límits de la Zona Perifèrica del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici. I, molt cordialment, ja pot dir missa l'Honorable Conseller d'Agricultura, quan ha presentat lo Projecte de Llei en qüestió, en una referència a l'obstinació en l'error —nosaltres diem en l'error com a concepte— perquè a partir de com s'ha desenvolupat la tramitació parlamentària, a est Diputat i al meu Grup parlamentari, la veritat és que ens han creat seriosos dubtes respecte a la credibilitat del Consell Executiu, en altres temes pendents i que, possiblement, ens obligaran a replantejar lo nostre posicionament polític en projectes que també requereixen un ampli consens, com puguin ser los residus industrials de Catalunya i el Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya.

Resulta no presentable —ja ho sé, senyor Escudé, que li és igual, al Conseller no li és igual—, resulta no presentable que, després de reunions oficials o extraoficials en lo propi Departament i amb el mateix Conseller, després de l'entrevista amb los alcaldes de la zona afectada on van quedar clarificades les posicions de les tres parts, és a dir, ajuntaments, grup que dóna suport al Govern de Catalunya i oposició, i, sobretot, després de la predisposició dels grups parlamentaris a arribar a aproximar posicions polítiques i criteris tècnics, resulta no presentable —deia— que, emparant-se en la tramitació d'urgència, avui intentin «colar» un projecte de llei d'estes característiques en un ple ordinari que es distingeix, precisament, est ple —com ja vaig dir—, es distingeix per la monotonia, lo cansanci i l'avorriment. D'aquí poques hores començaran les vacances parlamentàries, l'atenció del ciutadà quedarà condicionada i dividida pels pressupostos de 1991 i per la Moció de reprovació al Conseller de Benestar Social, que se substanciarà demà, i el parc d'Aiguestortes quedarà, com volien vostès, en la típica història de «a quien Dios se la dé, San Pedro se la bendiga»; per a aquells senyors d'allí dalt quedarà el panorama.

Ja en Comissió lo Grup Popular, formulant una considerada i respectuosa manifestació cap a la tarea del Diputat senyor Moliné en la seva voluntat de diàleg i de consens, vam anunciar que estàvem disposats a retirar la nostra esmena a la totalitat en benefici de l'acord entre tots els grups parlamentaris, sobretot amb aquells grups parlamentaris que s'han pres la molèstia de presentar text alternatiu. Així li ho vam reiterar al mateix Conseller d'Agricultura i així ho vam declarar a la reunió dels representants dels ajuntaments i dels consells comarcals. Utilitzar lo tràmit d'urgència quan al primer ple del mes de febrer s'hagués pogut substanciar amb tota normalitat est Projecte de Llei, només denota que en lo fons del seu comportament polític a est Govern sembla que li interessa —no sé per quina raó— incitar, avivar i proclamar l'enfrontament i la discòrdia entre tots els grups parlamentaris, com si a Catalunya no n'hi hagués prou amb l'estat general de crispació que tenim.

La nostra posició en relació amb el fons de la qüestió ja va quedar clarament definida a la reunió —que he mencionat abans— d'alcaldes i grups parlamentaris i, per consegüent, com

en est cas la forma ha absorbit l'interès del fons, preferim que es reconegui la nostra coherència en relació amb lo que, des d'un principi, vam manifestar. I si no és així ja ho desmentirà després qui li correspongui sortir a la tribuna, suposo que el Diputat senyor Moliner en la seva condició de diputat ponent d'esta Llei. Per això i en ordre a mantenir la nostra paraula —la paraula que vam donar— i en benefici al consens que es pugui derivar del debat posterior de les esmenes parcials i dels textos alternatius, lo Grup Popular retirarem la nostra esmena a la totalitat i lamentem que el mal gust polític i parlamentari emprat esta vegada pel Govern de Convergència i Unió hagi esquitxat, fins i tot, la correcció imposada pel Diputat del Grup majoritari, senyor Moliné, i el que és pitjor encara desprenciar la decidida aportació dels grups de l'oposició en arribar a aprovar, per unanimitat, una llei d'estes característiques. No és de broma, senyor Escudé, el que estic dient; no es rigui del que diu est Diputat, no és de broma el que estem dient perquè és cert tot això. El senyor Moliné després ja tindrà oportunitat de pujar en aquesta tribuna.

I formulo l'advertència, per acabar, que en la mateixa mesura que el Govern de Convergència i Unió empra en tots los camps lo simbòlic «corte de manga» a l'oposició, en la mateixa mesura emprarem, com a mínim est Diputat, continuarem emprant est Diputat i el meu Grup parlamentari un llenguatge dur i de crítica a la seua conducta política. Queda retirada, per consegüent, senyor President, la nostra esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Queda retirada. (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) El senyor Escudé té la paraula per...?

El Sr. ESCUDÉ: Per al·lusions del senyor Curto, per indicar-li que jo no me'n reia d'ell sinó que li indicava que la decisió de demanar tràmit d'urgència no és del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya sinó del Portaveu que els parla.

Gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: No! Per què demana la paraula, vostè?

El Sr. CURTO: Senyor President, cada vegada que est Diputat, des d'aquí, ha demanat la paraula per al·lusions o per contradiccions, immediatament des de la majoria s'ha demanat la paraula i esta Presidència no ha tingut cap inconvenient en donar-la. Per consegüent, en ordre en esta imparcialitat, reclamo també esta paraula.

El Sr. PRESIDENT: Precisi per què demana la paraula.

El Sr. CURTO: Senyor President, perquè jo he parlat del Govern de Convergència i Unió; lo senyor Escudé no és el que diu el tràmit d'urgència o no, és, en realitat, lo Grup que representa perquè el senyor Escudé, com a tal, no té cap autoritat; és lo Portaveu del Grup majoritari que dona suport al Govern, senyor President. Per consegüent, això que ha dit ell que ho demana est Diputat no té cap consistència.

El Sr. PRESIDENT: Com pot veure no ha usat d'un torn d'al·lusions, vostè.

El Sr. CURTO: No, per aclarir això.

El Sr. PRESIDENT: Bé, bé, quedi clar, eh? Perquè la Presidència era evident que no tenia per què donar-li la paraula, eh?

A continuació passem a la tercera esmena a la totalitat, l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats. Amb el desig d'intentar rebaixar una mica el to de crispació que ha presidit els últims minuts del debat parlamentari, pujo a la tribuna per, inicialment, defensar i després retirar l'esmena a la totalitat d'aquest Projecte de Llei de Modificació dels Límits de la Zona Perifèrica de Protecció del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici.

Aquest parc, inicialment definit, ho ha dit l'Honorable Conseller després del *latinazo* de la presentació, amb un parc nacional de 10.000 hectàrees; amb una zona perifèrica de protecció, que la pretensió inicial —no s'ha d'amagar— del Govern era reduir-la a 6.400 hectàrees, i que després la pressió popular, la dels ajuntaments i la dels grups de l'oposició ha fet canviar una altra vegada més la posició del Govern fins a fer una proposta d'increment d'aquesta zona perifèrica de protecció, de 3.083 hectàrees, i després, crear una zona d'influència on s'han de fomentar —aquest era l'esperit de la Llei— les activitats tradicionals, sempre que assegurin un ús adequat dels recursos naturals.

I efectivament, com també ha reconegut l'Honorable Conseller, no s'ha complert la Llei, per més que algun grup de l'oposició —aviat farà dos anys— els ho va recordar, i jo aquí haig de fer esment a una proposició no de llei del Grup Socialista, presentada el 28 de febrer del 89, amb la qual s'instava el Parlament de Catalunya a la creació d'una comissió d'estudi en el seu si amb l'objectiu de redefinir els límits de la zona perifèrica de protecció i de la zona d'influència d'aquest parc; proposició de llei a la qual la nostra Agrupació parlamentària va presentar unes esmenes que van ser incorporades a la votació, i naturalment rebutjades pel Grup de la majoria, esmenes que pretenien coses tan desbaratades com que el Patronat del Parc Nacional quedés constituït abans del 15 de juny del 89 i que el Consell Executiu, d'acord amb allò que preveia la Disposició Final Primera de la Llei, dictés les normes necessàries per al desplegament i l'execució de l'aquesta abans del 30 de setembre del 89.

Ja fa mesos, doncs, que aquesta preocupació, almenys d'algun grup de l'oposició, camina per aquest Parlament. I ara, efectivament, després del reconeixement de les seves errades, per part del Consell Executiu —en les quals no penso insistir—, doncs, ens aporta aquest Projecte de Llei amb la pretensió ja esmentada; projecte de llei que també abasta tota una sèrie de terrenys, una bona part dels quals tenen un gran valor paisatgístic, ecològic, bàsicament pel que fa a la part nord del parc, que —recordem-ho—, quan estava sota l'administració d'una altra administració, aquesta ja va iniciar els tràmits per invertir-hi uns quants milions —no direm quants— en adquisició de terrenys per adscriure'ls a un nou parc nacional molt més ampli, al voltant de dues vegades i mitja del que ara estem considerant.

I precisament aquest és el model de parcs que nosaltres defensem, l'ampliació del parc, i no ho diem amb paraules, ho diem amb fets, i ho varem dir l'octubre d'enguany, quan la nostra Agrupació parlamentària va presentar una proposició de llei d'ampliació dels límits del Parc Nacional d'Aiguestortes, encara pendent de tramitació en aquesta Cambra, segons la qual s'amplien els límits geogràfics del Parc Nacional; es modifiquen parcialment els límits geogràfics de la zona perifèrica de protecció, excloent de la zona perifèrica del parc, doncs, l'àrea del nucli urbà d'Espot, l'àrea de la central hidroelèctrica d'estany Gento-Sallente, i totes aquelles àrees, en definitiva, que es-

tinguin afectades per zones ja aprovades o per zones ja planificades urbanísticament pels ajuntaments de la zona. I, d'altra banda, s'inclouen en aquesta zona perifèrica de protecció unes quantes zones del Parc Municipal de Naut Aran, d'Alt Àneu, del municipi d'Espot i de la Torre de Cabdella.

Quan, després de les vacances parlamentàries, tinguem l'ocasió de reprendre la nostra tasca, veurem quina és la disposició del Consell Executiu, també la del Grup de la majoria, que semblava inicialment ben disposat a considerar favorablement una proposta d'aquestes característiques, com també així s'ha manifestat el Consell de Protecció de la Natura, recentment constituït, el primer dictamen del qual avala una proposta molt semblant a la nostra.

Doncs, des d'aquesta confrontació de posicions —entre el model de parc que defensen vostès i el model de parc que defensem nosaltres— no serem pas nosaltres els qui posarem pals a les rodes de l'aprovació d'aquest Projecte, i, tal com dèiem al principi, amb aquesta intenció que aquest Projecte, amb les modificacions introduïdes al llarg de les negociacions que han estat conduïdes, jo crec que amb bona mà, per l'Il·lustre Diputat senyor Moliner, al llarg de la tramitació parlamentària nosaltres hem defensat l'esmena a la totalitat, i —com deia al principi— ara mateix la retirem.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Queda retirada aquesta esmena a la totalitat.

L'esmena presentada pel Grup Mixt decau, i passem ara a debatre l'esmena a la totalitat, amb text alternatiu, presentada pel Grup parlamentari Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ens trobem avui discutint un tema que ha aixecat una gran polseguera; un tema que —com pocs— ha mobilitzat tots els sectors de la societat catalana. El Parc Nacional d'Aigüestortes és més que un parc; és un tema emblemàtic per tots els qui estimen el nostre país, des dels habitants més propers al parc als més allunyats de Catalunya; des dels ajuntaments més directament afectats, fins a les associacions més diverses de Catalunya. Pocs temes han suscitat tanta polèmica a Catalunya i han implicat tants sectors de la societat catalana; polèmica de grans proporcions originada, en un principi, per la desafortunada decisió del Govern de voler retallar aquestes més de 5.000 hectàrees de la zona perifèrica del parc sense, pràcticament, consultar-ho a ningú, la qual cosa va motivar que pràcticament ningú acceptés la proposta inicial, perquè ni els ajuntaments van quedar satisfets ni la societat catalana va quedar tranquil·la.

Això ha donat lloc a un fals debat, el debat dels qui volen retallar el parc i els qui el volen més gran; un debat entre els qui volen que la ratlla passi per un cantó o passi per un altre, quan en realitat això, més que un debat sobre la ratlla, és un debat de fons, un debat, en realitat, de si ha d'existir un gran parc nacional a Catalunya, ben conservat, ben dotat i ben gestionat, compatible amb altres activitats econòmiques pròpies de l'alta muntanya, o no ha d'existir aquest parc: aquest és el debat. Polèmica que es va iniciar pràcticament ja amb la creació d'aquest parc, la delimitació d'aquest parc; un parc —s'ha de dir— imposat a la població sense consultar ningú. Els ajuntaments d'Espot

i de Barruera podrien dir la consulta que els van fer l'any 1955 a l'hora de fixar-ne els límits; eren altres temps i es va crear en un mes, i des que es va crear, pràcticament, fins no fa molt, pràcticament abandonat, sense compensar els ajuntaments afectats.

I la crítica de l'abandonament ve també de lluny, però és que també és un abandonament de fa poc. Avui, aquest matí, el senyor Graells ens parlava d'unes xifres, unes xifres d'inversions, i, és clar, parlar de números a vegades és difícil, perquè vénen les polèmiques dels números, i els números són molt freds. Xifres oficials donades per la mateixa Conselleria ens parlen que l'últim any que el va tenir ICONA va invertir, segons les meves dades, 104 milions en el manteniment; Agricultura, el 88, primer any, va invertir-hi 5 milions; el 89, 24 milions; el 90, 24 milions també, i el 91, si les xifres del senyor Graells són certes o no, ja es comprovarà, i sobretot ho comprovaran els ajuntaments de la zona quan vegin si realment s'inverteixen aquestes xifres que ha donat aquest matí...

Però l'altra manera de comprovar aquestes coses és parlant amb els responsables. Fa pocs dies, jo vaig parlar amb els responsables del parc: hi ha un director i pocs guardes, res més. I l'altra manera, també, de comprovar aquestes grans inversions, aquesta gran gestió que es fa al parc... Jo li recomano al senyor Graells que, avui que ens honoren amb la seva presència els alcaldes de la zona, parli amb ells a veure quines són aquestes grans inversions que el Consell Executiu destina al Parc Nacional d'Aigüestortes.

Però hi ha més. Simplement els llegiré un text molt senzill, que diu: «Un parc com aquest requeriria 1.000 milions a l'any, que és el que destina l'entitat del Parc de Doñana, o, com a mínim, els 800 milions que dedica l'Agència de Medi Ambient de la Comunitat Autònoma de Madrid al Parc Regional de la Conca de l'Alto Manzanares, que no té, ni de bon tros, els valors naturals d'Aigüestortes. El Departament d'Agricultura no li va dedicar més de 35 milions l'any 89; és, doncs, la ventafocs de la nostra administració; sens dubte, caldrà millorar radicalment aquest pressupost.» Això —vostès pensaran—, això és el text d'algun grup de l'oposició; és el text signat per l'anterior..., però, per l'assessor de l'anterior Conseller d'Agricultura, i crec que ara també assessor del Conseller d'Agricultura, senyor Santiago Vilanova, firmat a l'Avui, i crec que, si és el seu assessor, sabrà les dades millor que jo.

És un parc que ha estat en contínua recreació: l'ICONA ja va pensar a recrear-lo, és a dir, de fer-lo de nou, de fer els límits de nou l'any 73, l'any 76, i precisament l'ICONA el va aprovar provisionalment l'any 76, i el va delimitar —el parc actual més la zona ampliada.

Bé, nosaltres el vam recrear l'any 1988, i nosaltres vam anunciar tres coses —estan al *Diari de Sessions*, per veure-ho—, i vam dir tres coses: una era que anunciàvem que, per les informacions que teníem, i sobretot a través d'un programa que s'havia anunciat, als alcaldes el Govern no els havia consultat, i creïem que això s'havia d'haver fet; però bé, podria ser el millor que no només el Govern..., sinó que a tothom havia d'haver consultat. Immediatament, el Diputat Ganyet va entrar en contacte amb els representants dels ajuntaments i dels consells comarcals. I no val, senyor Conseller, que vostè digui aquí que: «rectificar...», i això està molt bé que ho digui, «rectificar és de savis», i això està molt bé, però que digui que qui ha rectificat

és el Govern en fer la presentació del Projecte, jo li he de recordar —vostè no era, potser, diputat en aquesta Cambra, i el senyor Latorre ho ha recordat anteriorment— que, fruit d'aquestes visites als alcaldes de la zona i als consells comarcals, el senyor Ganyet i uns quants diputats més —qui li parla també hi eravam presentar en aquesta Cambra una proposició perquè es creés una comissió d'estudi, en la qual participessin el Parlament i els alcaldes de la zona afectada, per modificar allò en què possiblement ens havíem equivocat. I li vull recordar que el senyor Bada, en nom del seu Grup, s'hi va oposar, i el seu Grup, totalment, li va donar suport; és a dir, el 89 vam perdre l'oportunitat de modificar-lo, perquè dèiem: «Creem aquesta Comissió i el desembre del 89 presentem aquesta proposta al Parlament», és a dir que des del desembre del 89 podríem tenir resolt el problema. Per tant, no van ser vostès: el seu Grup s'hi va oposar; després, sí, és veritat, van rectificar el 90, però ho van treure d'una manera que ja sap vostè la polèmica que han generat. I han rectificat; després de la polèmica, pràcticament hi ha hagut una rectificació, que jo he de dir positiva.

L'altra cosa que li vaig criticar és que vostès creaven un parc sense pressupostos, sense diners, i ja he dit abans el que ha passat —s'ha confirmat que sense diners. I la tercera cosa que li deia és que creessin un patronat tripartit, un patronat on, si bé la gestió fos de la Generalitat, estiguessin representats correctament els ajuntaments —que no ho estaven—, que hi estigués representada la Generalitat, evidentment —el Consell Executiu—, l'Estat i la societat civil. Vostès no ho van fer: no s'ha constituït el patronat. I de la resta de la llei, per a què parlar-ne, si tampoc no s'ha complert.

És clar, és lògic que, amb aquest panorama, els alcaldes de la zona confiïn molt més en la iniciativa privada, confiïn molt més en les iniciatives econòmiques que hi ha allà que no pas en el parc, que no pas en el Govern, perquè no fa aquestes propostes, perquè no fa aquestes inversions. I és veritat, és veritat que algú ha volgut presentar els ajuntaments com els dolents de la pel·lícula, i és que el que han fet els ajuntaments és lògic: és intentar, per tots els mitjans, treure els seus ajuntaments de les condicions duríssimes en què viuen allà —i tots sabem les condicions en què estan les diverses comarques de la zona— i treure el màxim profit, treure el màxim profit per als seus ajuntaments. Ara bé, nosaltres vam demanar que s'arreglessin els límits, igual com els alcaldes, i estem d'acord amb ells que s'arreglin els límits, i ara ho arreglarem amb la Llei; que es puguin treure les activitats econòmiques que estaven consolidades fora de la delimitació del parc, hi estàvem d'acord i per això donarem suport al canvi de delimitació dels límits.

Ara bé, nosaltres pensem que, amb la nostra esmena, modifiquem una situació, i la situació és que un parc petit, mal delimitat, mal gestionat, sense inversions, no és bo per a la conservació del medi físic ni per als valors naturals, però, el que és pitjor, perjudica les activitats econòmiques —fonamentalment les turístiques— de totes les comarques veïnes. D'aquesta constatació neix la nostra esmena a la totalitat. Catalunya disposa d'una zona única pels seus valors naturals: la gran concentració d'estanys i d'un paisatge d'una bellesa inigualable, d'una fauna i flora alpina i subalpina que no tenim gaire en el nostre territori, fan d'aquesta zona pirinenca catalana que disposem dels valors per arribar a convertir-se en un parc nacional tant o més important que els que tenen els suïssos o els que tenen a altres

parts del món. I si això es fes, si aquest parc el construïssim, comportaria un canvi qualitatiu i quantitatiu en la conservació d'aquest espai, i, sobretot, revertiria en el nivell de vida de millora dels habitants de la zona.

Catalunya es mereix disposar d'un parc d'aquesta categoria, un gran parc nacional, amb límits extensos i clars. El gran parc nacional de Catalunya ens permetria aconseguir dos objectius: primer, conservar adequadament un patrimoni de la humanitat, un patrimoni que jo m'atreveixo a qualificar dels més importants que hi ha a Europa, i potenciar i atreure activitats econòmiques a la zona del parc. Aquest parc nacional i les seves activitats econòmiques —com és l'esport de la neu, com és l'hoteleria, com és l'excursionisme, l'agricultura, la ramaderia, etcètera— en la zona d'influència són compatibles i necessàries per a aquesta zona. I això és el que passa a altres parcs nacionals del món, el que passa a altres parcs d'Espanya. El parc només és incompatible —i, això, sí que ho vull deixar clar—, el parc és incompatible amb els especuladors que volen repetir l'exemple de la Costa Brava: arribar, destruir, folrar-se, emportar-se els beneficis a altres zones del país i no reinvertir-les en la zona. En això ens tindran en contra, i nosaltres ens hi oposarem.

I per concloure: si avui no s'aprova la nostra proposició, que vull deixar ben clar que la nostra esmena d'ampliació, de creació i de concreció del Parc Nacional d'Aiguestortes contempla la modificació dels límits —que nosaltres ja vam iniciar aquesta proposta el 88: ho vull deixar clar perquè algú no pensi que, si s'aprova l'esmena socialista, voldria dir que no es tocarien els límits de la zona perifèrica, que això no és cert, que estem d'acord com s'ha de fer la zona perifèrica, perquè ho vam proposar— i només s'aprova la simple modificació de la zona perifèrica, ens trobarem en una situació com a mínim curiosa: un parc creat el 55, en contínua revisió, que el revisem el 1988, el tornem a revisar el 1990, i que, potser, d'aquí a un temps hauré de tornar a plantejar-nos en aquest Parlament que hem de tornar a modificar els límits del parc —no de la zona perifèrica: del parc. I, com a mínim, en no fixar els límits del parc definitivament, no preveure sobretot el finançament d'aquest parc ni regular-ne correctament el patronat, continuem situant el Parc Nacional d'Aiguestortes en una permanent precarietat.

I, per a nosaltres, això vol dir que el sentit de provisionalitat que estem donant a aquesta Llei impedeix fixar el planejament correcte, fins i tot, als mateixos ajuntaments, que és un perill permanent que depèn de les pressions dels grups econòmics, especulatiu, que no són petits a la zona. I, a més a més, un risc permanent que es produeixin agressions irreversibles: tenim l'exemple, no dintre del parc, però fora del parc, de l'estany de Besiberri, que ens serveix d'exemple del que pot ser una agressió irreversible. O que la imatge del parc quedi devaluada i que això, en lloc de ser per als catalans un signe d'orgull, sigui més, com ho és avui dia —jo li ho haig de dir, que vaig anar a visitar-lo fa poc i, la veritat, no vaig sentir aquest sentit d'orgull, d'estar en una de les zones més privilegiades del nostre país, sinó que vaig sentir una certa vergonya de veure el que podia ser i no era.

A més, aquest sentit de provisionalitat, de modificació permanent, desprestigia aquest Parlament: que estiguem contínuament fent unes lleis provisionals no va en benefici d'aquest Parlament. Quan legislem, hem de legislar amb rigor, i rectifi-

car és de savis, però rectificar permanentment és una mica, jo diria, quasi d'irresponsabilitat.

Finalment, senyors i senyores diputades i diputats de la majoria, senyor Conseller, crec que vostès estan desaprofitant una oportunitat històrica de fer les coses ben fetes. La van desaprofitar quan els vam proposar de crear aquella comissió, perquè avui portaríem un text, possiblement, a aprovar per unanimitat de tots els grups; han passat dos anys, o any i mig com a mínim, i podria haver estat presentat amb tranquil·litat, amb la participació tant dels ajuntaments, com de la societat com dels diversos grups, i avui estaríem fent una cosa històrica, que jo crec que seria importantíssima: l'únic parc nacional de Catalunya amb uns valors únics hauria de ser aprovat per unanimitat d'aquest Parlament i ser, a més a més, un motiu d'orgull i de potenciació de les zones pirinenques. I, això, no ho farem, desgraciadament; pel que em temo, això no passarà, i aquest Parlament jo crec que no queda massa en bona situació quan, d'aquí a un temps, tornem a modificar aquesta Llei.

No li càpiga el menor dubte, senyor Conseller, que el partit socialista, igualment com va insistir en la modificació dels límits —no ho vam aconseguir—, continuarà insistint que hem de crear aquest gran parc nacional de Catalunya que ara no tenim ni tindrem, i que, a més a més, aconseguirem unir les forces i les potencialitats socials i polítiques perquè aquest Parlament torni a discutir-ho i aprovi —almenys com nosaltres pensàvem que s'hauria d'haver fet— per unanimitat el projecte d'un parc nacional, que aconseguixi, darrere d'ell, el nivell de gestió, el nivell d'inversió necessaris per dignificar el parc i millorar el nivell de vida dels ciutadans i ciutadanes de les zones del Pirineu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. (*L'I. Sr. Graells demana per parlar.*) Digui? Per què demana la paraula?

El Sr. GRAELLS: Sí, Honorable President, a l'empar de l'article 65 del Reglament, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: Digui'm quina és l'al·lusió concreta.

El Sr. GRAELLS: L'al·lusió que ha fet sobre les inversions que el Departament d'Agricultura faria aquest any, i una petita rectificació en el sentit que, gestionades pel DARP, no van ser cinc milions de pessetes l'any passat, sinó que van ser 186 milions...

El Sr. PRESIDENT: No, senyor Diputat, ho sento molt però això no són al·lusions personals. Gràcies.

La següent esmena a la totalitat amb text alternatiu és presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyors alcaldes i representants dels ajuntaments de la zona d'Aiguestortes que ens acompanyen...

El Sr. PRESIDENT: No, no, escolti, dirigeixi's a la Presidència i prou, eh?, i a través d'ella als diputats.

El Sr. GIMENO: Bé, gràcies, senyor President. Bé, el que passa és que, amb sis esmenes, pots caure en una certa reiteració i en un cert sopor a la Cambra, i el que volia era sortir d'una altra forma. (*Rialles.*)

Total que el que voldria, sense ser massa repetitiu, és, per una banda, felicitar l'inici de l'informe fet pel Conseller

d'Agricultura, assumint l'error inicial comès per tothom —per tothom d'aquesta Cambra; la Cambra anterior, però que, en definitiva, era el Parlament de Catalunya— amb la Llei del 88, de reclassificació del parc. El que no sé si ha explicat és per què hi va haver un error tan gruixut, que tothom vam assumir, i que va ser una llei votada per unanimitat. A part d'incloure zones inapropiades, és a dir, si s'hagués fet sobre el territori, suposo que no hauríem arribat en aquell absurd; el que va passar és que, des d'un despatx, es van dissenyar uns límits i, des d'aquell despatx, va passar als despatxos del Parlament, i, de despatx en despatx, sense coneixement del terreny, vam arribar on vam arribar.

Aquest és un error greu, però és que l'altre error greu és l'absolut desconeixement de la població de la zona i dels seus representants del que es feia en aquest Parlament, desconsideració cap a una població que veuen què es decideix per a ells i sense ells, i que ens han fet arribar algun comentari d'algun alcalde que, concretament, em deia: «Fixa't com em vaig assabentar que s'havia acordat fer una zona perifèrica de protecció del parc nacional!» Diu: «va passar un excursionista pel meu poble i em va dir: "estareu contents, estareu contents que us han fet una ampliació del parc".» És a dir, va ser un excursionista, no va ser ni el Parlament, ni un diputat, ni el Consell Executiu ni ningú qui els va fer saber què és el que havia passat.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Ara bé, des de llavors, des del març del 88 fins ara, el que des del nostre punt de vista ha passat és que s'ha agreujat el problema: hi va haver un error de concepció, o dos errors de concepció, però és que després hi ha hagut uns errors acumulables de funcionament o d'aplicació d'aquesta Llei. Hi ha hagut una despreocupació o desídia manifesta del Govern, que no ha comprès o no ha volgut comprendre mai que la protecció de la natura costa diners, i que no n'hi ha prou de dir que una zona serà protegida, sinó que una zona protegida, que significa una limitació en els usos del territori per part de la gent que hi viu —no de la gent que la visita: de la gent que hi viu—, requereix que, a aquella gent, se'ls han de fer unes mesures compensatòries suficients com perquè no vegin que el que fas és hipotecar el terreny, sinó que el que fas és donar-los un mitjà addicional de vida. I aquesta insuficiència manifesta —ja s'ha dit i no ho repetiré—, el que està clar és que l'any passat hi havia els mateixos diners que enguany per al funcionament —tinc una resposta del Conseller que així ho avala; vaig preguntar quines són les despeses de funcionament del parc durant els últims tres anys: fa tres anys eren 5 i, enguany, són 24.300.000 pessetes—; que avui se'ns digui que hi haurà actuacions en infraestructures que aniran dirigides allí o al voltant d'allí, això no és una actuació de manteniment i de funcionament del parc, això és un pedaç més que s'està fent en una llei de pedaços.

La insensibilitat del Govern durant aquests dos anys i tot el que portem anterior ha arribat al ridícul internacional, ridícul internacional ja que el parc nacional no està admès com a parc assumible per la Comunitat Econòmica Europea. I aquesta insensibilitat és perquè el Govern ha renunciat a fer del parc un model de protecció i ha aplicat uns pressupostos de misèria i no ha fet cap activitat —almenys considerable— de millora econòmica a la zona. Més encara: hi ha hagut un menyspreu a una part

important, propietària d'una zona del parc i de la zona limítrofa, que és a ICONA; a ICONA, que és propietària del 50% del parc i d'una gran part de la zona perifèrica, resulta que no se li ha comunicat si volia formar part del Patronat de protecció, no se li ha dit si volien gestionar d'alguna forma conjunta el parc aquest, i això difícilment fa que la gent d'ICONA estiguin decidits a impulsar i a donar suport econòmicament al Parc Nacional d'Aigüestortes.

I aquesta desídia del Govern ha portat a una insatisfacció manifesta de totes les entitats conservacionistes de Catalunya, que veuen la lamentable situació del parc i l'abandonament de les instal·lacions, dels accessos i de la zona interior.

Als dos anys i escaig de l'aprovació de la Llei 7/88, en un intent de reconduir la situació, ens proposa el Govern de la Generalitat, el maig, un projecte de modificació, que és el projecte que avui estem discutint. L'intent, quin és? Fer callar el descontentament dels ajuntaments, fer concessions d'alliberament del territori, «donarem un trosset a cadascú, els direm que allí poden fer el que vulguin, i així a veure si callen i accepten formar part del Patronat»..., i, en definitiva, el que estan fent és deixar que els ajuntaments puguin intentar un model de desenvolupament econòmic com el que estan fent a zones pròximes, com la Vall d'Aran. Allà, a la Vall d'Aran, la iniciativa privada fa estacions d'esquí, ha fet construccions immobiliàries al voltant, hi ha hagut una reactivació econòmica notable, i lògicament, un el que fa primer és mirar què fa el veí per saber què és el que li podria interessar a ell. Saben que per iniciativa privada la Vall d'Aran ha funcionat econòmicament, hi ha riquesa, i diuen: «Bé, potser la millor manera d'espavilar-nos seria copiar d'alguna forma el que fan».

De tota manera, quant al conjunt dels ajuntaments de la zona se'ls planteja aquesta reducció del parc, aquesta reducció de les 5.000 i escaig hectàrees, hi manifesten el seu rebuig, després d'haver —segons ens diu el Conseller en diversos informes— parlat amb tota la representació municipal d'aquella zona. Els alcaldes i consells comarcals constitueixen una coordinadora i manifesten el seu rebuig a la proposta. Jo entenc que és perquè són ecologistes pràctics —ecologistes pràctics, a diferència dels ecologistes de capital, dels ecologistes de ciutat, que els dissabtes i els diumenges agafen les espadenyes i se'n van a trepitjar *el monte*—, ells són realistes perquè estan integrats en el territori, perquè formen part de l'ecosistema en el qual viuen, i comencen a plantejar alternatives de millora pròpia del parc.

Tinc un document signat per ells, una acta de la reunió de la Coordinadora d'Ajuntaments i Consells Comarcals, del dia 31 d'agost de 1990, en què fan moltes consideracions. I una d'elles diu: «En aquest sentit, després d'un estudi *ad hoc*, vam decidir estudiar la possibilitat d'ampliar» —d'ampliar— «el parc i la zona perifèrica», i diuen que el perímetre del parc nacional, l'objecte seria demanar quatre noves entrades al parc nacional, que podrien ser estany Gento, la Torre de Cabdella, Gerber a Alt Àneu, vall de Ruda, Naut Aran - Alt Àneu i Aiguamòg a Naut Aran. La Coordinadora abona la proposta dels ajuntaments, que suposa un notable increment de l'extensió del parc; no de la zona perifèrica: del parc. Parlen d'altres coses i diuen també: «És imprescindible» —llegeixo textualment el que diu l'acta aquesta— «que es destinin inversions de forma molt més decidida i important que les realitzades fins al moment, tant al parc prò-

piament dit com a tots els municipis beneficiats per l'àrea d'influència». Després diuen que aquesta inversió és necessària perquè s'ha de demostrar amb fets que el parc és beneficiós per al desenvolupament de la comarca i no a l'inrevés.

En definitiva, el que acorden és proposar l'ampliació del parc, l'ampliació de la zona perifèrica, unes certes reduccions, perquè tampoc..., és comprensible que tinguin unes certes expectatives i que vulguin defensar les seves expectatives i que, en definitiva, faran negociacions amb els grups parlamentaris. Al mateix temps, es manifesten contra la Llei seixanta entitats conjuntament, en un document signat: el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya; les entitats excursionistes de Catalunya; una Comissió per a la Defensa d'Aigüestortes, que són catorze catedràtics de les universitats de Barcelona; els Grup d'Estudi i Defensa de la Natura, etcètera, etcètera.

Hi ha també, en tot això, un informe del Consell de Protecció de la Natura —que vull recalcar que és un informe demanat pel Govern— sobre el projecte de modificació de la zona perifèrica; és a dir, al Consell de Protecció de la Natura no se li demanava si seria aconsellable ampliar o no ampliar el parc; se li diu: «com veieu, aquesta situació; com veieu, la modificació de la zona perifèrica». Ells ens diuen molt breument que el remodelatge només pot excloure els sectors on hi ha una situació urbanística consolidada i/o aprovada i unes infraestructures actualment en ús, que és molt convenient que es destinin inversions, tant als parcs com a tots els municipis beneficiats per l'àrea d'influència, d'acord amb l'article 6 de la Llei del Parc, per tal de dotar d'una infraestructura completa i d'uns serveis de promoció adequats un parc d'aquesta categoria, que són actualment insuficients o inexistents. Demanen també que la urgència a constituir un patronat on estiguin representades les parts implicades, acompanyat d'un increment substancial de les aportacions econòmiques de la Generalitat de Catalunya.

Sobre la base de tota aquesta documentació, sobre la base de visites fetes pel nostre Grup a la zona, parlant amb alcaldes, amb representants de la gent d'allà, i amb un estudi i una visita *in situ* del parc i de la zona perifèrica, estudiant les propostes presentades inicialment per Convergència, l'oferta presentada per DEPANA i la dels alcaldes, la Coordinadora aquesta, vam intentar fer una proposta realista, una proposta que és aquesta esmena a la totalitat que defensem. La nostra proposta tenia cinc objectius: primer objectiu, ampliar el parc, i l'ampliàvem pel nord, per l'oest, pel sud i l'est; no llegeixo les zones que pensàvem ampliar perquè els diputats coneixen prou aquesta proposta nostra, però el que sí que teníem clar era que aquestes ampliacions permetrien d'incrementar el nombre d'entrades, amb la qual cosa disminuiríem la pressió humana sobre els dos únics accessos que en aquests moments hi ha; permetrien definir una delimitació del parc molt més homogènia i basada en criteris científics, i donar-li una categoria que fos assimilable a un parc nacional i reconegut internacionalment. El perquè no s'ha acceptat això, en tot cas ja ens ho explicaran..., però pensàvem que no sols era desitjable sinó, a més a més, factible, primera, perquè hi ha propietat molt important d'ICONA i municipal que feien factible l'adscripció d'aquesta ampliació d'una forma bastant fàcil i quedaven reduïdes parcel·les de propietat privada que eren fàcilment negociables quan hi ha voluntat de resoldre els temes. Perquè pensàvem que hi havia unes zones de valor ecològic indubtable que així ho feien aconsella-

ble i perquè pensàvem que, després de trenta-cinc anys de funcionament o de mal funcionament del parc, s'havia de fer una ampliació basada en criteris molt més científics que els que es van fer en aquell moment.

El segon punt, tan important com el primer, era destinar-hi els recursos suficients. Recursos suficients per a què? No sols perquè sobre la base de l'objectiu 5B de la Comunitat Econòmica Europea puguem garantir la pervivència d'aquella gent, sinó recursos propis del Govern de la Generalitat, que fessin possible l'increment d'infraestructures, l'increment de personal —personal propi de la zona, ja sigui en forma de vigilants, en forma de guies, en forma de transportistes i altres—, que, realment, donessin aquesta possibilitat de pervivència directa a molta gent que podria treballar dintre del parc. S'han parlat de dades, no en vull afegir en aquests moments, però pensem que ni els vint-i-quatre ni els cent vuitanta-sis que per aquí es diuen, d'actuacions al marge, són suficients per destinar-hi recursos.

En aquest sentit, vam presentar una proposició no de llei, ja el mes de juny, que demanàvem precisament això, que s'hi destinessin els recursos. De paraula se'n va dir que ja s'hi destinarien, que se'n destinarien dos-cents, que si se'n destinarien cent, a la millor són aquests que ens diuen; el que està clar és que en els pressupostos de l'any que ve no n'hem vist enlloc, i no sé si els veurem d'alguna forma, almenys prou clara.

El tercer punt era que creïem que s'havien de definir correctament els usos que s'havien de fer al parc. No d'una forma indeterminada, sinó prou clara, quins són els usos a dintre del parc, a dintre de la zona perifèrica i fora, els usos possibles, els usos desitjables i els usos indesitjables, i creïem que això s'havia de fer perquè havíem de clarificar el que és possible compaginar —protecció de la natura i activitats tradicionals— i el que no, i això s'hauria de definir, i s'hauria de definir per llei.

Quart punt: establir un patronat representatiu del qual formessin part l'Administració de la Generalitat i de l'Estat, les administracions locals, ajuntaments i consells comarcals, i un tercer bloc d'associacions conservacionistes, entitats excursionistes i organismes científics, com podien ser universitats i representants del Consell de Protecció de la Natura.

I el cinquè punt —només el cinquè, i els he dit més o menys en ordre de prioritats— seria el de normalitzar la zona perifèrica; hi estàvem d'acord, i hi continuem estant, de la mateixa manera que ho diu l'Informe del Consell de Protecció de la Natura, a reduir les zones humanitzades i ampliar fonamentalment pel nord-oest aquesta zona perifèrica, bastant d'acord amb la proposta que feien els alcaldes i que pensaven que aquesta zona perifèrica no havia de ser el centre del debat que avui estem fent aquí, sinó que era una simple franja o cinturó d'escàs volum o d'escassa superfície a l'entorn del parc.

He de dir que no hi vam presentar esmenes parcials perquè enteníem que hi hauria d'haver un diàleg obert i un debat a fons sobre aquests temes que presentàvem, i que les esmenes parcials podrien ser una forma de tancar alguns forats, de comprometre algun grup polític i de defugir el fons del debat; un debat que hauria de tenir dos objectius: primer, convertir el parc en un símbol de la protecció de la natura a Catalunya —un símbol— i, segon, el parc hauria de ser un motor de la reactivació econòmica de la zona d'acord amb l'article sisè.

Vam oferir el nostre text com una proposta de treball, és a

dir, no estàvem tancats a defensar a capa i espasa el nostre text, no hem tingut sort; de tota manera, volem que quedi constància aquí que la nostra era una proposta d'apostar pel futur i per això defensem aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el torn en contra d'aquestes dues esmenes a la totalitat amb text de retorn; per fer-ho té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'Il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, em referiré, naturalment conjuntament, a les dues esmenes amb text alternatiu, del Grup Socialista i del Grup comunista, a la vegada que vull agrair a la resta de grups de retirar la seva esmena de retorn.

Les esmenes, tant socialista com comunista, tenen —jo diria— una coincidència absolutament exacta en moltíssims plantejaments: plantejament bàsic —ampliació de parc—; jo diria que fins i tot aquestes esmenes a la totalitat m'han trencat una mica l'esquema del que portava preparat, perquè m'han desorientat bastant.

Véuen els dos Grups parlamentaris, han presentat aquesta esmena a la totalitat, entrant ja en unes definicions que tenim un bunyol de parc, un parc que no funciona, no té gestió, no té pràcticament guàrdies, que és quasi bé fruit dels especuladors i, per una altra part, demanen que es faci un parc molt més gran. Bé, aleshores..., és clar, aquí caldria preguntar-se que, si tenim un parc que realment és un bunyol, que no funciona, petit, estem fent un projecte de llei, precisament, que redefineix molt bé aquest parc, que ens ha donat una gran oportunitat per estudiar, precisament, les mancances que indiscutiblement encara té el parc, seria una aventura potser molt atrevida, d'anar-se a llançar a una ampliació de parc.

A part que, és clar, l'ampliació del parc, vostès l'han presentat amb una simplicitat molt gran. Jo voldria, abans de tot, també, dir-li, senyor Madueño, dir-li una petita anotació. Vostè ha dit que els senyors alcaldes d'aquelles zones no tenen confiança en el parc i, això, és clar, això queda claríssimament desmuntat amb un argument facilíssim: el Projecte de Llei que presentem avui, vostè sap que el resum final és una ampliació de la zona perifèrica; una ampliació de la zona perifèrica, indiscutiblement, no l'hauríem pogut assolir mai, però indiscutiblement, si no hagués estat amb l'aportació dels propis alcaldes, que són ells, la pròpia sensibilitat dels alcaldes, els que varen opinar, precisament confiant en aquest futur del parc, que es podia arribar a aquesta situació. Aquestes 3.087 hectàrees d'increment són aportació, naturalment voluntària, dels propis ajuntaments. O sigui que la confiança en el parc hi és; afortunadament hi és, i em sembla que amb aquest Projecte de Llei que aprovarem avui creixerà aquesta confiança en el parc i es millorarà molt substancialment el parc.

Com deia abans, vostès presenten aquí la possible ampliació del parc amb una simplicitat jo diria que sorprenent; ningú discuteix, i en aquest moment tampoc es tracta de dir la procedència o no, la necessitat o no d'aquesta ampliació de parc. Estic segur que a tots els diputats d'aquesta Cambra ens agradaria poder comptar amb un parc nacional de grans dimensions, amb una estructura importantíssima, i no crec que escatiméssim, cap de nosaltres, esforç, ni féssim cap crítica a la possibilitat d'am-

pliar aquest parc i fer-ne, com diu vostè, un orgull de Catalunya, com deien vostès.

Ara bé, l'ampliació del parc, al marge —dic— de la conveniència o no, de la necessitat o no, comporta unes dificultats importantíssimes, que aquí ningú les ha mencionat. No és tan fàcil ampliar el parc. En primer lloc, l'ampliació del parc ja ve contemplada a la Llei 7/88; a l'ampliació del parc, la Llei 7/88 contempla tres supòsits, que són: o que els terrenys siguin propietat de la Generalitat o dels seus organismes autònoms, que siguin expropiats per a aquesta finalitat, o bé que siguin cedits per l'Estat, els seus organismes autònoms o pels particulars o pels municipis. Això vol dir, d'entrada ja, que, previst a la Llei, amb un simple acord del Consell Executiu, ja es podria fer aquesta ampliació del parc. En el cas que aquests terrenys que es volen ampliar no entressin en aquest supòsit, sí que necessitaríem una llei, però entrant en aquests tres supòsits —com dic—, no faria falta ni una llei.

Ara bé, anem a estudiar la situació d'aquests terrenys. La proposta que fan vostès és una ampliació molt important en la part de l'Alt Aran, a la Vall d'Aran, pel sud, la part de Cabdella, i per l'oest, Barruera i Vilaller, en aquest cas. En aquest moment, propietat de la Generalitat, dels terrenys adjacents al parc solament hi ha el Bosc de Son i la Mata de València. I per la part, diríem, de Sort el que és la serra del Rei. Propietat de l'Estat, en aquest moment, només hi ha la part de la forest de Sant Nicolau, Caldes i Llacs, que en diuen, i no ha estat transferida a la Generalitat, encara no ha estat transferida a la Generalitat. I llavors, a part d'això, a Barruera hi ha una quantitat importantíssima de terrenys particulars, molts terrenys particulars. Què queda? Doncs, de la resta de l'ampliació que vostès proposen, tot el que resta són terrenys de forest del Catàleg d'Utilitat Pública dels següents ajuntaments: entitats locals d'Escunhau e Casarilh, Vilac, Arties, Salardú, Tredòs, Son del Pi, Sorpe, València d'Àneu, Esterri d'Àneu, Espot, Espui, Aiguabella, Cabdella, la Torre de Cabdella, Barruera, Erill-la-vall i Senet. Vull dir, no és tan senzill. Hi ha una quantitat de terrenys particulars, de terrenys propietat de les entitats locals que requereix, evidentment, un estudi molt aprofundit. La via d'expropiació, evidentment, no semblaria la més aconsellable; expropiar vol dir, doncs, una càrrega onerosa important, molt important, i semblaria, doncs, que el camí més fàcil o el més senzill seria que les aportessin voluntàriament o bé els propietaris o les entitats locals.

Una altra cosa: fer l'ampliació només amb els terrenys de la Generalitat o de l'Estat tampoc és aconsellable. No és aconsellable perquè, tècnicament, no és correcte; ampliar només amb aquests terrenys que ha dit de propietat de la Generalitat, Son del Pi i Mata de València i la part de Sant Nicolau, donaríem una forma totalment incoherent i irregular al parc, que tampoc tindria sentit; només tindria sentit incorporant-hi els terrenys particulars —com deia— d'aquests ajuntaments, que podrien cedir voluntàriament.

Bé, aquest és quant a propietat de terrenys, però hi ha uns altres inconvenients importantíssims que també s'han de dir i els hem de dir perquè, és clar, l'ampliació del parc podem..., ens pot agradar molt però requereix uns estudis molt més aprofundits. Ja sabem tots que la qualificació d'un parc nacional és la norma, diguem, o la qualificació més restrictiva que contempla la Llei d'Espais Naturals. Això vol dir que en fer un parc natu-

ral absolutament queden prohibides certes activitats, certes explotacions que en aquest moment hi existeixen. Podem mencionar, clarament, els aprofitaments forestals i les pastures; una altra cosa que no he dit: en els boscos de la zona pallaresa tenen unes servituds molt importants; sàpiguen que la Generalitat hi té unes servituds molts importants, tres quarts de l'explotació de fusta, tot el que és pastura i obtenció de llenya, això són servituds que també s'haurien de pagar en cas d'expropiar. I, a part d'això —com deiem—, uns aprofitaments forestals i unes pastures que la seva eliminació, evidentment, és un perjudici econòmic per a aquelles comarques francament important, que moltes d'aquestes pastures són propietat dels ens locals.

Tenim una caça i pesca: la zona que vostès proposen ampliar afecta, bàsicament, tot el que és la reserva de caça de l'Alt Aran. Després explotacions de caça de les pròpies entitats i després també hi ha la reserva nacional..., bé, la de l'Alt Pallars i Aran, i després també la de la zona controlada de la Vall d'Aran, que me la descuidava. L'eliminació de la pesca, també, què comportaria? Doncs, senzillament, evitar l'explotació d'una riquesa piscícola importantíssima que hi ha en uns rius i en uns llacs d'aquella zona, què vol dir tot això també? Que això s'hauria, doncs, de consensuar amb totes les entitats de confederacions de caça i de pesca.

Aleshores, hauríem de parlar d'un tema importantíssim, també: els aprofitaments hidroelèctrics. Vostès saben que molts d'aquests llacs estan explotats hidroelèctricament. Què vol dir això? Que a més de no poder-n'hi fer cap més, d'explotació, s'haurien d'aixecar les que hi ha. Vull dir, no escapa —suposo— als il·lustres diputats de la Cambra el que ha de representar aixecar, en aquest moment, les explotacions hidroelèctriques dels llacs d'aquelles zones.

Un altre tema a tenir en compte: turisme d'hivern. El turisme d'hivern, l'esquí, en aquest moment, ve sent un tema important per a aquestes comarques; s'ha demostrat que és una de les fonts d'ingressos, no solament pel que comporta com a esquí, sinó per la quantitat d'activitats econòmiques que es desenvolupen al seu entorn, i això vol dir també projectes d'esquí eliminats dins el parc, absolutament privat de fer-ni cap, i si n'hi havia algun, doncs, pactar-lo, naturalment, amb les entitats o els ens locals o les entitats locals que el tinguessin previst.

Podríem parlar de l'acampada. L'acampada tampoc està permesa dins un parc. Podríem parlar de l'urbanisme, en el cas que no hi hagi una qualificació no urbanitzable de protecció, ja és la Direcció General d'Urbanisme qui hauria d'intervenir per canviar aquesta qualificació.

Bé, tot això vol dir que no és tan fàcil ampliar el parc, que sigui convenient o no, que a tots ens agradaria tenir un millor parc, segur. Ara bé, ens semblaria, ens semblaria que aquesta ampliació de parc ha de partir, en primer lloc —com hem dit—, d'un consens molt ampli, amb un consens molt ampli, sigui amb les entitats —com deia— d'explotació hidroelèctrica, entitats de caçadors i pescadors, bàsicament, amb ajuntaments i particulars i, indiscutiblement, amb un patronat que és el que ha de, realment, marcar la pauta de com ha de funcionar aquest parc. El patronat és el que haurà de tenir, en definitiva, l'última paraula, la darrera paraula en el sentit de dir la conveniència o no d'aquesta ampliació. Ens semblaria que amb el Projecte de Llei que aprovem avui el que fem ja és obrir una porta molt important a la possible ampliació d'aquest parc. El nou patronat, que

es constituirà perquè aquest Projecte de Llei que aprovarem avui preveu, amb una esmena que es va presentar i que varem acceptar, la constitució del patronat en un termini màxim de dos mesos, la constitució d'aquest patronat, que vol dir la ràpida redacció del pla d'usos i gestió, és el que ha de marcar, exactament, com ha de funcionar aquest parc, com pot funcionar, quin futur pot tenir, i, a partir d'aquí, sí que ens pot donar la mostra del que pot ser el futur parc que tots voldríem i que, evidentment, considerem que podem arribar a tenir.

Per tant, no cal dir, doncs, que donat que tots aquests arguments ens sembla que fan prou desaconsellable, en aquest moment, contemplar aquesta possibilitat d'ampliació de parc (*remor de veus*); per altra part, veiem que vostès també la proposta que fan d'ampliació de límits i de reducció de límits hi ha una coincidència molt important amb l'esmena que varem presentar nosaltres, hi ha petits retocs no massa importants pel que respecta al Grup Socialista, no són exactament els límits que proposem nosaltres, però, evidentment, estem aproximats en un 80 o 85%; diria que amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya aquesta aproximació està en el 90, 95%. Per tant, anem a un acord molt aprofundit quant a la nova delimitació de la zona perifèrica, i, per les dificultats que revesteix per a nosaltres, en aquest moment, pensar en una immediata ampliació de parc, és pel que, evidentment, votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara procedir a la votació d'aquestes esmenes a la totalitat.

Primer votarem l'esmena a la totalitat amb text de retorn, del Grup Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 57 en contra, 4 abstencions.

Correspon ara fer el mateix amb l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 57 en contra, 4 abstencions.

Entrem ja al text de l'articulat, a l'article primer.

La primera és l'esmena número 7, del Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President. Si m'ho permet, agruparíem unes quantes esmenes. (*Remor de veus*.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. MADUEÑO: La 7, la 12, la 14, la 15 i la 16.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: És a dir, la 7, 12, 14, 15 i 16.

El Sr. MADUEÑO: I les que fan referència, fonamentalment...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: L'article primer, sisè i les noves Disposicions.

El Sr. MADUEÑO: Sí. Les que fan, fonamentalment, referència als límits del parc.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Els límits del parc. D'acord.

El Sr. MADUEÑO: Bé, d'acord amb l'explicació que hem fet a la nostra esmena a la totalitat, en funció d'això hem presentat unes esmenes parcials per intentar que si a la primera vostès no han rectificat, puguin rectificar ara a la segona. I és que és evident que nosaltres intentem fer les coses bé, però, és clar, nosaltres ho intentem fer des de l'oposició, i després de l'explicació que hem sentit del rebuig a l'esmena a la totalitat, referint-se als límits del parc, donava la sensació com si estigués feta també l'explicació des de l'oposició. Perquè, és clar, senyor Moliner, vostès governen aquest país des de l'any 1980 i des del 1980, en un acord que va fer el Govern amb el Govern de l'Estat, li van traspasar..., almenys hi ha l'acord, després no ha reeixit, però és que si no va reeixir l'acord de traspassos el que sí que va reeixir va ser una llei en el Parlament de 1988, i, a pesar que no s'ha constituït el Patronat, sí que diu que la gestió, la gestió correspon a la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I, per tant, vostès, és evident que disposen de mitjans; a més a més li vull recordar que hi ha estudis realitzats..., perquè, és clar, aquest parc, jo, a la millor, potser m'he extralimitat a dir que està molt malament, però és que alguns estudis s'havien fet per part dels gestors anteriors i suposo que o estan traspassats o, com a mínim, alguns estudis haurà fet la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I, per tant, vostè ha posat tants inconvenients, tants, que quasi ha anat a l'altre cantó, a la millor, el que jo he fet abans, que és dir que hi ha tants inconvenients que, pràcticament, haurien de dissoldre el parc actual. Ni una cosa ni l'altra.

És a dir, jo crec que, realment, existeixen, en aquests moments, coneixements científics, coneixements i estudis que s'han d'aprofundir i si vostès ens haguessin fet cas l'any 89, ara tindríem aquests estudis, no només més elaborats, sinó, a més a més, treballats i consensuats amb les altres instàncies, és a dir, els ajuntaments o, fins i tot, la societat civil.

Però, bé, els límits del parc —que jo crec que és evident que no es poden fer per imposició, com es va fer el 55, ni sense consultar com es va fer el 88—, el dia que es faci és evident que en el tràmit parlamentari nosaltres mateixos vam oferir de parlar àmpliament, li vam oferir a la ponència, li vam oferir al senyor Conseller de discutir àmpliament el problema del parc. I que, a la millor, en els temes dels límits de la zona perifèrica, ja hem quedat que nosaltres hi estàvem d'acord; fa bastant de temps que estàvem d'acord que s'havien de modificar. Per tant, el problema no està a la zona perifèrica, el problema estava a la zona del parc.

Per tant, dir-li que nosaltres creiem que és evident que la zona del parc ara, quan es constitueixi el patronat i es constitueixi d'una vegada tota la infraestructura necessària, podrem avançar —i esperem que avancem—, no tan lentament com fins ara. I en els límits de la zona perifèrica és evident que, després d'una discussió àmplia en la societat, després del pronunciament del Consell de Protecció de la Natura, l'apropament que hem fet entre el nostre partit i, sobretot —també s'ha de dir—, a l'apropament que vostès han fet, sobretot a la part nord, és molt important i, per tant, possiblement, i és evident que la zona perifèrica —ja ho he dit jo abans— no és el problema. El debat no era la ratlla, en la ratlla ens podríem posar d'acord, el concepte és..., l'important és el parc nacional.

I, per últim, plantejar que és important què es pot fer, com deia vostè, dintre d'aquesta zona. I que nosaltres és evident..., que ja ho deia la Llei i, per tant, ara tornem a matisar-ho i tornem a posar-ho, però ja hi era a la Llei però pròpiament era innecessari perquè a les zones perifèriques es poden fer tota una sèrie d'usos tant tradicionals com activitats, i la Llei ja ho recollia, i és evident que en afegir ara els propis de l'alta muntanya, nosaltres, és evident que, si per les activitats pròpies de l'alta muntanya, doncs, s'entén l'excursionisme, l'acampada, fins i tot l'esquí de fons, però no la urbanització i les pistes d'esquí, és evident que nosaltres hi estem d'acord. Ara bé, si ara nosaltres aprovéssim que es poden fer dintre de la zona perifèrica noves pistes d'esquí, estaríem fent una llei que és un contrasentit, perquè estem traient les pistes d'esquí, i ben tretes, que són les pistes de Superespot i les de Taüll i Boí, i resulta que, si ara estiguéssim autoritzant això, ens trobaríem que d'aquí a un temps —si n'autoritzéssim una altra, jo no dic que no—, però si n'autoritzéssim una altra, tornar a reunir-nos i modificar la Llei. Per tant, seria un contrasentit. Si va en aquesta direcció, de dir: «Estem d'acord que es facin els usos tradicionals, que es mantinguin els usos tradicionals i els propis de l'alta muntanya», nosaltres també hi estarem d'acord; volem deixar ben clar que amb el que no estaríem d'acord és amb el que he dit abans: ni amb les urbanitzadores ni amb les pistes d'esquí alpí; no amb les de fons.

Per tant, nosaltres, en aquest tema, també hi donarem suport.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'esmena número 8, del Grup Mixt, decau perquè no observo que hi hagi cap diputat per defensar-la. Per tant, podem sotmetre a votació aquesta esmena número 7, del Grup Socialista.

Perdó, el torn en contra. Senyor Moliner, pot fer el corresponent torn en contra d'aquestes esmenes.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Ja seré breu, perquè tothom en té prou ganes.

Bé, jo estic bastant content, perquè m'ha fet l'efecte que aquella intervenció que jo ja he dit que m'havia trencat una mica l'esquema vostè, em sembla que ha fet forat: ja no ha parlat tan malament del parc, ja l'ha vist més bé, i ha dit, bé, que no era tant com havia dit. Ara, una cosa sí que li haig de dir clar: el que és segur és que li votarem en contra aquestes esmenes, perquè els límits ja sap que, quant al que representa una ampliació de parc, ja li he dit en els raonaments de l'esmena a la totalitat que no coincidim, evidentment.

Quant a la seva preocupació quant als usos tradicionals, miri, la veritat, els usos tradicionals de la zona perifèrica que es contemplen aquí, diu taxativament: «Sens perjudici de l'article 4 i 5 de la Llei, es podran practicar els usos tradicionals i els aprofitaments propis de l'alta muntanya.» Ara, vostè diu: «Perquè l'esquí? L'esquí de cap manera.» Perdoni'm, l'esquí, una estació d'esquí —l'esquí alpí, és igual—, una estació d'esquí que necessiti certa ampliació des de la zona perifèrica, amb un acuradíssim estudi d'impacte ecològic, per què no hem de poder ampliar una zona per a canons —que, en aquest moment, són imprescindibles—, un nou telearrassegament... Ara bé, el que seria imprudent i el que seria, a més, innacceptable i que els mateixos alcaldes mai faran, segur, és pensar en un telesquí que pogués

empalmar amb el mateix parc o amb una distància mínima que perjudiqués o que causés impacte al mateix parc. Però, per què no ha de tenir oportunitat una estació d'esquí, ja consolidada, que necessiti certa ampliació dins de la zona perifèrica, d'una simple..., d'un telearrassegament o alguna cosa que permeti un bon desenvolupament de l'estació?

Quant a l'urbanisme, ja li dic: el contempla clarament la Llei, les normes de la zona perifèrica són claríssimes i, en aquest sentit, no ha d'estar preocupat. Però bé, nosaltres tampoc n'estem, però li votarem en contra totes les esmenes que ens han presentat.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Ara sí, podem sotmetre a votació aquesta esmena del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions.

Text del Dictamen de l'article primer.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Article segon. Esmena número 9, del Grup Socialista; per a defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President, per a defensar la 9, l'11 i...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: 9, 11, ha dit?

El Sr. MADUEÑO: Sí, i la 17 i 18.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. MADUEÑO: En primer lloc, voldria manifestar, respecte a les esmenes al bloc que ara presentem, que és l'organisme que ha de representar els diferents interessos existents en l'àmbit del parc, dir que nosaltres creiem que si bé la gestió està ben clara qui l'ha de tenir i qui l'ha de portar, que és la Generalitat de Catalunya, el Consell Executiu a través de l'organisme que ell decideixi, ara bé, creiem que l'organisme del Patronat és molt important, coneixent molt bé els interessos que existeixin a la zona, que estiguin ben representats, i la nostra queixa el 88 quasi, pràcticament, es manté el 90, i és que creiem nosaltres que no estan ben representats tots els interessos de la zona, i ja he dit abans —i ara voldria rectificar al senyor Moliner— que jo no he dit que els alcaldes no tinguessin confiança en el parc, he dit una altra cosa, que és que, com que no hi ha inversions, no hi ha bona gestió, no hi ha unes iniciatives, no existeix, en el parc, una potencialitat econòmica suficient que millori la situació dels seus pobles, i llavors han de confiar en la iniciativa privada, és a dir, pistes d'esquí, urbanitzacions, el que sigui, perquè han de treure els seus pobles del pou, que és molt diferent a allargar això i dir que tenen una desconfiança en el parc; tenen desconfiança, a la millor, en la gestió del parc. A la millor si jo gestionés el parc, o el nostre partit, a la millor no tindrien desconfiança, miri vostè, (*remor de veus*) però el gestionen vostès, i llavors, a la millor, la desconfiança és en vostès, no en el parc.

Això, simplement per dir que no és una desconfiança dels alcaldes en el parc; és en el que hi ha en aquests moments en el que hi ha desconfiança.

Llavors, el Patronat, jo, el que li voldria dir és que jo crec que es comet una altra vegada un error, i és que el 88 els vam avisar, els vam avisar que seria bo constituir un patronat tripartit: el Consell Executiu, els ens locals, és a dir, els ajuntaments, i l'Estat, amb la participació de la societat civil, potser. El que era important és que aquests tres organismes públics estiguessin representats dignament en el si del parc, i nosaltres creïem que era bo que fos així; no ho estaven els ajuntaments, no ho estava —consideràvem nosaltres—, possiblement, l'Estat, i això ha portat que, el dia d'avui, tres anys després, no tinguem Patronat. Ara suposo que no serà així, espero.

Sap vostè que hem treballat molt, hem treballat molt aquesta Llei; han fet vostès esforços, nosaltres també, en som conscients, i llavors hem intentat apropar al màxim el tema aquest, i hem arribat a acords en un aspecte important, que és en la Comissió Permanent. En la Comissió Permanent pràcticament estem d'acord, i la proposta que nosaltres vam fer i que vam transaccionar amb vostès, al final s'ha acceptat i han quedat —crec jo— ben representades totes les instàncies: hi ha la presència de la Generalitat, hi ha la presència de l'Estat, hi ha la presència —abans n'hi havia un i ara en seran dos membres— dels ajuntaments —un de dintre de la zona del parc i un altre de la zona perifèrica, que no hi era; això, ens ho han acceptat i jo li ho agraeixo moltíssim— i, després, que tampoc no hi era, hi havia els grups de conservació de la natura, que també hi seran. Jo crec que tots aquests poden fer una comissió permanent molt acceptable.

I, quant al Patronat, no hi ha discrepància en el tema que hi hagi una representació local nombrosa: hi estem plenament d'acord; ara, el que diem nosaltres és que sigui tripartida, una representació local —totalment d'acord— àmplia —la vam demanar; per tant, hi estem d'acord. En canvi, no estem d'acord en la forma com es planteja el tema del Patronat. Ara bé, jo, el que li vull dir és que la discrepància és en la filosofia: no és una discrepància en si hi ha d'haver un patronat; estem totalment a favor que hi hagi un patronat i del que ens alegraríem és que funcionés i funcionés bé. Ara bé, per tot això, jo li proposaré una esmena transaccional en la part de l'esmena número 9 amb l'article número 2, perquè vulguin modificar algunes lletres que corresponen a alguns membres del Patronat, perquè hi estiguin representats, i crec que això millorarà la presència d'aquests organismes, que això redundarà en benefici del mateix parc.

I, per tant, presentaria, senyor President, aquesta esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No hi ha cap inconvenient, suposo, a la tramitació d'aquesta esmena? És que no la veig firmada, i, per tant, demano l'assentiment de la Cambra per tramitar-la. *(Pausa.)* D'acord.

Prego el senyor Secretari que tingui l'amabilitat de llegir-la.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional entre la número 9 i l'article 2 del Dictamen de la Comissió: «Modificar la lletra j) del Dictamen, substituint “un representant de les associacions catalanes” per “dos representants de les associacions catalanes”. Introduir una nova lletra immediatament després de la lletra l) del Dictamen, amb el següent text: “m) Un representant de les organitzacions excursionistes que disposen

d'equipaments a la zona, escollits per elles mateixes”. La lletra m) del Dictamen passa a ser la lletra n).»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per tant, aquesta Presidència interpreta que es modificarà, en tot cas, en la transacció, i que votem la resta de l'esmena, perquè no l'ha retirada, la resta de l'esmena..., i només retira aquests punts? Voldria aclarir-ho? És a dir, retira l'esmena o només retira els dos punts?

El Sr. MADUEÑO: No, no; retiro l'esmena, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perfecte. Per tant, votariem primer l'esmena transaccional, i després, el text del Dictamen, llevat que el ponent vulgui fer algun aclariment en relació amb aquesta esmena transaccional...

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Sí, gràcies, senyor President. No, l'esmena transaccional és de la nostra conformitat: l'acceptarem, evidentment. Volia fer una petita rèplica..., no rèplica, bé..., sí que ens tenen confiança els alcaldes d'allà dalt. Vostè diu que no tenen confiança..., potser en el parc sí, però a nosaltres no. A nosaltres ens en tenen: ens honoren amb la seva presència aquí, i això demostra que la Llei...; ens han ajudat moltíssim a fer aquesta Llei, l'han millorada moltíssim amb les seves aportacions.

Bé, passant al tema del Patronat, evidentment, en la Comissió Permanent, com ha dit vostè, en Comissió i Ponència vam arribar a l'acord que la representativitat fos diferent de la que hi havia abans, i, quant a aquesta que presentava vostè, bé, realment l'ha retirat; evidentment, també queda ben representat l'Estat, s'augmenten els representants de l'Estat i d'ICONA amb un membre més, i els ajuntaments, era lògic que s'ampliés la representativitat dels ajuntaments, pel sol fet que s'integren nous ajuntaments a la zona perifèrica. Ens semblaria, doncs, que queda una bona representativitat en el Patronat, i, quant a aquesta esmena transaccional que ha presentat, doncs, sí, evidentment, millora també la participació de les altres entitats.

Res més.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per tant, ara votariem tan sols la transaccional corresponent a aquest article segon.

Vots a favor d'aquesta transaccional, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Correspon ara votar el text del Dictamen, llevat en aquest aspecte que ha estat modificat per la transaccional.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article segon ha estat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Votarem ara el text del Dictamen dels articles 3, 4 i 5, que no tenen cap esmena.

Vots a favor?, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?, es posin drets.

Els articles 3, 4 i 5 de la Llei han estat aprovats per 72 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Votarem ara, tot seguit, les esmenes 15 i 16, que, tot i ser un annex, es corresponen amb l'article sisè, i, per tant, correspon votar-les en aquest moment. (*Veus de fons.*) Totes juntes, la 15 i la 16 conjuntament, sí.

Vots a favor de les esmenes 15 i 16, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

(*L'I. Sr. Madueño demana per parlar.*)

Senyor Madueño?

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President. Per demanar votació separada de l'article 6, la part de l'annex, l'annex 2, des de «Nord» fins a «Est».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Fins a l'«Est». Molt bé. Per tant...

El Sr. MADUEÑO: O sigui, perdó, però se sobreentén que només és el «Nord»...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Tot el paràgraf del «Nord».

El Sr. MADUEÑO: Exacte. Només el paràgraf del «Nord».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: És a dir, votarem la resta, llevat el del «Nord»

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Doncs, votem la resta llevat del «Nord».

Vots a favor, si us plau... Del text del Dictamen, estem parlant, eh?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen, llevat del paràgraf corresponent al text inclòs en l'epígraf «Nord», ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Ara votarem... (*L'I. Sr. Madueño demana per parlar.*) El senyor Madueño...

El Sr. MADUEÑO: Simplement, perquè quedi clar el nostre posicionament, que l'altre era «sí» i ara anuncio el vot del «no».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Evidentment, no. Votarà ara. Ho farà votant.

Vots a favor d'aquest paràgraf concret, referit al nord, de l'article sisè. Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest aspecte requerit pel senyor Madueño ha estat aprovat per 57 vots a favor, 15 en contra i 5 abstencions.

Correspon ara votar la Disposició Addicional, que no té cap esmena.

Vots a favor de la Disposició Addicional, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional ha estat aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Resten dues esmenes, encara, a les disposicions, les noves disposicions, que són les esmenes 10 i 13, que aquesta Presidència no té constància que s'hagin defensat. El senyor Madueño, en tot cas, aclarirà si procedeix. Les vol defensar o no?

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President. La 10, de fet, depèn de les votacions que farem, perquè és una esmena tècnica, i la 13, retirada, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: D'acord. Amb la qual cosa m'està indicant que vol que votem la 10 separatament? Decaurà? Com que és tècnica, la votem amb la resta de les esmenes... Votem la resta de les esmenes de les noves disposicions.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes corresponents a les noves disposicions han estat rebutjades per 15 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

Text del Dictamen de les noves disposicions.

Vots a favor? De fet, no cal, perquè no hi ha text. Perdonin. (*Remor de veus i rialles.*)

Com deia molt bé el senyor Madueño, ho estava indicant...

Ara votarem... (*Remor de veus i rialles.*) Ja s'acaba, ja s'acaba.

Ara votarem l'esmena número 17, a l'Exposició de Motius, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 17, del Grup Socialista, ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

Text de l'Exposició de Motius.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'Exposició de Motius ha estat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Correspon ara votar l'esmena 18 —la darrera—, del Grup Socialista, al títol de la Llei. (*Remor de veus.*) Vostè l'ha defensada —almenys jo he entès que l'havia defensada—; la votem ara.

Vots a favor d'aquesta esmena.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena del Grup Socialista ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

Títol de la Llei.

Vots a favor, si us plau, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El títol de la Llei ha estat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Explicació de vot? (*Remor de veus.*) El senyor Gimeno té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Molt breument, simplement per dir que la nostra posició d'abstenció davant aquesta Llei que hem aprovat és simplement perquè creiem que aquesta Llei no garanteix de cap manera els objectius pels quals creiem que havíem de fer esta reclassificació, esta modificació i s'havia de fer una ampliació de parc que no s'ha fet, i no ens garanteixen tampoc una destinació de recursos suficients. Pensem que s'ha venut malament la burra i creiem, per tant, que haver votat que sí podria significar ser corresponsables d'un nou error, nou error que ja vam cometre'n un fa dos anys i mig,

i en aquests moments creiem que ens ho hauríem de mirar molt millor què és el que fem. Per tant, tant de bo ens equivoquéssim, tant de bo tot això de les bones paraules i que a partir d'ara hi haurà recursos suficients, i que hem fet possible l'ampliació futura del parc, i potser estarem equivocats i ho reconeixem.

De totes maneres, creiem que més val prevenir que curar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Algun altre grup?

Per tant, se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

(Són dos quarts de deu de la nit i vuit minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

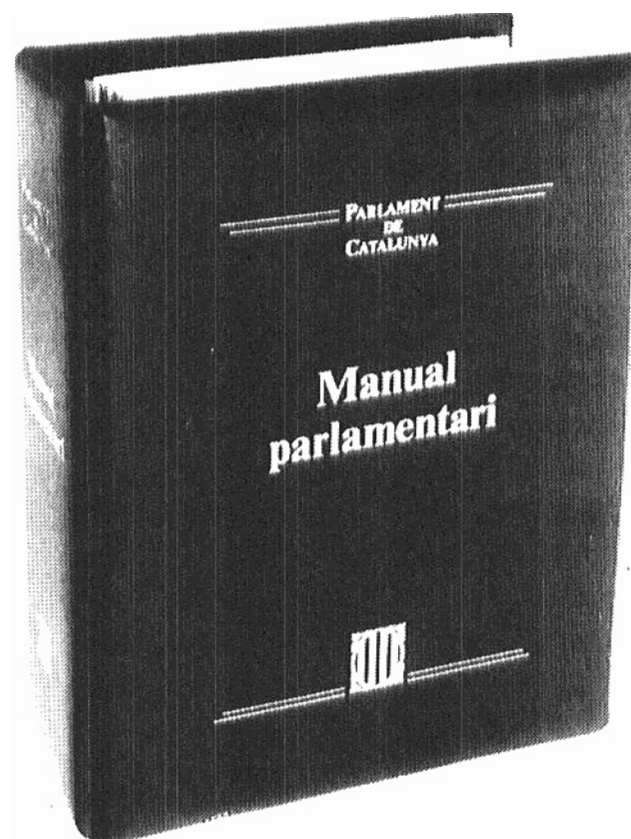
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Òrdia de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'acetat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

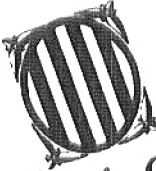
L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
**La funció i les competències legislatives
del Parlament**
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/xec al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.
Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)
Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

